

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

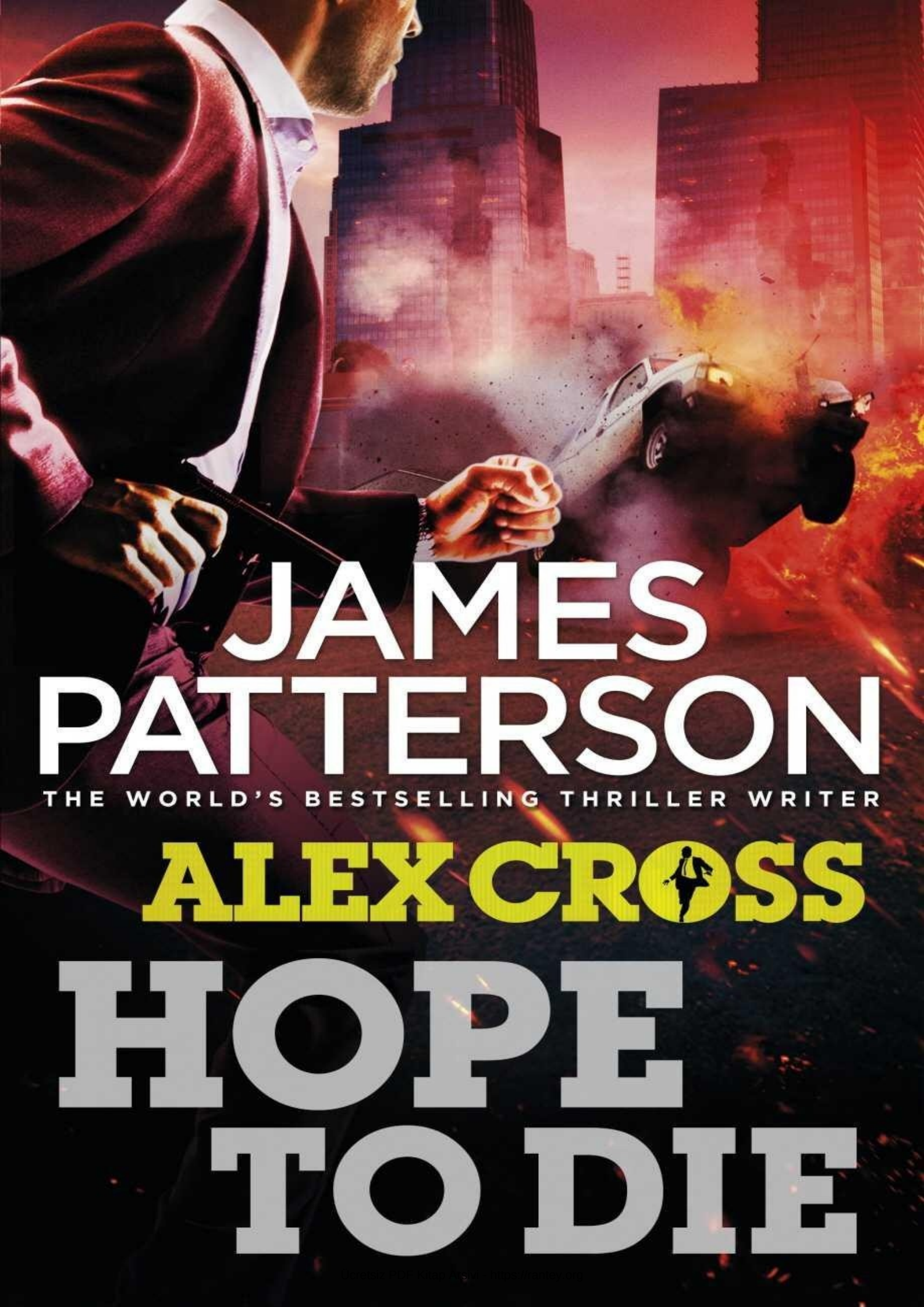
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

ALEX CROSS

HOPE
TO DIE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Kitap Hakkında Yazar
Hakkında](#)
[Ayrıca James Patterson
tarafından Başlık Sayfası](#)
[Adanmışlık](#)

[Birinci Kısım](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)

[İkinci Kısım](#)

[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Üçüncü Kısım](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

Dördüncü

Bölüm Bölüm

72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Bölüm 87

Beşinci Bölüm

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 90

Bölüm 91

Bölüm 92

Bölüm 93

Bölüm 94

Bölüm 95

Bölüm 96

Bölüm 97

Bölüm 98

Bölüm 99

Bölüm 100

Bölüm 101

Bölüm 102

Ön İzleme

Telif Hakkı

Kitap Hakkında

Dedektif Alex Cross, psikopat bir dahi tarafından takip edilmekte ve kariyerinin en ölümcül oyununu oynamak zorunda bırakılmaktadır. Cross'un ailesi -sevgi dolu karısı Bree, bilge ve hayat dolu Nana Mama ve değerli çocukları- ondan koparılmıştır. Dehşet içinde ve çaresiz olan Cross, hayatındaki en önemli insanları kurtarma şansı varsa bu çılgın adama istediğini vermek zorundadır. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı: Cross sevdiklerini kurtarmak için neyi feda edecek?

en büyük suç ve gerilim yazarları tarafından övgüyle karşılanan *Kalbimi Çaprazla*, dudak uçuklatan bir hikâyeyi harekete geçirdi. *Ölmeyi Umut Etmek*, Alex Cross'un en büyük mücadelesini şaşırtıcı sonuna kadar götürüyor ve Jeffery Deaver'ın dediği gibi neden "kimsenin James Patterson'dan daha iyi yapamadığını" kanıtlıyor.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Alex Cross, Women's Murder Club ve Detective Michael Bennett romanları gibi son on yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır. Karısı ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okuyucu olan kendi oğlundan esinlenerek, özellikle genç okuyucular için bir dizi kitap da yazmaktadır. James, Booktrust'ın Birleşik Krallık'taki Çocuk Okuma Fonu'nun kurucu ortağıdır. 2010 yılında New York'ta düzenlenen Children's Choice Kitap Ödülleri'nde Yılın Yazarı seçilmiştir.

James Patterson tarafından da

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1. Ölüm - 2. Şans (*Andrew Gross ile*) - 3. Derece (*Andrew Gross ile*) - 4. Temmuz (*Maxine Paetro ile*) - 5. Atlı (*Maxine Paetro ile*) - 6. Hedef (*Maxine Paetro ile*) - 7. Cennet (*Maxine Paetro ile*) - 8. İtiraf (*Paetro ile*) - 9. Yargı (*Maxine Paetro ile*) - 10. Yıldönümü (*Maxine Paetro ile*) - 11. Saat (*Maxine Paetro ile*) - 12. Asla (*Maxine Paetro ile*) - Şanssız 13 (*Maxine Paetro ile*) - 14. Ölümcül Günah (*Maxine Paetro ile*) Şubat 2015'te yayınlanacak

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Ledwidge ile*) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) - Worst Case (*Michael Ledwidge ile*) - Tick Tock (*Michael Ledwidge ile*) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile*) - Gone (*Michael Ledwidge ile*) - Burn (*Michael Ledwidge ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) - Private London (*Mark Pearson ile*) - Private Games (*Mark Sullivan ile*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile, Ocak 2015'te yayınlanacak*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*)

FİKRİ OLMAYAN

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (Kral Tut Cinayeti) (*Hal ve*

Martin Dugard)

ROMANS

Sundays at Tiffany's (*Gabrielle Charbonnet ile*) - The Christmas Wedding
(*Richard DiLallo ile*) - First Love (*Emily Raymond ile*)

SAYFA ÇEVİRENLERİN AİLESİ

ORTAOKUL KİTAPLARI

Ortaokul: Hayatımın En Kötü Yılları (*Chris Tebbetts ile birlikte*) - Ortaokul:
Beni Buradan Çıkarın! (*Chris Tebbetts ile*) - Ortaokul: Kardeşim Koca, Şişko
Bir Yalancı (*Lisa Papademetriou ile*) - Ortaokul: Kabadayılar, Brokoli ve Yılan
Tepesi'nden Nasıl Kurtuldum (*Chris Tebbetts ile*) - Ortaokul: Ultimate
Showdown (*Julia Bergen ile*) - Ortaokul: Rafe'yi kurtarın! (*Chris Tebbetts ile*)

KOMİK SERİLER

I Funny (*Chris Grabenstein ile birlikte*) - I Even Funnier (*Chris Grabenstein ile
birlikte*) - I Totally Funniest (*Chris Grabenstein ile birlikte, Ocak 2015'te
yayınlanacak*)

HAZINE AVCILARI SERİSİ

Hazine Avcıları (*Chris Grabenstein ile*) - Hazine Avcıları: Nil'in Aşağısındaki
Tehlike (*Chris Grabenstein ile*)

ROBOTLARIN EVİ

House of Robots (*Chris Grabenstein ile birlikte, Aralık 2014'te yayımlanacak*)

DANIEL X SERİSİ

The Dangerous Days of Daniel X (*Michael Ledwidge ile*) - Watch the Skies
(*Ned Rust ile*) - Demons and Druids (*Adam Sadler ile*) - Game Over (*Ned Rust
ile*) - Armageddon (*Chris Grabenstein ile*)

SINIF GÜNLÜKLERİ

Homeroom Diaries (*Lisa Papademetriou ile birlikte*)

MAKSİMUM SÜRÜŞ SERİSİ

The Angel Experiment - School's Out Forever - Saving the World and Other
Extreme Sports - The Final Warning - Max - Fang - Angel - Nevermore -
Forever (*Ocak 2015'te yayımlanacak*)

İTİRAFLAR SERİSİ

Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafı (Maxine Paetro ile birlikte) - İtiraf: Özel
Okul Cinayetleri (Maxine Paetro ile birlikte) - İtiraf: Paris Gizemleri
(Maxine Paetro ile)

CADI & BÜYÜCÜ SERİSİ

Witch & Wizard (Gabrielle Charbonnet ile) - The Gift (Ned Rust ile) - The
Fire (Jill Dembowski ile) - The Kiss (Jill Dembowski ile) - The Lost (Emily
Raymond ile)

GRAFİK ROMANLAR

Daniel X: Uzaylı Avcısı (Leopoldo Gout ile birlikte) - Maximum Ride: Manga
Vols.
1-8 (NaRae Lee ile)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Ya da [Facebook'ta](https://www.facebook.com/jamespatterson) hayranınız olun

Neden herkes James Patterson ve Alex Cross'u seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim romanı olduğu bir sır değil
Yazar. Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi daha iyi yapamaz.**
Jeffery Deaver

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikâye anlatma** yeteneği olmadan bu kadar büyüyemez - ki Jim'de fazlasıyla var. Alex Cross serisi bunu kanıtlıyor.
Lee Child

"James Patterson diğerlerinin değerlendirildiği **altın standarttır.**
Steve Berry

"Alex Cross, Amerikan romanının **en iyi yazılmış kahramanlarından** biri.
Lisa Scottoline

"İlk Alex Cross hikayesinden yirmi yıl sonra, Alex Cross, dünyanın en iyi yazarlarından biri haline geldi.
Tüm zamanların **en iyi kurgusal** dedektiflerinden biri, çağlar ötesi bir karakter.
Douglas Preston & Lincoln Child

"Alex Cross bir **efsanedir.**
Harlan Coben

"Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, bir **karakteri tanımlayan** ya da olay örgüsünü ilerleten unsura **indiriyor**. Romanı ateşleyen şey okuyucunun zihnindeki film projektörü.'
Michael Connelly

'**Patron** James Patterson'dır. O kadar.'
Ian Rankin

Hepsini Okudunuz mu?

BİR ÖRÜMCEK GELDİ

Alex Cross, iki zengin çocuğun kaybolmasıyla ilgili yüksek profilli bir dava üzerinde çalışmaktadır. Ama duygusuz bir çocuk kaçırandan çok daha tehlikeli biriyle mi karşı karşıyadır?

KIZLARI ÖP

Cross eve geldiğinde yeğeni Naomi'nin kayıp olduğunu fark eder. Ve o tek değil. kaçıranı bulmak kolay olmayacaktır, özellikle de yalnız çalışmıyorsa ...

JACK VE JILL

Bir çift buz gibi katil Washington'ın zengin ve ünlülerini öldürüyor. Ve nihai hedefleri görüş alanları içindedir.

KEDİ VE FARE

Eski bir düşman geri döndü ve intikam istiyor. Alex Cross zarar görmeden kurtulabilecek mi, yoksa bu son hesaplaşma mı olacak?

POP GOES THE WEASEL

Alex Cross şimdiye kadarki en korkunç rakibiyle karşı karşıya. Kendisine Ölüm diyor. Ve onun sapkın oyununda yarışan üç 'Atlı' daha var

GÜLLER KIRMIZIDIR

Bir dizi ölümcül banka soygununun ardından Cross, Üst Akıl olarak bilinen bir suçluyla karşı karşıya kaldığında en büyük riski almak zorunda kalır.

MENEKŞELER MAVIDİR

Alex Cross, Üst Akıl hakkındaki korkunç gerçeğe her zamankinden daha fazla yaklaşırken, tehlikeli bir şekilde yenilgiye de yaklaşıyor.

DÖRT KÖR FARE

Washington polis teşkilatından istifa etmeye hazırlanan Alex Cross, huzurlu bir hayatı dört gözle beklemektedir. Ama uzun süre uzak kalamaz ...

BÜYÜK KÖTÜ KURT

Organize suç dünyasında gizemli yeni bir gangster var. FBI şaşkına döndü. Neyse ki artık takımlarında Alex Cross var.

LONDRA KÖPRÜLERİ

Cross, iki eski düşmanının peşine düşüp dünya çapında patlayıcı bir kovalamacaya girerken riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

MARY, MARY

Hollywood'un üst düzey isimleri teker teker vahşice öldürülmektedir. Sadece Alex Cross bu çarpık vakanın ipuçlarını bir araya getirebilir.

ÇAPRAZ

Karısının on üç yıl önce öldürülmesiyle sarsılan Cross, sonunda onun intikamını almak için her şeyi göze alacaktır.

ÇİFT ÇAPRAZ

Alex Cross sakinleşmeye başlamıştır - ta ki seyirci seven manyak bir katille karşılaşana kadar

ÇAPRAZ KOŞU

Eski bir arkadaşı Tiger'ın son kurbanı olunca Cross, korkunç ve tehlikeli bir savaş lordunu durdurmak için Afrika'ya gider.

ALEX CROSS'UN DAVASI (Richard DiLallo ile birlikte)

Alex Cross'un burada anlattığı aile hikâyesinde, büyük amcası Abraham, Ku Klux Klan döneminde zulüm, cinayet ve komplo ile karşı karşıya kalıyor.

BEN, ALEX CROSS

Yeğeni Caroline'ın vahşice öldürülmesini araştıran Alex Cross, tüm dünyayı sarsabilecek akıl almaz bir sırrı keşfeder.

ÇAPRAZ ATEŞ

Alex Cross, Bree ile düğününü planlamaktadır ancak düşmanı intikam almak için geri döner.

ALEX CROSS'U ÖLDÜR

Başkan'ın çocukları kaçırılmış ve başkent bir terör saldırısına maruz kalmıştır. Cross, inandığı şeye karşı çıkan umutsuz bir karar vermek zorundadır.

MUTLU NOELLER, ALEX CROSS

Soygun, rehineler, terörizm... Alex Cross Noel'e kadar eve sağ salim dönebilecek mi?

ALEX CROSS, KOŞ

Özel hayatı çalkantılar içinde olan Alex Cross, gardını düşürmeyi göze alamaz.
Özellikle de kana susamış üç katil ortalıktayken.

KALBİMİ ÇAPRAZLA

Tehlikeli bir düşman Cross ve ailesini hedef aldığıında, Alex kendini yepyeni
bir ölüm kalım oyunu oynarken bulur.

JAMES
PATTERSON

**HOPE
TO DIE**

CENTURY

*Palm Beach Polis Departmanının cesur
kadın ve erkekleri için*

Birinci Bölüm

BÖLÜM

1

MARCUS SUNDAY o akşam saat yedi sularında Philadelphia'daki Whodunit Books'a vardığında, müdür ona fazla kalabalık beklememesini söyledi. Paskalya'dan sonraki Salı günüydü, pek çok insan hâlâ tatildeydi ve yağmur yağıyordu.

Ancak Sunday ve müdür, tartışmalı gerçek suç kitabı *The Perfect Criminal*'ı okuyup tartışmasını dinlemek için yirmi beş kişi geldiğinde hoş bir sürprizle karşılaştı.

Müdür onu şöyle tanıttı: "Harvard'da felsefe doktorası yapmış olan Marcus Sunday, suçlu ruhunun derinliklerine odaklanmış gerçekten özgün bir zihin tarafından açıklanan çözülmemiş iki toplu cinayet vakasına büyüleyici bir bakış olan bu kitapla ülke çapında en çok satanlar listelerine girdi."

Kalabalık alkışladı ve otuzlu yaşlarının sonlarında görünen uzun boylu, sağlam bir adam olan Sunday, siyah deri ceket, kot pantolon ve beyaz bir gömlek giyerek kürsüye çıktı.

"Yağmurlu bir gecede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Ve burada, Whodunit Books'ta olmak benim için bir zevk."

Sonra cinayetler hakkında konuştu.

Yedi yıl önce, Noel'den iki gece önce, Omaha banliyösünde yaşayan Daley ailesinin beş üyesi evlerinde öldürülmüştü. Karısı hariç hepsi yataklarında bulunmuştu. Boğazları bir neşter ya da jiletle kesilmişti. Karısı da benzer şekilde ölmüştü ama banyoda ve çıplaktı. Ya kapılar kilitlenmemişti ya da katilin anahtarı vardı. Gece boyunca kar fırtınası olmuş ve izler gömülmüştü.

On dört ay sonra, şiddetli bir fırtınanın ardından, Fort Worth banliyösünde yaşayan Monahan ailesi de benzer bir durumda bulundu: Bir baba ve on üç yaşından küçük dört çocuğu yataklarında boğazları kesilmiş halde bulundu; karısı da boğazı kesilmiş halde banyoda yerde çıplak olarak bulundu. Bir kez daha, ya kapılar kilitlenmemişti ya da katilin anahtarı vardı. Yine fırtına ve katilin titiz yöntemleri nedeniyle polis kullanılabilir hiçbir kanıt bulamadı.

Sunday, "Bu kanıt eksikliği, bu boşluk nedeniyle ilgimi çekmeye başladı," diyerek dinleyicilerini bilgilendirdi.

Sunday, delil yetersizliğinin ilk başta kafasını karıştırdığını söyledi. Konuştu

Dava üzerinde çalışan tüm müfettişlerle görüştü ama onlar da aynı derecede şaşkındı. Sonra akademik eğitimi devreye girdi ve böylesine mükemmel bir katilin felsefi dünya görüşü hakkında teori üretmeye başladı.

"Onun çarpık bir tür varoluşçu olması gerektiği sonucuna vardım," dedi. "Hayatın anlamsız, saçma ve değersiz olduğunu düşünen biri. Tanrı'ya, yasalara ya da yaşamın herhangi bir ahlaki ya da etik temeline inanmayan biri."

Sunday bir süre bu şekilde devam etti, kitaptan okumalar yaptı ve cinayet mahallerini çevreleyen kanıtların tartışmalı teorilerini nasıl desteklediğini ve diğerlerine nasıl yol açtığını açıkladı. Örneğin, katilin iyi ve kötü gibi kavramlara olan inançsızlığı onu bir suçlu olarak "mükemmelleştirmiş", suçluluk hissetmesini imkansız kılmış ve bu da onun böylesine iğrenç eylemleri tarafsız bir hassasiyetle gerçekleştirmesini sağlamıştır.

Bir adam elini kaldırdı. "Katile hayranlık duyuyor gibisiniz, efendim."

Sunday başını salladı. "Onun dünya görüşünü doğru bir şekilde anlatmaya ve okuyucuların kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin vermeye çalıştım."

Kirli sarı saçlı, güzelden çok yakışıklı bir kadın elini kaldırdı ve renkli bir orman ortamında bir panteri tasvir eden kol dövmesini ortaya çıkardı.

"Kitabınızı okudum," dedi güneyli aksanıyla. "Çok beğendim."

"İçim rahatladı," dedi Sunday.

Seyirciler arasında birkaç kişi kıkırdadı.

Kadın gülümsedi ve "Mükemmel suçlunun zıttı olan mükemmel dedektif teorinizden biraz bahsedebilir misiniz?" dedi.

Sunday tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Mükemmel katilin yakalanmasının tek yolunun onun tam zıttı olan bir dedektif olduğunu düşündüm.

-Tanrı'ya kesinlikle inanan biri, ahlaki, etik evrenin ve anlamlı bir yaşamın simgesi olan biri. Sorun şu ki, mükemmel dedektif yoktur ve var olamaz."

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü dedektifler insandır, mükemmel katil gibi canavarlar değil," dedi, seyircilerde biraz kafa karışıklığı olduğunu görünce.

Sunday gülümsedi ve şöyle dedi: "Şöyle söyleyeyim. Gerçekten soğukkanlı, hesapçı bir seri katilin aniden asilleştiğini, doğru şeyi yaptığını, günü kurtardığını hayal edebiliyor musunuz?"

Seyircilerin çoğu başlarını salladı.

"Kesinlikle," diye devam etti. "Mükemmel katil neyse odur. Böyle bir hayvan değişmez."

Sunday etki yaratmak için durakladı.

"Ama asil bir dedektifin işinin dehşetiyle alçaldığını hayal etmek ne kadar zor? Onu Tanrı'yı terk ederken hayal etmek ne kadar zor? Hayatı anlamsız bulacak kadar olayların altında ezildiğini hayal etmek ne kadar zor,

Varoluşsal bir canavara ve kusursuz bir katile dönüşecek kadar değersiz ve umutsuz mu? Bunu hayal etmek hiç de zor değil, öyle değil mi?"

BÖLÜM

2

İKİ ON İMZALADIKTAN SONRA Sunday, kitapçı müdürünün kendisini akşam yemeğine götürme teklifini, eski bir arkadaşıyla daha önceden verilmiş bir sözü olduğunu söyleyerek kibarca geri çevirdi. Dükkândan çıkıp kaldırımdan aşağı inmeye başladığında yağmur dinmişti.

Yirminci Caddeyi geçti ve Dunkin' Donuts'ın önünden geçiyordu ki panter dövmeli kadın yanına geldi ve "İyi gitti" dedi.

"Seyirciler arasında gizemli Acadia Le Duc'un olması her zaman işe yarar."

Acadia güldü, kolunu onun koluna doladı ve "DC'ye dönmeden önce bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

"Önce gidişini görmek istiyorum," diye cevap verdi.

"Sorun yok," dedi güven verici bir ses tonuyla. "Mühürlemeni bizzat izledim. Altmış, hayır, yaklaşık elli sekiz saatimiz var. Zorlamak zorunda kalırsak neredeyse yetmiş saat."

"Biliyorum," dedi. "Bana saplantılı diyebilirsin."

". " Acadia içini çekti. "Sonra da Tayland yemeği yiyeceğiz."

"Söz veriyorum," dedi Sunday.

İki blok ötede park edilmiş son model bir Dodge Durango'ya gittiler ve Sunday, Darien Caddesi'ndeki boş Eagles stadyumunun yakınına gelene kadar şehrin içinden geçti. Stadyumun karşısındaki Monti Wholesale Foods'un geniş otoparkına sola döndü ve en uçta, Delaware Otoyolu'nun altına ve Güney Philadelphia demiryolu bahçesine bakabilecekleri demir çitlere karşı park etti.

Sunday bir dürbün aldı ve yaklaşık yüz metre ileride aradığı şeyi buldu: bir dizi yük vagonu ve özellikle bir tanesi, tepesi baştan aşağı güneş panelleriyle donatılmış kırk beş metrelik pas kırmızısı bir konteyner. Konteynerin önünden bir soğutucu ve ısıtma ünitesi çıkıyordu. Dürbünü indirdi, saatine baktı ve "On beş dakika içinde buradan ayrılmış olur," dedi.

Acadia sıkılarak koltuğuna yaslandı ve "Peki Mulch Cross'la ne zaman iletişime geçecek?" diye sordu.

"Dr. Alex Cuma sabahı yüksek sesle ve net bir mesaj alacak," dedi. "Bir hafta olacak. Hazır olacak."

"En geç Cuma günü saat 17:00'ye kadar St. Louis'de olmamız gerekiyor," dedi.

Sunday sinirlendiğini hissetti. Acadia tanıdığı en zeki, en öngörülemez kadındı. Ama kendisinin de farkında olduğu şeyleri ona sürekli hatırlatmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

Ona daha bunu söyleyemeden, demiryolunda bir hareketlilik yakaladı. Dürbünü tekrar kaldırdı ve koyu renk giysiler giymiş genç, siyah bir adamın yük vagonları boyunca süzüldüğünü gördü. Eldiven giymiş, küçük bir sırt çantası ve bir levye taşıyordu. Durdu ve güneş panellerine baktı.

"Kahretsin," dedi Sunday, adamı izlerken.

"Ne?"

"Bok gibi görünüyor!"

"Ne?" Acadia tekrar söyledi.

"Pisliğin biri arabamıza girmeye çalışıyor," dedi.

"İmkânı yok," dedi, demiryolunun gölgelerine bakmak için öne doğru oturarak. "Nasıl olur da-"

"Yapmaz," dedi Sunday. "Ya rastlantısaldır ya da güneş panellerini görmüştür." "Ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek şey," diye yanıtladı.

Altmış saniye sonra Sunday ve Acadia çitleri aşmışlardı. Üst geçidin altından ayrılıp zıt yönlerde doğru aceleyle ilerlediler, ikisi de en yakın ray setinin yanından geçen toprak setin arkasına saklandılar. Sunday'in elinde bir levye vardı ve durmadan önce pas kırmızısı konteyner vagonunu yetmiş metre geçmişti. Demiryolu avlusu kuzeydeki kadar iyi olmasa da aydınlatılmıştı ama yük treninin gölgelerine ulaşana kadar görünür olacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Sunday banketten tırmanarak bahçeye çıktı, rayların üzerinde dans etti, Acadia'nın da kuzeyde aynı şeyi yaptığının farkındaydı, siyah adamın süzüldüğünü gördüğü gölgelere ulaşana kadar ses çıkarmamaya çalıştı. Güneş panellerinin bulunduğu konteyner altı araba ilerideydi. Telefonunun vızıltısı onu bir mesaja karşı uyarana kadar orada durdu.

Sunday hızla ilerlemeye başladı, pas kırmızısı arabanın yanına gelene kadar adımlarını hafif tuttu. Metalin metale sürtündüğünü, levyenin kilidi açarken çıkardığı sesi duyunca yavaşladı ve köşede durdu.

Cep telefonunun tekrar çaldığını hissedene kadar bekledi ve levyeyi bir çekiç gibi kavradı.

"Orada ne yaptığınızı sanıyorsunuz bayım?" Acadia söyledi.

Trenin karşı tarafındaydı.

Hırsız, Sunday'in arkasına dönüp onu turnbuckle'ın üzerinde, Acadia'ya bakarken ve levyeyle tehdit ederken görmesinden önce tek söyleyebildiği "Siktir, kaltak" oldu.

Sunday'in lastik demiri adamın dizine çarptı. Adam acı içinde homurdanarak Acadia'nın yanına . Sunday tokenın üzerinden atladı ve adam kendini savunmak için bir şey yapamadan üzerine atladı.

Bu kez adamın kafasına aldı ve hırsızı bayıltan bir gümbürtüyle vurdu.

  nc  darbe daha dikkatliydi ve kafatasını parçaladı.

Sunday zorlukla nefes alarak, gözleri parlayan ve burun delikleri bir cinayetten sonra her zaman sergilediği cinsel heyecanla alevlenen Acadia'ya baktı.

"Marcus," dedi. "Birdenbire-"

"Sonra," dedi kararlı bir şekilde ve on adım ötedeki y k vagonlarının bitişik hattını işaret etti. "Onu şu trenin altına götürmeme yardım et. Eğer şanslıysak sabaha kadar bulunamaz. Belki daha sonra."

 l  adamı koltuk altlarından tutup sürüklediler, rayların arasına ittiler ve yüzüstü vagonların altına yatırdılar.

Ani bir ciyıklama sesi ikisini de  rk tt .

İçinde güneş panellerinin bulunduğu konteyner vagonunun da yer aldığı y k treni batıya doğru ilerliyordu.

BÖLÜM

3

"CARTER BILLINGS INANILMAZDI!" Ali alacakaranlıkta bağırdı. "İlk vuruşunu yaptım!" Yedi yaşındaki çocuğum merdivenlerden koşarak evimizin ön verandasına çıktı ve günün erken saatlerinde ona aldığım küçük hatıra sopasını tutarken komik, abartılı bir vuruş pozu takındı. Sopayı salladı ve savurdu Çılgınca.

Bir çatırtı sesi çıkardı ve Billings'in, çaylağın kaleye ilk gidişinde attığı ve Nationals'a açılış maçını kazandıran vuruşun ardından kalelerin etrafında yaptığı komik ve tutkulu koşunun iyi bir taklidini yaptı.

Eski bir arkadaşım aracılığıyla maça bilet almıştım ve hepimiz Ali'yle birlikte o mucizevi anı izlemiştik - eşim Bree, büyük oğlum Damon, kızım Jannie ve doksan yaşındaki büyükannem Nana Mama. Ali zafer koşusunu tamamladığında hepimiz alkışladık ve Washington DC'nin güneydoğusundaki Beşinci Cadde'de bulunan evimizin ön kapısından içeri doluştuk.

Son birkaç haftadır Cross'ların evinde inşaat zamanı gelmişti; mutfağı yeniden şekillendiriyor, büyük bir oda ve üst kata yeni bir ebeveyn yatak odası süiti ekliyorduk. Maça gittiğimizde, proje tam olarak inşaat ekibinin Kutsal Cuma günü bıraktığı gibiydi; dış duvarlar çerçevelenmiş, pencereler takılmış ve çatı yapılmış, ana evden plastik örtülerle ayrılmış boş, tozlu bir kabuk.

Ama Anneanne ön koridordan çıkıp evimizin derinliklerine baktığında olduğu yerde durdu ve "Alex!" diye bağırdı.

I koşuşturdu İleri, bekliyor bazı EV İÇİ felaket, ama büyükannem sevinçten parlıyordu. "Bunu nasıl başardın?" dedi. Omzunun üzerinden baktım ve ek binanın ve mutfak tadilatının bittiğini gördüm - yani tamamen bitmişti. Dolaplar . İtalyan karo zemin döşenmişti. Ateş motoru kırmızısı altı gözlü endüstriyel ocak, ona uygun buzdolabı ve bulaşık makinesi de öyleydi. Mutfağın ötesinde, büyük odanın yeni mobilyalarla doldurulmuş olduğunu görebiliyordum; sanki

Pottery Barn kataloğundaki tüllü resim. "Bu nasıl mümkün olabilir Alex?" Bree sordu.

Ben de ailemin geri kalanı gibi şok olmuştum. Sanki lambanın içindeki bir cin bize yüz dilek hakkı vermiş ve hepsi gerçekleşmiş . Çocuklar koşarak

Anneanne ve Bree siyah granit tezgâhlara, paslanmaz çelik lavabolara ve kalaylı aydınlatma armatürlerine hayran kalırken kanepeleri ve aşırı doldurulmuş sandalyeleri denemek için mutfığa ve büyük odaya girdiler.

Ancak dikkatimi, mıknatıslarla buzdolabının kapısına yatay olarak tutturulmuş legal boyutta bir kağıt parçası çekti. İlk başta bunun müteahhitlerimizden gelen ve bitmiş üründen memnun olmamızı umduklarını belirten bir mektup olduğunu düşündüm.

Ama sonra gazetede yan yana dizilmiş beş fotoğrafın kopyalarının olduğunu gördüm. Fotoğrafları seçmekte zorlanıyordum, ta ki bir adım atıp yavaş ve dehşet verici bir taramayla hepsini çekene kadar.

Her fotoğrafta ailemden biri beton zeminde yatıyordu, başı kanla kaplıydı, boş bir yüzü vardı ve gözleri kameraya doğru donuk bir şekilde dönmüştü. Her iki sol kulağın üstünde ve biraz geride bir yara vardı, çirkin bir yara, sadece yakın mesafeden bir atışın yaratabileceği türden bir yara.

Uzaklarda bir yerde bir siren başladı. "Hayır!"

Çığlık attım.

Ama resimlerin gerçek olmadığından emin olmak için arkamı döndüğümde çocuklarım, eşim ve büyükannem . Sırta kadem basmışlardı. Onlardan geriye kalan tek şey buzdolabının üzerindeki o mide bulandırıcı fotoğraflardı.

Yalnızım, diye düşündüm. Yalnız.

Ağrı başımı bıçak gibi kesti. Felç ya da kalp krizi geçireceğim korkusuyla dizlerimin üzerine çöktüm, başımı öne eğdim ve ellerimi göğse doğru kaldırdım.

"Neden, Mulch?" Çığlık attım. "Neden?"

BÖLÜM

4

Sabahın ilk ışıklarıyla irkilerek uyandım ve başımdaki o donuk çarpıntıyı yeniden hissettim. İlk başta nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama yavaş yavaş gölgeler içindeki yatak odamı tanımaya başladım. Yataktaydım, hala iş için giyinmişim ve terden sıırıslıklam olmuşum. İçgüdüsel olarak karımın uyuyan bedenini yoklamak için uzandım.

Bree orada değildi ve içimi burkan bir anda, herhangi bir kâbustan daha kötü bir gerçekliğe bir kez daha uyandığımı anladım.

Karım gitmişti. Hepsi .

Ve Thierry Mulch adında çılgın bir adam onları ele geçirdi.

Deliliğine yenik düşmemeye kararlı bir şekilde yatağımda döndüm ve yüzümü karımın yastığına bastırarak Bree'nin kokusunu bulmaya çalıştım. Beni güçlü tutması, inancımı ve umudumu tazelemesi için ona ihtiyacım vardı. Ondan bir iz yakalamıştım ama umutsuzca daha fazlasını istiyordum. Ayağa kalktım, dolabına gittim ve kulağa garip gelse de yüzümü onun kıyafetlerine gömdüm.

Birkaç dakika boyunca, Bree'nin mükemmel kokusu beynimi öylesine sarhoş etti ki baş ağrım geçti ve o tam yanımdaydı, hafızamın uzanmış parmaklarının hemen ötesinde dans eden bu güzel, akıllı, gülen kadın. Ama onun yanımda olmasının verdiği his çok hızlı bir şekilde ve dolabındaki kokular değişti, bazıları bayatlamakla tehdit ederken bazıları da ekşidi.

Bu beni dehşete düşürdü.

Diğer yatak odalarında da durum aynı mıydı? Onların kokuları da soluyor muydu? Bulabileceğim şeylerden korkarak ve dehşete kapılarak kendimi açmaya zorladım.

Ali'nin kapısı. Nefesimi tutarak hızla içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Işığı açmadım, bir duyumu köreltip diğerini güçlendirmek istiyordum.

Sonunda nefes aldığımda, Alex Jr'ın küçük çocuk kokusu her yerdeydi ve aniden sesini duyabiliyor ve oğlumu kucaklamanın ne kadar iyi olduğunu hissedebiliyordum, yorulduğunda kollarıma sokulmayı nasıl sevdiğini hatırlıyordum.

Sonra Jannie'nin odasına gittim. Oradaki hava beni önce şaşırttı, sonra da üzdü. Sanırım geçmiş yılların kokularına özlem duyarak içeri girmiştim. Ama Jannie lise birinci sınıfı bitiriyordu ve çoktan bir koşu yıldızıydı. Uzun bir süre onun zifiri karanlık yatak odasında durdum, küçük kızımın bir kadın olduğunu ve sonra ortadan kaybolduğunu anlamıştım

Ailemdeki diğer herkesle birlikte.

Anneannemin odasının önünde durdum ve kapı koluna uzanıp çevirdiğimde ellerim titredi. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve onun leylak rengi havasını içime çektim. Etrafım düzinelerce canlı anıyla çevriliyken klostrofobik hissettim ve oradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Dışarı çıktım ve kapısını arkamdan kapattım, tavan arasındaki ofisimde daha iyi hava bulacağımdan, orada daha net düşünebileceğimden emindim. Ancak merdivenleri çıkmaya başladığımda, yıkıcı bir kokunun çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Damon, on yedi yaşındaki ilk çocuğum, son iki aydır Massachusetts'teki hazırlık okulundaydı. Damon'ı bir daha asla koklayamayacağım fikri, hâlâ sahip olduğum kararlılığı paramparça etti.

Rüyalarım musallat olan o fotoğraflara göz gezdirip, olacakların bir canlandırması olup olmadıklarını merak ederken, baş ağrım dayanılmaz bir hal aldı. Çılgına dönmüş bir halde merdivenlerden ofisime çıktım ve yüzümü cinayet soruşturmalarıyla ilgili iki kitabın arasına gizlenmiş kameranın tam önüne yapıştırdım.

"Neden, Mulch?" Bağırđım. "Bunu hak edecek ne yaptım ben? Benden ne istiyorsun? Söyle bana! Benden ne istiyorsun?"

Ama yanıt yoktu, sadece o küçük mercek bana bakıyordu. Merceğı yakaladım, vericiden ayırdım ve topuğumun altında ezdim.

Mulch'u, Elliot'ı ya da kendine ne diyorsa onu sikeyim. Ona böceklerden haberdar olduğumuzu göstermiş olmam umurumda değildi. Sikeyim onu.

Nefes nefese, alnımdaki teri silerek, varlıkları beni yok etmeden önce evdeki tüm böcekleri yok etmeye karar verdim.

Sonra sokağın karşısında bir köpek havlamaya başladı ve biri ön kapıma vurmaya başladı.

BÖLÜM

5

Kapımı açtığımda, dedektif rozetini uzatırken verandamdan başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi görünen, otuzlu yaşlarının ortasında, kısa boylu, fit çekici bir esmerle karşılaştım.

"Dr. Cross," dedi. "Ben Tess Aaliyah. Metro Cinayet Masası'ndanım."

"Öyle misiniz?" diye sordum, çünkü onunla daha önce hiç tanışmamıştım.

Dedektif Aaliyah, "Geçen hafta Baltimore Polisi Cinayet Masası'ndan geldim, efendim," diye cevap verdi. "Siz masaj salonu cinayetlerini ve bebek kaçırma olaylarını çözerken."

Bir an için şaşırdım, neyi kastettiğini anlamadım ama sonra, bir pencerenin aralık kalması gibi, her şey aklıma geldi. O vakalar beni bir hafta değil, bir ömür önce sarmış gibi hissettirse de başımı salladım, "Ortağım yok, Dedektif... uh..." dedim.

"Aaliyah," dedi başını eğip beni inceleyerek. "Chris Daniels benim ortağım ama belli ki bu sabah ağırlık kaldırırken bileğini kırmış."

Yüzümü buruşturdum, başımı salladım ve "Daniels iyi bir adamdır" dedim.

"Şimdilik öyle görünüyor," diye onayladı. Yutkundu ve verandanın tahtalarına baktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?"

Aaliyah gözlerimin içine bakmadan önce kısa ve keskin bir nefes verdi. "Efendim, caddenin birkaç blok aşağısında, bir inşaat alanında bir ceset bulundu. Afro-Amerikan bir kadın. Kötü bir şekilde parçalanmış ve üzgünüm Dr. Cross ama eşinizin rozeti ve kimliği de orada. Karınız burada mı?"

Neredeyse oracıkta yere yığılacaktım ama kapı pervazına tutundum ve boğuk bir sesle "O kayıp" dedim.

"Kayıp mı?" dedi dedektif. "O zamandan beri..."

"Beni oraya götür," dedim. "Bunu gözlerimle görmeliyim."

Neredeyse katatonik bir halde geçirdiğim iki dakikalık bir yolculuktu. Aaliyah bana sorular sorup durdu, ben de "Onu görmem gerek." deyip durdum.

İleride devriye arabaları ve sarı bantlar vardı, bunlar hayatımda tanıdık şeylerdi ama beni teselli etmiyorlardı. Sayamayacağım kadar çok cinayet mahalline girdim, ama göreceklerimden hiç o sabah Aaliyah'ın yanında yürürken, bir devriyenin yanından geçerken ve inşaat alanını kapatan tel örgüdeki bir kapıdan geçerken korktuğum kadar korkmamıştım.

Aaliyah, "En altta efendim," dedi.

Kenara doğru yürüdüm ve temel için kazılan çukura baktım.

Kırılmış taş ve inşaat demiri kazının dibini doldurmuş, çimento için hazır hale getirilmişti. Bree'nin boyunda, yapısında ve saç stilinde bir kadın sağ tarafına yatmış, sırtı bana dönüktü. Sırt tarafının tamamını kaplayan çok sayıda oval yaradan akan kurumuş kan derisini kaplamıştı. Bree'nin Kutsal Cuma'da giydiği sütyen ve külotun aynısını giyiyordu. Ve bu da Bree'nin saatiydi.

Sendeleyerek kenara bir adım daha yaklaştım, kafamda şimşekler çaktığını hissettim ve onunla birlikte oraya düşeceğimden emin olduğumu düşündüm. Ama Dedektif Aaliyah dirseğimden tuttu.

"Bu o mu, Dr. Cross?" diye sordu. "Bree Stone mu?"

Aptal aptal ona baktım, sonra "Aşağı inmem gerek" dedim.

Bir merdivene gittik ve merdivenden nasıl indiğimi asla bilemeyeceğim. Her adım kalbimi kırdı. Her tutamak benim son tutamağımdı.

Çapraz inşaat demirlerinden geçip ön tarafa doğru yürüdüm ve küpelerin kesinlikle Bree'ye yıldönümümüzde verdiğim küpelerle aynı olduğunu gördüm. yabancı bir inilti yükseldi.

Bir adım daha attığımda, yüzünün tanınmayacak şekilde dövüldüğünü ve yara izinin vücudunun ön kısmından aşağıya doğru devam ettiğini gördüm; sanki birisi bahçe makasıyla tüm vücudunun her beş on santiminde bir derisinden ovaler koparmış gibiydi, ona verdiğim nişan yüzüğüne ve kadar, parmak uçlarının olması gereken yerde kanlı kütükler vardı. Ağzı açıktı ve dişleri yoktu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım şok içinde, önünde dizlerimin çöktüm. "O hasta piç Mulch sana ne yaptı?"

BÖLÜM

6

"KARINIZ MI, DR. CROSS?" Dedektif Aaliyah sordu.

Önümde yatan saygısız bedene baktım, saçını, ten rengini, boyunu, kilosunu, mücevherlerini gördüm ve "Bilmiyorum. Sanırım öyle, ama emin değilim. O... o bu haliyle tanınmaz halde."

"Dün gece neredeydin?" diye sordu.

Cesette Bree'ye ait olup olmadığını kesin olarak gösteren bir şey, herhangi bir şey ararken, "Evdeydim Dedektif, *The Walking Dead*'in tekrarlarını izliyordum" dedim.

"Efendim?"

"Zombi kıyametiyle ilgili televizyon programı," dedim. "Oğlum Ali bayılıyor."

"Ve o da orada seninle miydi?"

Başımı tekrar salladım, gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim ve "O da gitti. Hepsi gitti. Tüm ailem. Sana söylemediler mi? John Sampson? Yüzbaşı Quintus? FBI?"

"FBI mı?" dedi. "Hayır, bunu işe giderken yakaladım ama neden buradan çıkmıyoruz, bırakalım adli tıp işini yapsın, sen de bana bilmem gerekenleri söyle."

Orada birkaç dakika daha diz çöktüm, cesede baktım ve Bree'yle olan hayatımın görüntüleri havada oynayarak her şeyi gerçeküstü ve ruh öldürücü hale getirdi.

"Dr. Cross?"

Başımı salladım, sallana sallana ayağa kalktım ve merdiveni kazasız belasız tırmanmayı başardım. Onun plakasız arabasına gittik ve bindik.

Sakin ve profesyonel bir tavırla, "Dinleyelim bakalım," dedi.

Sonraki otuz beş dakika boyunca, hiçbir önemli ayrıntıyı atlamamaya çalışarak son birkaç haftanın çılgınlığını ona anlattım.

"Thierry Mulch'u ilk kez masaj salonu cinayetleri hakkında bana tuhaf, alaycı mektuplar göndermeye, beni aptal olarak nitelendirmeye ve bu cinayetlerle ilgili teoriler öne sürmeye başladığında öğrendim. Daha sonra Thierry Mulch adında bir internet sitesi girişimcisi olduğunu iddia eden bir adam oğlum Ali'nin okuluna gitti ve orada bir konuşma yaptı.

"Google'da bu isimle ilgili bir arama yaptım. İnternette bulabildiğim sadece yedi Thierry Mulches olduğu ortaya çıktı. Ve bunlardan biri de bir internet girişimcisiydi. Masaj salonunda işlenen toplu cinayetlerle ilgili soruşturmaya daldığım için bu tesadüf üzerinde fazla düşünmedim.

"Ama Mulch'un beni ve ailemi çok düşündüğü ortaya çıktı," dedim dedektife. "Evimizi sesli ve görüntülü olarak dinlemiş. Sanırım bunları alışkanlıklarımızı ve rutinlerimizi öğrenmek için kullandı, çünkü geçen Cuma, Kutsal Cuma, birkaç saat içinde, Massachusetts'teki Berkshires'da okula giden oğlum Damon da dahil olmak üzere hepsini kaçırmayı başardı."

"Nasıl oldu da bu konuda tek bir kelime bile duymadım?" diye sordu. "Ve Mulch'un onları aldığını nereden biliyorsun?"

"Açıklamam için bana bir şans verin."

Aaliyah başını salladı ve ben de ona Mulch'un Kutsal Cuma gecesi kızımın cep telefonunu kullanarak bana ailemin elleri kolları bağlı, ağızları bantlı fotoğraflarını nasıl gönderdiğini anlattım. Ayrıca polisi ya da FBI'ı olaya dahil edersem hepsini öldürmekle tehdit eden mesajlar gönderdi. Ertesi gün öğleden sonra, en iyi arkadaşım ve Metro'daki ortağım John Sampson, işe gelmediğim ya da en azından neden gelmediğimi açıklamak için aramadığım için kapıma geldi.

"John'un gitmesini sağladım ve ona hiçbir şey söylemedim ama Mulch'un umurunda değildi," dedim cebimden telefonumu çıkarırken. "Her saat başı bu fotoğrafları almaya başladım."

Telefonu ona uzattım ve Photos'u aramasını söyledim. Aradı ve küçük ekranda ailemin her bir üyesinin başından vurularak öldürüldüğünü gösteren resimlere bakarken yüzündeki dehşeti gördüm.

"Bunlar gerçek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama o zaman bunu bilmiyordum."

Fotoğrafları gördükten sonra nasıl dağıldığımı Aaliyah'a anlattım. Washington sokaklarında bir zombi gibi dolaştım ve birinin kafamı uçurması için dua ettim. Sonunda, bir tomar parayla bir uyuşturucu evine girdim ve bağımlılara ölmek istediğimi, beni öldürmeleri için para vereceğimi söyledim. Biri mecburen denedi ve bana bir parça metal boruyla vurdu.

Bir zamanlar bizimle yaşayan Ava adında iyileşmekte olan bir bağımlı kız beni buldu ve eve getirdi. Geçirdiğim beyin sarsıntısından dolayı bayılmadan hemen önce Ava'ya resimlerden bahsettim.

"Ava çok zeki ve bilgisayarlarla arası çok iyi," dedim. "Ben uyurken resimleri bir dizüstü bilgisayara aktarmış ve üzerinde oynanmış olduklarını görecektir kadar büyüttmüş."

Ava bu bilgiyi Sampson'a ve FBI'ın Davranış Bilimleri bölümündeki eski ortağım Ned Mahoney'e götürdü. Ava onları ailemin ölmediğine ikna etti.

Sampson ve Mahoney evime gizlice girmenin bir yolunu buldular.

Mulch'un böcekleri tarafından tespit edildi. Alexandria, Virginia'da kendisine Thierry Mulch diyen bir adam tarafından işlenen bir tecavüz olayı olduğu ortaya çıktı. Olay yerinde toplanan DNA kanıtları, yaklaşık iki hafta önce ortadan kaybolan George Mason Üniversitesi'nde okuyan zeki ama dengesiz bir bilgisayar mühendisliği öğrencisinin DNA'sıyla eşleşmişti.

"Adı Preston Elliot'tı ve Mulch'un evime yerleştirdiği elektronik cihazların karmaşıklığı göz önüne alındığında, Elliot ve Mulch'un aynı kişi olduğuna inandık ve hala da inanıyoruz. Böcekleri evimde bıraktık ve Mulch/Elliot'ı tamamen harap olduğuma, bir kurban olduğuma ve tehdit oluşturmadığıma ikna etmek için ailemdeki herkesin öldüğünü düşünüyormuşum davranmaya devam etmeye karar verdik.

"Ayrıca ailemin avıyla ilgili her şeyi gizli tutmaya karar verdik," dedim. "Günler geçti, şimdi bir hafta oldu. Ve ondan hiçbir haber alamadık. Ta ki bu olaya kadar."

Dedektif Aaliyah ifadesiz bir şekilde birkaç dakika boyunca ona anlattığım her şeyi düşündü. Sonunda, "Mulch'un, yani Elliot'un sizin... Jane Doe'nun ölümünden sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

"O sorumlu," dedim. "Hiç şüphe yok."

Aaliyah birkaç kez sonra, "Sana ve ailene bunları yaparak ne kazanıyor?" diye sordu.

"Sormayı bıraktım," diye cevap verdim. "Ama beni hedef almasının saplantılı nedeni ne olursa olsun, bana işkence gibi geliyor, sanki beni tekrar tekrar uçurumun kenarına getirmeye çalışıyor ve er ya da geç atlayacağımı umuyor."

Başını eğdi ve "Yapacak mısın?" diye sordu.

"Eğer o delikteki Bree ise, dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

BÖLÜM

7

MARCUS SUNDAY genel olarak işlerin gidişatından memnundu. Orijinal plandan birkaç sapma olmuştu ama yine de hedefe tam olarak ulaştığını düşünüyordu.

Sunday, Durango'nun ön yolcu koltuğunda oturmuş, dikkatle bir dizüstü bilgisayarın ekranına ve haftalar önce inşaat alanına bakan bir ağacın tepesine gizlenmiş küçük bir kameradan gelen video yayınına odaklanmıştı.

Her şeyi görmüştü, Cross'un cesedin önünde nasıl dizlerinin üzerine çöktüğünü ve uzun bir süre orada kalıp ezilmiş gibi baktığını.

Arka koltukta oturan Acadia'ya, "Sonumuz yakın," dedi. "Polis kapısına vurmadan önce ofisinde kameraya nasıl yalvardığını gördün mü? Yalvarmak klasik bir göstergedir. Öyle değil mi Mitch?"

Kot pantolon, yürüyüş botları ve Boston Red Sox forması giymiş iri yarı bir adam olan şoför başını salladı ve "Öyle, Marcus" dedi.

Acadia buna inanmıyordu. "Nereden biliyorsun ki?"

Mitch Cochran'ın bahsedilecek bir boynu yoktu. Arkasına bakıp, "Her şeyi siktir et demeden önce Irak'taydım. Lanet olası ABD Ordusu. Abu Ghraib hapisanesinde gardiyanlık yaptım. Sorgulamaları gördüm. Marcus'un dediği gibi, çözülmeden önce yalvarıyorlar. Hepsi."

Acadia mutsuz olmaya devam etti. "Ama bunun olması için daha ne kadar bekleyebiliriz?" "Artık uzun sürmez," diye güvence verdi Sunday ona.

"Mulch, Cross'u öldürdü.

Karısı ve ailesinin geri kalanı ölümcül tehdit altında." "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Sunday sinirlenerek homurdandı: "Bu büyüklükteki bir projeye kesin bir takvim koyamazsın Acadia. Sana defalarca bir canavarın inşasının bir insanın yok edilmesiyle başladığını söylemedim mi?"

"Bir sürü şey söyledin," diye karşılık verdi Acadia. "Cross'un o resimleri gönderdiğimiz gece parçalanacağı gibi."

"Cross parçalara ayrılmıştı," diye tersledi. "Hâlâ öyle ve durumu giderek kötüleşiyor.

Bunu kendi gözlerinizle görmediniz mi? Parçalanıyor."

Acadia uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Düşündükçe o fotoğrafları göndermenin bir hata olduğunu anlıyorum," dedi.

"Bir hata mı?" Sunday açıkça sinirlenmiş bir halde cevap verdi.

Acadia, "Cross'un tüm ailesinin başından vurularak öldürüldüğünü görmesini sağlayarak kısa vadede şok etkisi yaratmayı hedeflediniz. Ama aynı zamanda elinizdeki kozu da kaybetmiş oldunuz. Onu oraya atarak da aynı şeyi yaptın. Ölü bir insana yardım edilemez, Marcus. Ölü bir insan kurtarılamaz. Olmasını istediğiniz mükemmel katil olması için artık daha az motivasyonu var."

"Hayvanlar hakkındaki anlayışın bazen çok sığ oluyor, Acadia."

Sunday burnunu çekti. "Bunların hepsi zamanlama."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi kollarını kavuşturarak.

"Hiç bir köpek eğitmenini çalışırken izlediniz mi?" diye sordu. "Gerçek bir eğitmenden bahsediyorum, av ya da saldırı köpeklerini eğiten birinden?"

"Benim bok kafalı babam rakun köpeği koşardı."

"O zaman av-avcı tepkisinin ne olduğunu biliyorsun?"

"Tahmin edebiliyorum," dedi. "Yaratık ormanda koşar, bir köpek onu kovalar. Onu öldürmeye çalışır. Bu onun doğasında var."

"Al bakalım," dedi Sunday, parmaklarını şaklatarak. "Ve eğitmenlerin bu av-avcı tepkisini oluşturmalarının yolu, köpeğin kemik ya da oyuncak gibi çok değer verdiği bir şeyi elinden almaktır. Bowser'ın günlerce en sevdiği kemiğin ya da oyuncağın sonsuza dek gittiğini düşünmesine izin veriyorlar. Sonra bir ipe bağlı olarak ona gösterirler. Köpek oyuncağını kovalamaya başladığında, eğitmen onu ulaşamayacağı bir yere çeker - her zaman, ulaşamayacağı bir yere. Öyle değil mi Mitch?"

Cochran vites küçülttü ve yavaşladı, "Köpek çılgına döner, o oyuncağa tekrar sahip olmak için elinden gelen her şeyi yapar. İşte o zaman eğitmen devreye girer ve durumun kontrolünü tamamen ele alır, oyuncağı iyi yapılmış bir iş için ödül olarak kullanır."

Acadia'ya baktı. "Peki *bunu* nereden biliyorum? Ebu Gureyb'de lanet köpeklerimiz vardı. Hem de bir sürü."

Cochran, Maryland'in kuzeybatısındaki kırsal bölgede, Frostburg'un birkaç mil güneyinde çamurlu bir yoldan sağa döndü. Köhne bir çiftliğin yanından geçtiler ve Sunday zihninde domuz ciyaklamalarının yankılarını duydu. Yol, kireç yeşili yeni yapraklarla kaplı bir meşe ormanına doğru kıvrılıyordu.

Ormana bir mil kala Sunday ağaçlara yakından bakmaya başladı ve sonra şöyle dedi: "İşte bu. Şu sağdaki ağaçlar. Oraya park et."

BÖLÜM

8

COCHRAN DURANGO'yu neredeyse aynı ağacın filizleri gibi birbirine yakın büyüyen üç huş ağacının yanındaki drenaj hendeğine kadar çekti.

Sunday, "Hâlâ on dakikamız var," dedi ve dikkatini tekrar dizüstü bilgisayara verdi. Ama Cross inşaat alanının etrafında hiçbir yerde görünmüyordu.

"Erken giremez misin?" Acadia kızgın bir sesle sordu. "Sana yetmiş iki saatin işleri ne kadar zorlayabileceğimizin sınırı olduğunu söyledim. O pencere hızla kapanıyor."

Sunday saatini kontrol etti. "Altmış yedi saatteyiz. ." Cochran, "Benim iki numaraya gitmem gerek," dedi.

"Nesin sen, anaokulunda mı?" Acadia tersledi.

"Belki de benim sorunum budur, çok çocuksuyum." Cochran güldü, arabadan indi ve uzaklaştı.

Sunday sessizlik içinde ön camdan dışarı baktı ve sonra, "Geçtiğimiz çiftlik anılarımı canlandırdı. Mulch da böyle bir cehennem çukurunda büyümüştü."

"Efsanevi kökenler mi?" Acadia sordu.

"Mulch'un doğduğu yer. Ve Mulch'un öldüğü yer."

"Hiç geri döndün mü?"

Sunday saatini kontrol ederek, "Yaklaşamadım bile," dedi. "Sanırım artık gitmeye hazırım."

"Bizden birini emin misin?" Acadia sordu.

Sunday başını salladı ve "Bu adamı bulmam ve güvenini kazanmam uzun zaman aldı. Onu hiçbir şekilde ürkütmek istemiyorum, özellikle de şimdi, bu kadar becerikli olduğunu kanıtlamışken."

"Balı unutma," dedi Acadia ve Sunday'e üzerinde Nike swoosh olan küçük bir spor çantası uzattı.

"On beş dakika içinde dönmeyeceğim, sen ve Cochran aramaya gelin ama yavaşça, tamam mı?" "Silahlı mı?"

"Kesinlikle."

Sunday dışarı çıktı ve etrafındaki her yerde baharın çürümüş kokusunu aldı. Yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Hafif yağmuru sevdiğine karar verdi. Yeni yapraklara vuruyordu

ağaçların üzerinde, diğer tüm sesleri yumuşatacak ve ona tam olarak bağlanmadan önce sahneyi kontrol etme şansı verecekti.

Sunday banktan aşağı , sonra da çalıların ve dikenlerin yırtmaması için çantasını yukarıda tutmaya özen göstererek büyümüş bir ağaç patikası buldu ve onu takip etti. Kısa süre sonra odun dumanı kokusu aldı ve yavaşlayarak sürünmeye başladı. Bir açıklığa ve onun ötesinde kabarmış bir dereye bakan bir çıkıntıya yaklaştı.

Sağında ve aşağıda, dere kıyısının hemen yanında kontrplak ve muşamba bir kulübe vardı. Çatıdan sarkan bir soba borusundan dumanlar yükseliyordu. Kulübe ile bir tür ahırın arasında kapaklı eski mavi bir Chevy pikap duruyordu.

Sunday, pencerenin kendisine bakan tarafındaki çarşafın dalgalandığını fark etti ve fark edildiğini anladı. Bu yüzden çantayı havaya kaldırdı ve çıkıntıya tırmanıp avluya indi. Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Büyük bir erkek Rottweiler ona doğru koşarak geldi.

Sunday durdu ve kıpırdamadan öylece kaldı; köpek alçak sesle hırlayıp etrafında dönerek rüzgârını alırken gözleri kapının ardındaki karanlık boşluğu izliyordu. Köpek havladığında kapı daha da açıldı ve Sunday kulübeye doğru ilerledi. Bir testere ve bir benzin bidonunun yanından geçerek sahanlığa tırmandı ve içeri girdi.

"Her bu gerekli mi?" Sunday, loş alandan kaba bir mutfığa geçen kaslı ve kel adama sordu. Adamın adı Claude Harrow'du.

"Her zaman," diye yanıtladı Harrow. "İnsanın içini rahatlatıyor, özellikle de sen ve ben birlikte karanlık bir çizgiyi aşmışken."

Köpek içeri girdi. Sunday kapıyı kapattı ve gözleri alışıp köşedeki formika masayı, çim sandalyeleri, kırık kanepeyi ve odun sobasını seçene kadar orada durdu. Duvarlar, büyük bir Konfederasyon bayrağı ve Adolf Hitler'in selam durduğu sekize on çerçeveli bir fotoğrafı dışında çıplaktı. Köpek sobaya gitti ve sobanın yanına uzandı, başı yukarıda, Pazar gününü izliyordu.

"Görünüşe göre her şey plana uygun gitmiş," dedi Sunday, çamaşır suyu kokusunu alarak ve yerde kendisine yakın bir leğen görerek. İki kasap bıçağı ve bir çift teneke makas, üç inç klor ve su içinde ıslanıyordu.

"Ne bekliyordun ki? Amatör saati mi?" Harrow cevap verdi ve ona dönerek sağ yanağında ince, kötü bir yara izi ve boynunun yan tarafında alevli bir kılıç dövmesi olduğunu gösterdi.

Sunday masanın üzerindeki aynayı fark etti ve beyaz çizgilerin izlerini gördü. Kaşlarını çatı. "Maç sırasında bir şey yapmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Sırasında dedik, sonrasında değil," diye yanıtladı Harrow. "Merak etmeyin. Bu sadece bir toparlanma. Bütün gece ayaktaydım ve buraya döndüğümde sinirlerim gerilmişti."

Sunday konuya girip girmemeyi tartıştı, girmemeye karar verdi ve spor çantasını uzatarak, "İlkinin bakiyesi burada, artı ikincinin peşinatı" dedi.

Harrow masanın üzerine koymasını işaret etti ve "Ne ?" diye sordu. "Bu gece. Büyük oğlan."

Sunday, Harrow'un bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdi.

Harrow, "Bu tür bir kısa bildirim ve sıkı geri dönüş size pahalıya mal olacaktır," dedi.

"Ne kadar?"

"şekilde temiz çıkarmak için mi? Arka yüz bin daha var." Sunday yeniden pazarlık yapmayı sevmezdi. "Maaşta büyük bir sıçrama."

"Büyük bir risk alıyorum. Polisler de işin içinde, değil mi?"

Sunday çantayı yere bırakarak, "Sana küçük bir servet ödemesem bile bunu yapacağını düşünüyorum," dedi.

Harrow ilk kez gülümseyerek, "Olabilir," diye kabul etti. "Polisler bir yana, temizlik işinden keyif alıyor ve takdir ediyorum."

"Bittiğinde bana haber verecek misin?"

"İnsanın parasını alması lazım, değil mi? Kahve ister misin?"

Sunday, "Üzgünüm, uçağa yetişmem gerekiyor, beşte St. Louis'de olmalıyım, eğer, ve, ya da aması yok," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"Peki ya değilsen?"

"Kötü şeyler olur."

BÖLÜM

9

Ceset torbasının çukurdan çıkarılışını izlerken **JOHN SAMPSON GELDİ.**

NBA'de oynayan bir forvet gibi yapılmıştı ama gözlerinden yaşlar akarak yanıma geldiğinde bir kedi yavrusu kadar zayıf görünüyordu. John ve ben on beri genetik dışında kardeştik. İri adam kollarını bana doladığında, o anda ve orada çözülmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Tanrı , Alex," dedi Sampson kısık sesle. "Duyar duymaz geldim. Bu doğru mu? Bu-"

"Sanırım öyle, ama kesin olarak bilmiyorum ve en azından yarına kadar da bilemeyeceğim.

-Ceset torbasını sedyeye koyup adli tabibin aracına götürürlerken donuk bir sesle, "En kötü kısmı da bu olabilir," dedim.

Çantadaki cesedin Bree'den başka biri olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Ama Mulch, o-

"Seni eve götürmemi ister misin?" Sampson sordu.

"Hayır," dedim. "Ev benim için iyi bir yer değil. Mulch orada beni izliyor, acı çekmemden zevk alıyor ve ben artık onun zevkine katkıda bulunmayacağım. Sadece yürüyüşe çıkmam ve kafamı toplamam gerekiyor."

"Arkadaş ister misin?" diye sordu. "Sonra işte görüşürüz."

"Şekerim, böyle bir şey olduğunda çalışamazsın-"

"John, böyle bir şey olduğunda çalışmak zorundayım," dedim kararlılıkla. "Aklımı başımda tutabilmemin tek yolu bu."

Sampson bana bir şey söylemek ister gibi bakıyordu ama Dedektif Aaliyah geldi ve "Dr. Cross, elimde-" dedi.

"John, bu Tess Aaliyah," dedim. "Baltimore'dan yeni geldi ve bu davayı yakaladı ve gizli görev gücünün Mulch hakkında öğrendikleri konusunda bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Gizli görev gücü mü?" Aaliyah söyledi.

"Kesinlikle," dedim ve kendimi adli tabibin arabasının arkasındakinin karımın cesedi olmadığına ikna etmeye çalışarak oradan uzaklaştım.

Ancak keder ve kayıp, en güçlü zihinlerde bile en iyi niyetleri sakatlamamanın bir yolunu bulur.

Olay yerinden ayrıldıktan sonra bir blok içinde anılarımın içinde kayboldum.

Bree'yle geçirdiğim ilk günler, beni uzun bir yalnızlıktan sarsılmaz bir sevgiyle nasıl kurtardığı, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm türden. Sonra onun gitmiş ihtimali beni bir yük treni gibi çarptı ve orada, kaldırımda boğulmaya ve hıçkırmaya başladım.

Şimdiye kadar sevdiğim her kadın ya ölmüştü ya da hayatımı örten şiddet yüzünden beni görmeye dayanamayacak kadar travma geçirmişti. İlk eşim Maria, Damon daha yeni yürümeye başlamışken ve Jannie henüz bebekken bir arabadan açılan ateş sonucu öldü. Çılgın bir adam Ali'nin annesini rehin aldı ve onu kurtarmayı başarsak da bu ilişkimizi kalıcı olarak parçaladı. Ve şimdi Bree, hayatımın mutlak aşkı, neredeyse polis memuru olduğum andan beri beni durmaksızın gölgeleyen karanlık tarafından yutulmuş olabiliirdi.

Peki ya çocuklarım? Peki ya büyükannem? Onlar da benim aşklarımı gölgeler ve karanlıklar içinde takip etmeye mahkum muydu? Peki ya ben?

Zaten orada mıydım? Gözlerimdeki yaşları silerek yürümeye devam ederken kendime sordum. Hiç gitmiş miydim? Hiç gidebilir miydim?

Otomatik pilotta, çocuklarımla binlerce kez gittiğim yolu izledim. Her sabah ya da mümkün olduğunca sık, onları okulları Sojourner Truth'a götürüyordum. Bunu yıllarca yaptım ve bu adımları tekrarlarırken, her biri birinci sınıfın ilk gününe giden Damon, Jannie ve Ali'nin anılarında boğuluyordum.

Damon isteyerek, hevesle gitmişti. O ve arkadaşlarının tek konuştuğu şey buydu. Ama Jannie ve Alex Jr. gergindi.

"Ya kötü bir öğretmenim olursa?" Jannie sordu.

Ali de aynı şeyi sormuştu ve zihnimde bir anda Jannie ve Ali birlikte, ikisi de altı yaşında ve ikisi de bir yanıt için bana bakıyorlardı. Yanlarına çömelip onları kendime doğru çektim, kokularından ve masumiyetlerinden keyif aldım.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," dedim. "Ve seni seviyorum. Bilmen gereken tek şey bu." "Seni

daha çok seviyorum," dedi Jannie.

"Seni daha çok seviyorum," dedi

Ali.

"Seni daha seviyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum-

" Bir kadın "Dr. Cross?" dedi.

BÖLÜM

10

Thierry Mulch'tan önceki hayatıma dair o mükemmel hayalden sıyrılıp kendimi Sojourner Truth oyun alanının etrafındaki çitlerde bulunca şok oldum. Terk edilmişti. Teneffüs için çalan okul zilinin sesini duyduğumu sandım. Ama çocuklarımın kahkahaları neredeydi?

"Dr. Cross?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı çevirdiğimde, mavi pantolonlu, uzun boylu, güzel bir Afro-Amerikan kadının kaldırımda yanımda durduğunu gördüm, yüzü endişeyle boyanmıştı.

"Evet," dedim, neredeyse onu tanıyordum, sinirlenmiş hissediyordum ve nedenini tam olarak bilmiyordum.

Bana yakından baktı ve "İyi görünmüyorsun." dedi.

"Ben sadece... çocuklar nerede? Zil çaldı. Teneffüs zamanı."

"Paskalya tatili," dedi.

Ona rüyamdaki bir yabancıymış gibi baktım. "Dr.

Cross," dedi. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Aniden yaptım ve kendimi mantıksız bir şekilde kızgın hissettim. "Sen Dawson'sın. Müdür. Mulch'u içeri alan sensin. ? Seni bulmaya çalışıyorduk."

İfadem ve ses tonum onu korkutmuş olmalı, çünkü bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Tatildegdim. Tatildegdim, bilmiyorum-"

"Thierry Mulch," diye bağırdım. "O hasta herifin Ali'nin okuluna girmesine izin verdin. Bütün o çocukların yanına yaklaşmasına izin verdin!"

"Ne?" dedi, eli dudaklarına gitti. "O ne yaptı?"

"Ailemi kaçırdı," dedim. "Karımı öldürmüş olabilir. Ali'yi öldürmeye hazırlanıyor olabilir."

Müdür dehşete kapılmıştı. "Tanrım, hayır!"

Onun ne kadar güçlü tepki verdiğini gördüm ve bu beni içinde bulunduğum füğ durumundan çıkardı.

"Bütün hafta boyunca okulda size mesaj bıraktık," dedim. "FBI'a. Polis."

"Çok özür dilerim," dedi Dawson, sesi titreyerek. "Jamaika'daydım, kuzenlerimi ziyaret ediyordum ve daha yeni döndüm. Gelecek hafta için hazırlanmak üzere ofisime gidiyordum ki sizi burada gördüm. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Herhangi bir şey."

"Bana Thierry Mulch'u anlat. Bildiğin her şeyi."

Dawson, Mulch'un kendisiyle hiç beklenmedik bir anda önce e-posta, ardından da telefon yoluyla temasa geçtiğini söyledi. Kendisinin birkaç başarılı girişimi olan bir web girişimcisi olduğunu ancak farklı bir demografik grup ve daha büyük bir kitle aradığını söyledi. Mulch'un fikri, altı ila on iki yaş grubuna yönelik, yalnızca bu grubun onaylı üyelerinin erişebileceği bir sosyal medya platformu oluşturmaktı.

"Sapıkları dışarıda tutmak

için mi?" "Doğru."

"Fena bir iş konsepti değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden gelip çocuklarla konuşmak istediğinde bunu bir fırsat olarak gördüm. Ve tamamen kontrol etti. Yani, şirketinin yasal bir web sitesi var. İşte, ofisime gelin, size göstereyim."

Okulun ön kapısına gittik. Kapıları açtı ve ışıkları yakarak içeri girdik. Koridordaki kokular o kadar tanıdık ve çocuklarımla o kadar iç içeydi ki burnumdan nefes almayı bıraktım.

Dawson ofisinde masaüstü bilgisayarının başına geçti, bir şeyler yazdı ve sonra kaşlarını çatarak tekrar yazdı. Batan bir ifadeyle, "Ya ben yanlış anladım ya da web sitesi çevrimdışı oldu" dedi.

Müdür masasını karıştırmaya başladı ve "Ama onun kartviziti burada, işte burada!" dedi.

"Dokunma ona!" O geri çekilirken hızla masanın etrafından dolanarak bağırdım. "Özür dilerim. Sadece parmak izi almak isteyeceğiz."

İnce bir sesle, "İnce beyaz eldivenler giyiyordu," dedi.

"Tabii ki yaptı," dedim duvarı yumruklamak isteyerek. "Ama yine de. Plastik sandviç poşetiniz var mı?"

"Bir zarf mı?" "Evet."

Bana bir zarf verdi ve ben de bir cımbız yardımıyla kartviziti çekmecedan alıp masasının üzerine koydum.

"Ehliyetinin bir fotokopisi de bende var," dedi.

"Onlardan zaten bir tane var, ama teşekkürler," diye cevap verdim, kartı inceledim ve ardından akıllı telefonumla fotoğrafını çektim.

Thierry Mulch, Başkan, TMI Entertainment, Beverly Hills. Mektup 213 alan kodlu bir telefon numarası ve Wilshire Bulvarı üzerinde bir adres veriyordu. Ayrıca bir web adresi [-www.TMIE1.info-and](http://www.TMIE1.info-and) ve bir e-posta adresi, TMulch@TMIE1.info vardı.

Kartı zarfa koyup işlem için şehir merkezine götürmek üzereydim ki, URL ve e-posta ile ilgili bir şey hafızamın derinliklerine kazındı.

"Bilgisayarınızda www.TMIE.com adresini deneyin."

Müdür Dawson kaşlarını çatı, URL'yi girdi ve Return tuşuna bastı. Ekran yanıp söndü ve bir multimedya ve sosyal ağ şirketi olan TMI Enterprises'ın ana sayfası çıktı.

" bu," dedi. "Bu onun web sitesi." "Şirket

Yetkilileri'ne tıklayın."

Bunu yaptı ve ekran, şirketi yöneten kişilerin resimlerinin ve kısa biyografilerinin yer aldığı başka bir sayfaya atladı. En tepede, iki hafta önce web sitesini ziyaret ettiğimde gördüğüm biri vardı: yirmili yaşlarının sonunda, kalın siyah gözlükler ve siyah kapüşonlu bir tişört giyen sarışın sörfçü tipli bir adam.

"Web sitesinin diğer versiyonunda gördüğüm Mulch'un resmi bu değildi," dedi Dawson. "Buraya gelen adamı gördüm, kızıl saçlı, kızıl sakallı, her şeyiyle."

"Gerçek Thierry Mulch lütfen ayağa kalkar mı?" Dedim ve başımdaki zonklamanın yeniden başladığını hissettim.

BÖLÜM

11

Metro genel merkezinin üçüncü katındaki kapalı inşaat alanına ulaştığımda kafam hâlâ çarpıyordu. Baretli ve solunum maskeli adamlar balyozlarla alçıpanları kırıyorlardı. Yıkılanı zaten yıkılmış olandan ayıran plastik örtünün yanına gittiğimde hava alçı tozuyla doluydu.

Öksürmeye başladım ve bu sadece başımdaki ağrıyı daha da kötüleştirdi. Bir parçam o anda içine kapanmak, tozun içinde cenin pozisyonunda kıvrılmak ve karımın yasını tutarken bunun üzerime çökmesine izin vermek istedi. Ama daha büyük bir parçanın devam etmesi gerekiyordu. Ailemin geri kalanını kurtarmak için herhangi bir umudum varsa, hareket etmeye devam etmeli, sorular sormaya devam etmeli, mümkün olduğunca uzun süre ve sert bir şekilde savaşmaya devam etmeliydim.

Kapağı yırtarak açtım ve beton zemine kadar soyulmuş geniş bir alana girdim. Ortada, bir dizi floresan ışığın altında sekiz masa duruyordu. Onların başında ya da etrafında iyi adamlar ve kadınlar çalışıyordu.

Ned Mahoney, FBI'daki eski ortağım, Sampson ile konuşuyordu. Mahoney beni gördü ve ayağa fırladı. "Tanrım, Alex, şimdi duydum. Ve o kadar lanetliyim ki... Sana söz veriyorum, bu piçi bulmak için her şeyi yapacağız, başka ne diyebilirim bilmiyorum."

Sertçe yutkundum ve omzunu okşadım. Mahoney ve ben Quantico'da Davranış Bilimleri'nde birlikte çalışmıştık. Psikolojik nüanslar ve yanlış önermelerle birbirimize saçmalamak için suçlu delillerle ilgili çok fazla davada çalışmıştık.

"Ned," diye başardım. "Eğer onu yakalayamazsak, hepsini aynı şekilde parçalara ayıracak."

Görev gücünün diğer üyeleriyle birlikte bana doğru gelen patronum Yüzbaşı Roelof Antonius Quintus, "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Eğer o Jane Doe'nun Bree olduğu ortaya çıkarsa, bir DC polisini öldürmüş olur. En azından bir DC polisinin ailesini kaçırmış olur. Bunun bedelini ödeyecek."

Arkasındaki diğer dedektifler ve FBI ajanları acımasızca başlarını salladılar. "Teşekkür ederim Kaptan," dedim diğerlerine başımı sallayarak. "Hepinize teşekkür ederim."

yaptığınız her şey."

Dawson'ın ofisinden aldığım zarfı çıkardım.

"Sojourner Truth'a gittim ve müdürü tatilden dönmüş buldum," dedim onlara. "Mulch'un çocuklarla konuşmak için oraya gittiğinde ona verdiği bir kartvizitim var."

Onu kaptana teslim ettim ve neredeyse gerçek Thierry Mulch'un yönettiğine benzeyen sahte web sitesi hakkında açıklama yaptım.

"Mulch'un resmi dışında her şey aynıydı. Karmaşık bir bilgisayar çalışması gerekiyordu. Preston Elliot'ın uykusunda yapabileceği türden."

Quintus, Sampson ve Mahoney birbirlerine bakiştılar.

Kaptan, "Neden oturmuyorsun Alex," dedi. "Neler oluyor?"

Quintus derin bir nefes aldı ve bir sandalyeyi işaret etti. İsteksizce oturdum ve Ned Mahoney konuşmadan önce bile gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

Mahoney, "Üç gün önce Fairfax County şerifi Virginia, Berryville'deki ticari bir domuz çiftliğine çağrıldı," diye söze başladı. "Çiftlik sahibi bazı makinelerin içinde bir insan kafatası ve bir uyluk kemiği parçası buldu. Quantico DNA taraması yaptı ve üç eşleşme buldu."

Gözlerimi kısarak odadaki ışığa baktım, aniden çok güçlü geldi. "Üç mü?"

Sampson, "Alexandria'daki tecavüz sahnesinden alınan meni, Mandy Bell

Lee'nin öldürülen avukatının pantolonunun paçasından alınan meni ve Preston Elliot'ın annesinin kayıp şahıslar raporunun bir parçası olarak sunduğu örnek."

Tüm bunların ne anlama geldiğini kavramam için birkaç dakika geçmesi gerekti. On gün önce, country-western yıldızı Mandy Bell Lee'nin avukatı Mandarin Oriental'daki odasında zehirlenmiş olarak bulunmuştu. Aynı gece, kendisine Thierry Mulch diyen bir adam İskenderiye'de bir kadına tecavüz etmişti.

Elimizde tecavüz ve cinayeti Preston Elliot'a bağlayan açık DNA kanıtları olduğundan, kayıp bilgisayar mühendisliği öğrencisi ile Mulch'un aynı kişi olduğu varsayımı altında çalışıyorduk.

Ama Mulch Elliot değildi. Elliot olamazdı çünkü domuz ahırında bulunan kemiklerdeki DNA eşleşmesi kesindi, yani ...

"Mulch, Elliot'ı öldürdü ve cesedini o domuz ahırına attı," dedim.

"Öyle sanıyoruz," dedi Sampson başını sallayarak. "Domuzlar önlerine ne atarsanız yerler."

Ali'nin Mulch hakkında bana söylediği bir şeyi hatırladım.

"Uyuyor. Mulch, Ali'nin okulunda konuştuğunda, bir domuz çiftliğinde büyüdüğünü söylemişti."

"Peki bunun nasıl işe yaradığını düşünüyoruz?" Yüzbaşı Quintus sordu.

"Mulch, Elliot'ı öldürmeden önce spermini mi aldı?"

"Neden olmasın?" Sampson cevap verdi. "Mulch'un bizi atlatması için harika bir yol, değil mi? Bir tecavüz mahalline ve bir cinayete ölü bir adamın DNA'sını yerleştirmek?"

Mahoney, "Bu orospu çocuğu şeytani biri," dedi.

"Haklısın," dedim. "Mulch şeytani biri. Çok zeki, uzun vadeli düşünüyor, acımasız ve cüretkâr, bu da bana narsist bir kötülük gibi geliyor."

Kaptan Quintus başını salladı. "Her şeyden çok kendine inanıyor, yakalanmayacak kadar zeki olduğunu düşünüyor."

Sampson, "Bu da daha önce de ciddi bir pislikten paçayı kurtardığı anlamına geliyor," dedi. "Bu adamlarla karşılıklı olarak birbirlerini güçlendiriyorlar."

Mahoney, "Bilmek istediğim , Mulch tek başına mı hareket ediyor, yoksa yaptıklarına başkaları da dahil mi?" dedi.

BÖLÜM

12

MULCH, Damon'la Berkshires'daki hazırlık okulundan başlayarak on saatten kısa bir süre içinde tüm ailemi tek başına KAÇIRABİLİR MİYDİ?

Kutsal Cuma sabahı Damon'ın kampüsten Albany tren istasyonuna giden 7:45 jitneyine binmesi gerekiyordu, ancak şoföre göre Damon son dakikada bir arkadaşına Washington'a gideceği için yolculuğu iptal ettiğini söyledi.

Ama kiminle? Mulch'la mı? Yoksa başka biriyle mi?

Sojourner Truth gibi Kraft Okulu da tatil nedeniyle kapalı olduğu için bu sorulara cevap verememiştik.

Her halükarda, Kraft School'dan DC'ye yolculuğun en az yedi saat sürdüğünü ve Kutsal Cuma trafiğinin yoğun olması gerektiğini kişisel deneyimlerimden biliyordum. Yani sekiz saat diyelim. Bu da Mulch'un Washington'a dört saat civarında varacağını gösterir.

Bree, Ali, Jannie ve Nana Mama sonraki iki saat içinde kaçırıldı. O halde teorik olarak Mulch'un bunu tek başına yapmış olması mümkündü. Ama eğer öyleyse, kesin ve acımasız bir hassasiyetle hareket etmişti.

"İçgüdülerim yardım aldığını söylüyor," dedim. "Tecavüz ve cinayet mahallinde bulunan spermler de bunu destekliyor."

"Nasıl yani?" Mahoney sordu.

"Elliot homoseksüel değilse, Mulch'un bir kadın suç ortağı olması bana mantıklı geliyor. Kadın çocuğu seks için kandırdı, muhtemelen prezervatiften aldığı spermi sakladı ve Mulch da daha sonra onu öldürdü."

"Uyuyor," dedi Quintus.

Gerçekten de uyuyordu. Sanki bir sis tabakası kalkıyormuş gibi, dünyayı daha net görmeye başlamıştık, geri için ruhumu verebileceğim bir dünyayı.

"Biri George Mason'a, Elliot'ın arkadaşlarına geri dönebilir mi?" dedim, Onlara görüştüğü kadınlar hakkında soru sorabilir misin?"

Mahoney, "Bunu kendim yapacağım," diye söz verdi.

Sampson'a baktım. "Araba kullanmak ister misin?" "Nereye gidiyoruz?"

"Elliot'ın kemiklerini buldukları çiftlik."

Kaptan Quintus, Mahoney ile bakışarak, "Ah," diye söze başladı. "Şu anda çalışmak istediğine emin misin Alex?"

Nefesim sığlaştı. "Burada öylece oturup ailemden daha fazla kişinin ölmesini bekleyemem Yüzbaşı. Bunu reddediyorum. Mulch'un istediği bu ve ben bunu yapmayacağım."

"Alex," dedi Mahoney. "Belki-"

Eski dostuma ters ters baktım ve şöyle dedim: "Eğer çalışmazsam Ned, Bree için kaybolacağım ve onun için kaybolmayacağım. Şimdi olmaz."

Mahoney yavaşça başını salladı ve sonra Sampson'ı işaret ederek, "Ama arabayı sen kullanıyorsun, John. Başındaki yarayla hâlâ direksiyon başına geçecek durumda değil."

BÖLÜM

13

SAMPSON VE BENİM DC trafiğinden kurtulup Reston ve McLean üzerinden mavi otoyollara çıkmamız ve Virginia'da ne kadar batıya ve güneye giderseniz o kadar kırsal alan bulmanız yaklaşık bir saatimizi aldı. Yolun çoğunu sessizlik içinde kat ettik ama Sampson'ın acıma ve kederi, taziye ya da şok sözcükleri söylemiş açtı.

Anneannemden sonra hayatımdaki en uzun ilişkimin yaşayan, nefes alan simgesi olan Sampson'ın varlığı, domuz çiftliğine giderken tamamen çıldırmamamın tek sebebiydi. Ama ne kadar durdurmaya çalışsam da, Bree'nin kur yapma sürecimizdeki görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu. O ilk ortak utangaç gülümseme. Parmaklarına ilk dokunduğum an. Dudaklarının benimkilerle ilk buluşması. Dans etmeyi ve gülmeyi ne kadar çok sevdiğini. Kendini polis olmaya ve çocuklarıma üvey annelik yapmaya ne kadar adanmıştı.

"Onu mu düşünüyorsun, Shug?" Sampson sordu.

Partnerimin durugörü yeteneğine sahip olduğuna yemin edebileceğim zamanlar oldu. Ya da en azından vücudumdaki ince değişiklikleri o kadar mükemmel bir şekilde algıladı ki düşüncelerimi deşifre edebilirdi. Ya da bu kolay bir tahmindir; bilmiyorum.

"Evet," dedim ve dizginlenemeyen duygularımla sertçe yutkunarak birkaç uzun an boyunca tekrar sessizliğe gömüldüm. "John?"

"Konuş benimle," dedi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum.." Başladım ama sonra duraksadım. "Yapamam..." "Neyi yapamam?"

"Bree'nin gittiğini düşün," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Sanki kalbim buna inanmıyor. Veda bile edemedim. Onu ne kadar çok sevdiğimi, hayatımdaki her şeyi nasıl değiştirdiğini söyleyemedim..."

"Bütün mü?" Sampson yumuşak bir sesle söyledi.

"Demir atmış," diye cevap verdim.

Bree'nin hayatımda yaptığı şey için mükemmel bir kelimeydi; o beni demirleyen, topraklayan, akıp gitmemi engelleyen kişiydi.

"Henüz DNA sonuçlarını almadık," dedi

Sampson. "Kendime bunu söylüyordum."

"Ve bunu kendine söyleyip duruyorsun, duydun mu?"

Yağmur yağmaya başladı. Sampson silecekleri çalıştırdı ve çıkan ses şu havalı tabancalardan biriyle çakılan çiviler gibiydi. Gözlerimi kapadım, uzandım

ayağa kalktı ve kafamın arkasında keşin bana bir boru parçasıyla vurduğu yeri ovalamaya başladı.

"Baş ağrıları hâlâ o kadar kötü mü?" Sampson sordu.

"İyiye gidiyor," dedim, gerçi bu biraz abartılı bir ifadeydi.

"Tekrar kontrol ettirmen gerek Alex," dedi Sampson. "Altı gün falan oldu ve hâlâ ağrın var. Bir nöroloğa görünmelisin."

"Doktorlar baş ağrılarını beklememizi söyledi," dedim. "İyileşme sürecinin bir parçası. Aylarca devam edebilir. Peki ya şimdi? Bana aynı şeyi söyleyecek başka bir doktora ihtiyacım yok."

Ortağım tartışmaya hazır görünüyordu ama sonra hafif yağmur altında ileride *Pritchard'ın Çiftliği* yazan bir tabela gördü: *Özel Domuz Eti*.

"İşte orada" dedi yavaşlayarak ve dönerek.

Her iki tarafı da pırıl pırıl yeşil, ıslak ve yeni görünen ağaçlarla çevrili uzun bir toprak yola çıktık. Bahardı, yeniden doğuş zamanıydı. Ama tarif edemeyeceğim kadar pis kokan düzenli bir çiftlik bahçesine girdiğimizde bana Kasım ayı gibi geldi.

Arabadan indiğimizde, yeni inşa edilmiş gibi görünen mükemmel bir çiftlik evinden yaklaşık çeyrek mil ötede, toprak bir bankın üzerinde duran alçak çatılı devasa bir binadan gelen gıcırtılı bir ses duyduk.

Sampson, "Domuz göbeği birilerine iyi gelmiş," diye gözlemledi.

Kırk yaşlarında, yeşil yağmur ceket, lastik eldivenleri ve kot pantolonunun üzerine baldırlarına kadar uzanan lastik çizmeleri olan yıpranmış bir kadın evin yan tarafından geldi. Elinde bir dirgen vardı ve kapüşonunu çıkarıp ağarmış saçlarını geriye doğru tarayarak bize baktığında sağ yanağında toprak lekeleri görünüyordu.

Sampson rozetini çoktan çıkarmıştı. "Bayan Pritchard?"

"Kafatası ve kemik için mi buradasınız?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bu konuyu Royal'le konuşsan iyi olur kocacığım," dedi, elindeki dirgenle tepeyi işaret ederek. "Ahıra doğru gidiyor. Beslenme zamanı. Kemikleri bulmasının nedeni bu, beslenme zamanı, ama sanırım bunu size kendisi söylemek isteyecektir."

BÖLÜM

14

ROYAL PRITCHARD'I endüstriyel domuz ahırının üstünden geçen birkaç podyumdan birinde . Bir futbol sahası uzunluğunda ve onun dörtte biri genişliğinde bir çukura tıklımış binlerce genç domuz ya da shoat vardı. Çamurlu lastik çizmeleri ve Carhartt iş kıyafetleri içinde kısa boylu, tıknaz bir adam olan Pritchard'ın ağzında yanan bir puro vardı ve podyumun korkuluklarına cıvatalanmış bir dizi hidrolik kumandayı çalıştırıyordu.

Domuz çiftçisinin manipülasyonlarına yanıt veren uzun bir yemlik hattı ahırın üstünden soldan sağa geçiyor, düzenli ve sırlıslam bir akışla mısır bırakıyordu. Domuzlar buna karşılık olarak çılgına dönüyor, hepsi yiyecek yağmurunu takip etmeye çalışıyor, o kadar yüksek sesle ciyaklıyor ve homurdanıyorlardı ki kafamdaki çarpıntıyı değiştiriyor, çalan bir çanın içi gibi yapıyordu.

Sampson, Pritchard'ın dikkatini çekti ve çiftçi yemleme sistemini kapattı, bu da domuzları uluyan, ciyaklayan bir öfkeye sevk etti, bu da kafamdaki gong sesiyle birleşti, onu hızlandırdı, güçlendirdi, ta ki orada daha fazla kalmaya dayanamayana kadar ve kör bir şekilde kapıya doğru koştum.

Beş saniye sonra domuz ahırından dışarı fırladım ve kafatasımın tabanından yukarı doğru çatırdayan dayanılmaz acıyı kontrol etmeye çalışarak yağmurda ağaç sınırına doğru koştum. Ama acı dinmiyordu ve midemin bulandığını hissettim ve şiddetli bir şekilde hasta olabileceğimi düşündüm.

Ancak on dakika sonra Sampson domuz çiftçisiyle birlikte dışarı çıktığında yağmur beni sakinleştirmişti. Midem daha iyi hissediyordum ve kafamdaki çınlama yumuşayarak uzak bir çınlamaya dönüşmüştü.

Pritchard sempatik bir ifadeyle, "Bu kokuya alışmak biraz zaman alıyor, puro bile kokuyu maskeliyor," dedi. "Buna hiç şüphe yok. Ama umurumda değil, biliyor musun? İçerideki paranın kokusu, tam burada durduğumdan eminim."

"Domuz eti fiyatları yükseldi, ha?" Sampson sordu.

"Bu yeni beyaz et, duymadın mı?" Pritchard cevap verdi. "Semiz sığırların fiyatı son üç yılda iki katına çıktı."

"Kafatası ve bir kemik mi buldunuz?" Ben sordum.

Çiftçi başını salladı. "Ortağına yerini gösterdim. Kendini domuz gibi hissetmeye başladığında durduğun yerden çok uzakta değildi, ben öyle diyorum."

Sampson, "Ona kafatasını nasıl bulduğunu anlat," dedi.

Pritchard omuz silkti. "O şeylerden biri. Hazne ortada sıkışmıştı ve mısır oraya dökülüyordu ve buradaki her domuz merkezde olmak istiyordu. Her neyse, kenarları yeterince açtım ve gübrenin içindeki kafatası ve kemiği görebildim. Bir direğe bantlanmış bir kancayla kafatasını çıkardım. Şerif yardımcıları kemiği almak için pençe gibi bir şey kullandılar."

"bir şey yok mu? Başka kemik yok mu?"

Pritchard'ın yanağı seğirdi. "Gördüğümünden değil, ama orada önden arkaya üç, belki de dört inç bok var. Toynaktaki altınlar ağırlaşmış çıktıktan sonra gelip karıştırabilirsin."

"Ne kadar ?" Ben sordum. "Yirmi gün."

Hiçbir zaman sinirlenen bir adam olmadım ama nedense o domuz ahırında başka kemiklerin de olabileceği aklıma geldi ve kendimi kaybettim.

"Yirmi gün beklemeyeceğiz," diye bağırdım ona. "Cesedi oraya atan şerefsiz benim lanet olası karımı öldürdü! Arama emri çıkartacağım ve o lanet domuzları bugün oradan çıkaracağım."

"Tanrım, Dedektif," dedi Pritchard, kırılgan görünüyordu. "Karınız için üzgünüm, Tanrı şahidimdir ki öyleyim. Ama sanki oraya bir ceset atmışım gibi davranıyorsunuz."

"mı?" Ben talep ettim.

Pritchard, "Kesinlikle hayır. Ne-"

Çiftçiyle aramda yedi santim ve elli kilo fark vardı. Sağ elimle göğsüne vurduğumda geriye doğru sendeledi ve şok geçirmiş bir halde çakılların üzerine oturdu.

"Mulch adında birini tanıyor musun?" diye sordum. "Seninle akraba mı?" "Alex!" Sampson söyledi.

Onu görmezden geldim. "mi?"

Çiftçi korkmuş gibi davranarak, "Mulch adında birini tanımıyorum, hayır efendim, bu bir gerçek" diye yakındı.

"Mulch bir domuz çiftliğinde büyüdü," diye cevap verdim öfkeyle. "Buraya özellikle o cesetten kurtulmak için geldi. Mulch seni tanıyor olmalı."

"Hayır, efendim," diye tekrarladı Pritchard kesin bir ifadeyle. "Bu ismi hiç duymadım bile. Aşağı inip karıma sorun. Ellie'yle liseden beri birlikteyiz, o da size aynı şeyi söyleyecektir."

Sampson'a baktı. "O kafatasını çıkardığım anda şerifi aradım. Onu öylece bırakabilirdim ve şimdiye kadar domuz bokunun içinde parçalanmış olurdu. Bunu bir düşün."

O anda her şey bitti ve ne yaptığımı anladım.

Omuzlarım çöktü ve yanına çömelip başımı sallayarak usulca şöyle dedim: "Bay Pritchard, haddimi aştım. Özür dilerim. Karım..."

Bir an sessizlik oldu ve sonra sessizce, "Anlıyorum, Dedektif. Annem öldüğünde günlerce sersem sersem dolaştım."

Elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim. "Tekrar özür dilerim. Gerçekten bana ne oldu bilmiyorum."

Sampson elini omzuma ve "Sanırım Mr. Pritchard ev işlerine."

Başımı salladım, üçüncü kez özür diledim ve domuz çiftçisinin yanından uzaklaştım, ahıra daha fazla bakmak istemiyordum, içeride devam eden isyanın seslerini engelleyemiyordum.

İkinci Bölüm

BÖLÜM

15

O öğleden sonra saat 4:12'de -asında yerel saatle 3:12'de- Mitch Cochran, boş bir konteyner şasisini çeken Kenworth T680 çekicinin vitesini St.

Kamyonun kabininde Marcus Sunday ve Cochran'ın arasında oturan Acadia Le Duc, "Tanrım, çok yaklaştık. Sana ve Dr. Fersing'e dış sınıra yaklaşmak istemediğimizi söylemiştim ve biz de tam sınırı zorluyoruz."

Sunday sakince, "İnançlı ol, sevgilim," dedi.

Bir saat önce St. Louis'e inmiş olmaları gerekiyordu ama fırtına onları geciktirmiş ve kamyon kiralama servisindeki evrak işlerini halletmeleri biraz zaman almıştı.

Acadia, "Tek söylediğim, eğer elimizde bir felaket varsa, sorumluluğu üstlenmeyeceğim," dedi.

Sunday kayıtsız bir şekilde, "Eğer bu bir felaketse, buna Tanrı'nın işi der ve yolumuza devam ederiz," dedi.

Cochran, traktör römorkunu ustalıkla kantara sürdükten sonra araçtan atladı ve gerekli konşimento belgeleriyle birlikte çelik bir ofis binasına girdi.

On dakika geçti. Sonra on beş.

"Bunu başaramayacağız," dedi Acadia sinirli bir sesle. "Biz-" Cochran koşarak binadan çıktı, taksiye tırmandı ve şöyle dedi, ". "

"Tanrım," dedi Acadia alnındaki teri silerken.

Kamyon ilerlemeye başladığında Sunday, "Sakin ol," dedi. "Yarım saatimiz var"

," diye tersledi. "Her şey çoktan bitmiş olabilir."

"Eğer , öyledir," dedi Sunday. "Ve yapmamız gereken bir temizlik işimiz olacak."

Cochran arabayı demiryolu hattına bitişik uzun ve geniş bir çakıl park alanına sürdü. Teçhizatı rayların yanındaki bir portal vince doğru manevra ettirdi, durdu ve frenleri yaptı. Kablolar dönerek güneş panelleriyle donatılmış pas kırmızısı konteynerin üzerindeki dev elektromıknatısları salladı.

Dört mıknatıs indirildi. Bir işçi onları yerleştirdi. Arabanın yanlarına kilitlendiklerinde yüksek bir tıngırdama sesi duyuldu ve ardından kablolar

geri çekildi. Kırk beş metrelik konteyner sanki bir kutu Kleenex'ten daha ağır değilmiş gibi vagondan kalktı. Vinç operatörü konteyneri ustalıklarla döndürdü ve arkalarındaki şasinin üzerine yerleştirdi.

"Yirmi iki dakikamız var," dedi Acadia.

Mıknatıslar serbest kaldı ve Cochran motoru çalıştırdı, vites taktı ve "Nereye?" diye sordu.

"Eyaletler arası yola geri dön, doğuya git ve gördüğümüz kamyon durağına ." "Bu çok uzun sürer!" Acadia söyledi.

Sunday hiçbir şey söylemedi. Cochran şehrin sokaklarında GPS'le manevralar yaparak dokuz dakika içinde onları I-70'e geri döndürdü ve doğuya yöneltti. On iki dakikaları kaldığında Eyalet Otoyolu 203'te indi ve kuzeye Gateway Truck Plaza'ya döndü. Cochran arka tarafta bir ot tarlasının yanında durdu.

"Çekilin!" Acadia arkalarındaki uyku kompartımanından aldığı büyük bir spor çantasını tutarak, "Kımıldayın!" dedi.

Sunday aşağı atladı, mazot tankının etrafından dolaştı ve kabin ile konteyner arasındaki beşinci teker iskeletinin üzerine çıktı. Yük vagonunun ön tarafındaki özel kapağın kilidine bir anahtar soktu. Kilit açılmadı.

Philadelphia'da demiryolundaki o çocuk çeneyi bükmüş müydü? Tekrar denedi, sonra kilidi salladı ve üçüncü kez çevirdi. Anahtarın kilidin içinde kırılacağını düşündü. Sonra bir şey oldu ve çengel serbest kaldı.

Çekip çıkardı, kapağı kapalı tutan çubuğu kaldırdı. Kapak açıldı. "On dakika," dedi Acadia, spor çantasını ona uzatırken.

Sunday, "Paramı sana yatırıyorum," dedi ve zifiri karanlık boşluğa doğru eğildi.

Acadia onu takip edip kapıyı arkasından kapatmadan önce kurşuni gökyüzüne baktı.

BÖLÜM

16

Yirmi dakika sonra kapı açıldığında ikisi de terden sıırıslıklam olmuştı. Önce Acadia çıktı, oldukça hafif olan spor çantasını taşıyordu. Sunday'in elinde büyük siyah plastik bir çöp torbası vardı.

"Sana iyi olduğumuzu söylemiştim," dedi.

Acadia çerçeveden , yüzündeki teri sildi ve "Sana söylüyorum, orada dokun ve git," dedi.

"Ne için eğitildiyse," dedi, çantayı yere bıraktı ve kapağı kapatıp kilitlemek döndü.

"Sahayı bıraktım çünkü böyle şeylerden nefret ediyordum. Hâlâ da ediyorum." "Bazen hayattaki kötü görevlerin üstesinden gelmemiz gerekir." "Bu nitelikli," dedi ve kamyonun kabinine geri döndü.

Sunday silikon kulak tıkaçlarıyla dolu küçük bir plastik kutu çıkardı. Kurcalanıp kurcalanmadığını anlamak için bir parçasını anahtar yuvasına sıkıştırdı ve sonra aşağı indi. Kapıyı kapattığında Cochran motoru çalıştırmıştı.

Sunday şoföre baktı.

"Ziyaretçi var mı?"

"Birkaç kamyonet geçti," dedi Cochran, kamyonu vitesine takıp kenara çekerek. "Endişelenecek bir şey yok."

Acadia dedi ki, "Saat beş yirmi iki. Burada dört yirmi iki. Pazartesi sabahına kadar vaktimiz var, aynı saatte."

"Altıya kadar rıhtımda olmalıyım." Cochran homurdandı. Sunday Google Maps'e baktı ve "Çocuk oynucağı" dedi.

I-70'e girdikten sonra, bu kez batıya, Mississippi Nehri'ne doğru ilerlerken Acadia, "Bütün bunları neden yapıyoruz Marcus? Yani gerçekten. İçten içe, Cross'un kitabını yerden yere vurmasının intikamı mı bu?"

Sunday birkaç saniye boyunca ona yan gözle baktıktan sonra elini umursamaz bir şekilde savurdu. "Mesele sadece bu olsaydı, hiç etmezdim. Dr. Alex'e benim haklı olduğumu ve onun yanlış olduğunu kanıtliyorum. Ama daha çok, Acadia? Bunu yapabildiğim için ve bu küçük proje ve içerdiği lojistik beni çok ilgilendirdiği ve eğlendirdiği için yapıyorum. Seni eğlendirmeye devam ediyor mu?"

Soruyu sert bir sesle yöneltmişti. Acadia tereddüt etti.

Ama Cochran sürücü koltuğunda kıkırdadı, "Sana kıcıımı tekmelediğini söyleyebilirim, Marcus. Irak'tan bu yana yaşadığım en eğlenceli şey."

"Acadia?" Sunday onu yakından izleyerek sordu.

Acadia boyun eğerek omuz silkmeden önce zorlanıyor gibiydi. "Annem bana hep kayan yıldız derdi, parlak ve kısa yanmak için doğmuşum."

Sunday gülümsedi, uzandı ve onun yanağını okşadı. "Kayan bir yıldızın canı cehenneme, haksız mıyım? Neden bir kuyruklu yıldız binmiyorsun?"

BÖLÜM

17

ACADIA, Sunday'in onu içine soktuğu her şeyden giderek daha fazla tedirgin oluyordu ama "Bir kuyruklu yıldız da kulağa hoş geliyor," dedi.

Yoğun trafik onları yavaşlattı ama altmış dakika içinde şehrin kuzeyinde Missouri tarafındaki yeni AEP River terminalindeki kantarlara yanaştılar.

Tartıda çalışan kadın, "Sadece bin beş yüz kilo mu?" dedi. "Biz deneysel güneş enerjili soğutma sistemimizi test ederken boş gidiyor. ısıtma sistemi," dedi Cochran. "Nehir aşağı ne kadar hızlı gidecek?"

"Şaşıracaksınız. Akıntı bu şekildeyken Memphis'e iki buçuk gün, belki daha az. New Orleans'a beş gün, belki daha az. Nehrin yukarısına iki katı."

"Konteyneri Memphis'te ve ardından New Orleans'ta tekrar denetleyebilmek istiyoruz."

"Doğru evraklarla orada olduğunuz sürece sorun olmayacaktır." "Bize kopyalarını çıkarabilir misiniz?" Cochran dedi ki. "Sürekli bir şeyler kaybediyorum."

"Sana iki tane verebilirim."

"Teşekkürler. Sana borcumuz ne o zaman?" Cochran sordu.

"Yükleme ücreti bir elli. Navlunun tamamını New Orleans'ta ödeyeceksiniz."

Cochran ona nakit para verdi. Kadın da ona makbuzu ve yükleme belgelerini verdi,

"İleriye doğru çek. Sağınızda rıhtımı göreceksiniz."

"Gantry?" diye sordu.

"Yeni portallar henüz kurulmadı. Bomlu vinci kullanacaklar."

Arabayla nehrin kıyısındaki yük rıhtımlarından birine gittiler ve arka tarafında üç katlı beyaz-mavi bir kaptan köşkü olan *Pandora* adlı konteyner mavnasının yanına yanaştılar. Cochran vinç operatörüne ve mavna kaptanına gerekli belgeleri gösterdi. Cochran, Sunday ve Acadia geniş kayışların konteynerin altından geçirilmesini ve ardından kabloya bağlanmasını izlediler. Vinç vınladı. Konteyner arabası yükseldi, birkaç kez sallandı ve sonra güvertede halihazırda istiflenmiş olan diğer elli konteynerin önüne yerleştirildi.

"Çok fazla hareket vardı," dedi Acadia endişeyle.

Sunday, kaptana seslenmeden önce ona "İçerideki her şey bağlandı ya da yerine sabitlendi," diye hatırlattı, "Memphis'te görüşürüz."

bir inceleme yapın."

Scotty Creel, ellili yaşlarının başında, dinç bir adamdı, başını salladı, "Evrakları yanınızda bulundurun, kapıdan geçerken sorun yaşamazsınız. Pazartesi sabahı üç, dört saat orada bağlı kalacağız."

Kenworth'e döndüklerinde Cochran onları güneye, St. Louis'e doğru sürdü ve "Uçuştan önce bolca vaktimiz var. Yiyecek bir şeyler alalım. Pirzola? Burada iyi olmalı."

Sunday burnunu kaldırdı.

Acadia, "Marcus domuz eti yemez." dedi.

Cochran, "Ah, doğru ya, pardon," dedi. "Biftek?"

"Bu da olur," dedi Sunday.

"Peki ya Cross?" Acadia sordu.

Sunday tekrar saatine baktı.

"Bay Harrow'un işini bitirmek için zamana ihtiyacı var. Dr. Alex ile ilk konuşmamı yapmak için uçağımız kalkmadan hemen öncesine kadar bekleyeceğim."

BÖLÜM

18

O Cuma akşamı saat sekiz buçuk civarında uyandım, karanlık ofisimdeki kanepeye uzanmıştım, yağmur ceketim omuzlarımdaydı ve çamurlu ayakkabılarım yanımda yerdeydi. Son altı gündür bana işkence eden baş ağrısı bir nebze yatışmıştı.

İyi şekerleme. *Belki de ihtiyacım olan tek şey budur*, diye düşündüm, tekrar yaşayan kâbusa tamamen uyanmadan önce.

Eğer bu Bree'nin bedeniye, onunla ne yapacaktım?

Yakılmak ve kalıntılarının Shenandoah'da, çocukluğunun yazlarını geçirdiği nehre yakın bir yere istemişti. Ona bunu borçluydum.

Kaptan Quintus ışığı yaktı ve ben de gözlerimi kırptırıp siper ettim. "Alex, neden yukarı gelmiyorsun?"

" oluyor?"

"Sadece seninle bazı şeyleri konuşmak istedim."

"Duş almak için zamanım var mı? Hiç almadım-"

Patronum "Devam et," dedi ve kapının pervazına bir tokat atıp uzaklaştı.

Duş aldıktan ve dolabımdan gömleğimi değiştirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyordum, günlerdir olmadığım kadar uyanıktım. Üçüncü kata ulaştığımda yıkım ekibi çoktan gitmiş, yerler süpürülerek temizlenmişti. Plastik örtünün arasından geçtim ve floresan ışıkların altındaki masa adasının yanında duran beş kişiyi gördüm.

Sampson'ın ayakkabısında domuz çiftliğinden kalma bir şey varmış gibi görünüyordu. Ona tam aynı sorunun bende de olduğunu söyleyecektim ki Mahoney'nin koyu bir fincan kahveyi karıştırdığını fark ettim. Yüzbaşı Quintus su içiyordu ve DC polis şefi Aaron Wallace üzgün görünüyordu.

Dedektif Tess Aaliyah bana sabit bir bakış atan tek kişiydi. Yutkundu ve "Sana kendim söylemek istedim" dedi.

Sorular beynimde patladı. Mulch'u bulmuşlar mıydı? Ailemin başka bir üyesi daha mı ortaya çıkmıştı? Tekrar işkence görmek, sevdiğim birini teşhis etmek için çöplüğe gitmek zorunda kalacak mıyım? Sonunda, bu daha da hayal edilemez ve acımasız bir şeydi.

"Otopsi," dedi Aaliyah. "Oradaydım ve ..." Gözleri sulanmıştı ve başını salladı.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Elimizde hâlâ DNA yok ama kan grupları uyuşuyor," dedi. "Ve orada ..."

Sampson boğazını temizledi ve "Hamileydi Alex. Altı haftalık."

Kan grubunu duymak acıyı gerçek kılmıştı. Bebeği duymak çok fazlaydı.

Başım döndü ve kendimi domuz çiftliğindekinden daha hasta hissettim. Sandalyelerden birine sertçe oturdum, yüzümü ellerimin arasına aldım, baş ağrım önceki öfkesinin her zerresiyle çarpıyordu.

"Özür dilerim," dedi Aaliyah. "Deniyor muydun?"

Başımı acı acı salladım ve "Bu aynı anda hem bir mucize hem de bir trajedi. Buna inanabiliyor musun?"

"Shug?" Sampson söyledi.

Büyük bir parçam gökyüzüne ve aya bağırıp çağırmak, Tanrı'ya lanet okumak ve neden böyle bir ceza için seçildiğimi bilmek istiyordu.

Bunun yerine hepsine baktım ve şöyle dedim: "Bree'nin yaklaşık beş yıl önce rahminde miyomlar vardı. Onları aldılar ama işlem yara izleri bıraktı. Doktorlar bize asla çocuk sahibi olamayacağını söylediler. Binde bir ihtimal de olsa..."

Hayatımda hiç o anki kadar şaşkın hissettiğimi hatırlamıyorum. Şef Wallace'ın yanıma geldiğini bile duymadım ama ağır elini omzumda hissettim ve şöyle dedi: "Yaşadığın şey çok kötü Alex. Cehennem gibi bir şey. Bir adamın üstesinden gelemeyeceği kadar çok."

Başımı salladım, boğazımı temizledim ve duygu dolu bir sesle, "Şef, bu daha önce uğraşmak zorunda kaldığım her şeyin ötesinde" dedim.

Tekrar omzumu okşadı. "Yaşadığın stresi hayal bile edemiyorum." "Hâlâ ayaktayım."

Şef bir sandalye aldı, karşıma koydu ve üzerine oturdu, ön kollarını kalçalarına dayadı ve yüzü acı içinde iki büklüm oldu. "Hâlâ ayakta olduğunu biliyorum. Bir savaşçı olduğunu biliyorum ve bunun kişisel olduğunu da biliyorum. Şimdi söyleyeceklerimi bu kadar zorlaştıran da bu."

Başımı sallıyordum ama şimdi kaşlarımı çatmıştım. "Şef?"

"Alex, kendi iyiliğin için ve sana çok saygı duyduğum için, seni tıbbi izne ayırıyorum."

Bu hiç mantıklı değildi. "Ne?"

"Şimdilik bu soruşturmaya ara vermeni istiyorum, bırak da bir kez olsun senin adına biz çalışalım. Üzgünüm Alex ama silahına ve rozetine ihtiyacım var."

Bir an için bu kelimeler bile nüfuz etmedi, ama sonra ettiler ve sanki denize atılıyormuşum gibi hissettim.

"Şef, bunu yapamazsınız," diye yalvardım. "Ben iyiyim. Ben ."

Wallace, "Senin durumundaki hiç kimse iyi olamaz," dedi. "Sen de geldin

çocuğunuzun okulunda ağladınız ve sonra müdüre bağırıp çağırdınız. Bu öğleden sonra işbirlikçi bir tanığa kötü davrandınız - anladığım kadarıyla onu dövdünüz."

Söylenenlere inanamayarak Sampson'a baktım ve fısıldadım, "Bunu yapamazsın. Bulmak zorundayım-"

Kaptan Quintus başını , "Alex, hepimiz başındaki yaranın ve başına gelenlerin yarattığı baskının, çalışmaya çalışırken başa çıkılamayacak kadar büyük olmasından korkuyoruz. Bir hastaneye gidip temel bir muayene yapmak için bekleyen bir nörologla görüşmeni istiyoruz-"

"Böyle bir şey ," dedim. "Şimdi olmaz."

"Alex," diye başladı Ned Mahoney.

"Bunu benim istediğimi mi sanıyorsun?" Yüzümdeki sıcaklığın yükseldiğini hissederek talep ettim. "Kim ailesinin alınmasını ister? Kim karısının parçalara ayrılmasını ister? Kim dövülmeyi, dövülmeyi ve-"

Onlara bağırdığımı ancak o zaman fark ettim.

"Bunun da işin bir parçası olduğunu söylüyorlar, Shug," dedi Sampson. "Öfke. Mulch'tan olduğu kadar beyin sarsıntısından da kaynaklanıyor. Yardıma ihtiyacın var. Bunu görüyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyor John," dedi Mahoney. "İstatistikleri biliyor." "Silah ve rozet, Dedektif," dedi şef üzgün bir ifadeyle, elini uzatarak.

BÖLÜM

19

O anda içimdeki mücadele, birkaç saniye içinde çekirdeğimden boşalan bir sıvı gibi akıp gitti. Rozetimi ve silahımı Şef Wallace'a uzattım ve "İlginize minnettarım" dedim.

Wallace, "Doktorlar sorun olmadığını söyler söylemez bunları sana geri vereceğiz," diyerek beni rahatlattı. "Bu departman için inanılmaz bir değersin ve bunu biliyoruz." salladım, ayağa kalktım, masama gittim ve ailemin çerçeveli bir resmini ve bazı postaları aldım. Ama aynı zamanda değerli bir şeyi de avucumun içine almayı başardım.

Bölümümün verdiği dizüstü bilgisayarın arkasına.

Sağ elimde fotoğraf, ceketimin cebinde posta ve flaş bellekle plastik kaplamaya doğru yöneldim. Sampson ve Mahoney iki yanıma düştüler.

Yıkım alanına geri dönerken, "Devrilmeyeceğim, biliyorsun," dedim.

Sampson, "GWU hastanesine gittiğinizden emin olun," dedi.

Mahoney, "Nöroloji uzmanına görünün" diye ekledi.

Omuz silktim, "Haklısın." dedim.

Sessizce asansöre bindik. Sampson ve ben bir tanesine bindik. Mahoney arabasını almak için bodruma indi.

"Sen omzumun üzerinden bakmadan işeyebilir miyim?" diye sordum.

Ortağım bunu düşündü ve "Bu görevi en kötü düşmanıma bile vermezdim" dedi.

Bir kahkaha attıktan sonra köşeyi döndüm ve suç laboratuvarına doğru uzanan koridora girdim. Erkekler tuvaletinin kapısını gürültüyle itip açtım, ayakkabılarımı tekmeleyip çıkardım ve çoraplarımla koridorda koşarak otoparka giden merdivenden önce birkaç tur attım.

Bodrum kapısını tam zamanında açtım ve Mahoney'nin çıkış rampasını çıkarken arka lambalarını gördüm. Pete Koslowski, bir çavuş ve motor havuzunun başı, eski bir arkadaştı. Ona bir araca ihtiyacım olduğunu söylediğimde bana plakasız bir arabanın anahtarlarını verdi.

Arabaya binerken haklı olduklarını düşündüm. Muhtemelen bir nöroloğa görünmem gerekiyordu. Ama bu, gözlem için en az bir gece, belki de iki ya da üç gece kalmak anlamına geliyordu. Kaybedecek o kadar zamanım yoktu. Kafamın içinde her ne oluyorsa beklemek zorundaydı.

İki dakika sonra telefonum çalmaya başladı.

Sampson aradı, sonra da Mahoney. Zil sesini kapatmaya devam ettim ve eve doğru yöneldim. Birkaç şeye ihtiyacım olacaktı. Arabayı sürerken, göz ucuyla telefon ekranının birkaç saniyede bir aydınlandığını gördüm.

New York Bulvarı'nda kırmızı ışıktaki beklerken tekrar yandı ve telefonu tamamen kapatmak için uzandım.

Sonra arayanın kimliğini
gördüm. *Mulch*

yazıyordu.

Telefonu açtığımda, sanki biri heyecandan titriyormuş gibi sığ ve hırıltılı bir nefes sesi duydum ve ardından elektronik olarak değiştirilmiş bir ses şöyle dedi: "Telefonuma cevap vermeniz büyük incelik Dr. Cross."

BÖLÜM

20

"ANLADIN MI?" MULCH iki dakika sonra sordu.

Ailemi benden alan ve karımı katleden adamla yaptığım ilk doğrudan konuşmanın her bir kelimesi yaralı beynime kazınmıştı ve cevap veremiyordum.

"Ailenin hayatta kalan üyelerini tekrar canlı görmek için ne yapman gerektiğini anlıyor musun?" Mulch ısrarla sordu.

Ona cevap veremedim. Zihnim, izlediğim bir filmdeki, bir adamın dört uzvunun her birinin farklı bir ata bağlı olduğu ve hepsinin farklı yönleri baktığı belirsiz görüntülerle yanıp sönmeye devam etti.

"Cross?"

"Yapamam, ben..."

"Çok geç," dedi Mulch, sesini kamufle eden parazitin içinden soğuk ve sert bir sesle. "Biri daha tozu yuttu. Arka bahçenize bakın ve sonra beni arayın."

Parazit ve bağlantı kesildi.

Telefona baktım, sonra torpido gözünden mavi bir ışık çıkardım, camı açtım ve tavana yapıştırdım. Tepeden tırnağa titreyerek sireni açtım ve gaza bastım.

Altı dakika sonra sireni kapattım, mavi ışığı yaktım ve sokağıma döndüm. Sürdüğüm her santimde korkum ve üzüntüm artıyordu.

"Lütfen, Tanrım, hayır," diye tekrar tekrar fısıldadım.

Ama evime yaklaştıkça, Tanrı'nın zamanının geçtiğini daha iyi anladım. Arka bahçemde biri, çocuklarımdan biri ya da büyükannem ölmüştü.

Mulch bunu bir kez yapmıştı. İki kez yapacaktı. Artık bundan hiç şüphem yoktu.

Evimin önünde durdum, bir el feneri aldım ve evin yanından arka bahçeye uzanan dar yürüyüş yolunda daire çizdim. Işığı etrafta dolaştırarak temeli, ek binanın kontrplak duvarlarını ve müteahhitlerin getirdiği portatif alet kulübesi ile tuvaleti gördüm.

Bahçemin arka çitinin sokağa açılan kapıyla buluştuğu yerde ışığım cesedi buldu ve günün ikinci şok dalgasıyla sarsıldım, gücü doğaüstü ve niyeti saf kötülük olan bir darbe.

Ama daha önce yaptığım gibi dizlerimin üzerine çökmedim. Orada durup Damon'ın sağ elindeki sınıf yüzüğünü, boynundaki zinciri ve Aziz Christopher madalyasını, sağ kulağındaki küpe ve minik halka küpeleri gördüm.

Yerde yatıyordu, vücudunun alt kısmı duvara doğru bükülmüştü, gövdesi ve başı gece gökyüzüne dönüktü. Yüzü tanınmayacak kadar hırpalanmıştı. Ve tüm vücudunda, önden arkaya, her dört ya da beş inçte bir oval deri diskleri kaybolmuştu, sanki Mulch bir leoparın benekli postunu taklit etmeye çalışmış gibiydi.

Kendime oğlum olmayabileceğini söylemeye çalıştım.

Ama Damon'la ilgili binlerce anı trajik bir şekilde etrafımda dönüyordu. Hava onun seslerinden oluşan bir koro ile çınılıyordu: Cumartesi sabahları annesi kahvaltı hazırlarken parmağını emmeyi ve kucağıma kıvrılmayı seven kıkırdayan bir çocuk olarak; annesinin neden öldüğünü anlamaya çalışan sorunlu beş yaşında bir çocuk olarak; neredeyse tek başına bir basketbol maçı kazandıktan sonra neşeli, muzaffer on yaşında bir çocuk olarak; gülmeyi seven genç bir adam olarak.

Damon'ın karnından çıkan ve tüm vücudunu saran güzel bir kahkahası vardı. Gerçek ve bulaşıcıydı ve onda en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

İşte tam o anda, hayatımın geri kalanında her gün o kahkahanın özlemini çekmeye mahkûm olduğumu anladım. Avluyu geçip ilk çocuğumu kollarıma almak, onun dönüşeceği adamın ağırlığını hissetmek istedim.

Ama yapmadım. Yapamadım.

Cesede baktığım her an, o gün değiştiğimi, geri dönülmez bir şekilde artık tanımadığım birine dönüştüğümü fark ettim.

Mulch'a kadar kendimi her zaman ahlaklı, prensipleri olan bir adam olarak görmüştüm; asla geçmeyeceğim, hatta geçmeyi düşünmeyeceğim bazı çizgiler vardı. Ama oğluma yapılan saygısızlığa bakarken, tüm ilkelerimin feda edildiğini ve tüm davranış kurallarının yok edildiğini biliyordum.

Arkamı dönmeden önce oğluma "Bu bir daha olmayacak," diye söz verdim. "Sana söz veriyorum."

El fenerini kapattığımda haklı bir öfkeyle kabardığımı hissettim ve evin yanından hızla geçtim, ancak önümde duran birinin silüetiyle irkilerek geri çekildim.

BÖLÜM

21

"ALEX?" AVA korkulu bir sesle söyledi. "Sen misin o?"

Günün uzun telaşı içinde, hayatımı ve akıl sağlığımı pek çok yönden kurtarmış olan kaçak kızı tamamen unutmuştum. Evi ne zaman terk etmişti? Dün gece mi? Gerçekten bilmiyordum.

"Alex?" dedi, sesi daha yüksekti.

"Benim, Ava."

Bana koştu, sarıldı, hıçkırarak ağladı: "Bu doğru mu? Bree?"

Onu kendime çektim, Damon'ın arka bahçede olduğunu söyleyemedim. "Öyle görünüyor," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim onu nazıkçe geri iterek. "Şimdi gitmem gerek Ava."

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

"Mulch'u bulmak için." Onu yanağından öptüm ve eve doğru yürümeye başladım. Ava arkamdan koşarak, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Hayır, değilsin," dedim.

"Lütfen Alex," diye yalvardı. "Onları bulmana yardım edebilirim. Sana resimlerin nasıl sahte olduğunu gösterdim. Yardım edebilirim. Bu tür şeylerde iyiyimdir."

Sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı Ava'yı yanımda getirmek kötü bir fikirdi.

Ama bilgisayar konusunda yetenekliydi ve sokakları çok iyi *biliyordu*. Bunu bana göstermişti. Mulch'un ailemin geri kalanını kurtarmak için benden ne yapmamı istediğini düşündüm ve bir anda bunun nasıl işe yarayabileceğini gördüm.

"Ehliyetin var mı?"

"Hayır, ama araba kullanabilirim. Annemin son boktan erkek arkadaşı öğretti." "Dinleyebilir misin? Emirlere uyabilir misin?"

Ava'nın çenesi birkaç santim geri çekildi ama başını salladı. "Sana ve anneanneme borçluyum."

Cebimi karıştırdım, ev anahtarımı çıkardım ve kapıyı açtım. "Git

Jannie'nin dizüstü bilgisayarını bul. Odasında."

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz emin değilim," diye itiraf ettim. "Sadece bilgisayarı al."

O bilgisayarı aramak için yukarı çıkarken ben de bir çanta dolusu giysi ve yedek silahımı, eski bir 45 kalibrelik Colt 1911'i aldım. Tabanca Quintus'a teslim ettiğim dokuz milimetrelik Glock'tan daha büyük ve ağırdı ama

Mükemmel bir dengesi vardı ve iyi atış yaptım. Kısa mesafede 230 grain mermiler ve sıcak dolularla, hücum eden bir gergedanı izinde bırakabilirdi.

"Buldum," dedi Ava, ben ceketimi çekiştirirken silaha bakarak. "Güzel," dedim. "Hadi gidelim."

"Bunlardan birine ihtiyacım var mı?" Ava

sordu. "Neyden bir tane?"

"Silah mı?"

İlk başta elimde olmadan reddettim. Onu yanımda getirmek yeterince kötüydü.

Onu silahlandırmak çılgıncaydı ama "Hiç silah kullandın mı?"

diye sordum. Başını salladı. "Televizyonda görmüştüm."

"Gerçekte biraz farklı," dedim ama Bree'nin dolabına girdim ve geceliğinin altından, süslü bir yere gittiğimizde bazen çantasında taşıdığı küçük Ruger dokuz milimetreye uzandım.

Ava ona uzandı ama ben onu bir kutu mermiyle birlikte cebime koydum. "Yanına yaklaşmana izin vermeden önce yol boyunca ne yapacağını göreceğim."

"Ama Alex-" diye başladı.

"Emirlere uyun," dedim. Çantayı aldım ve onu takip ederek evden çıktım. Kapıyı kilitlediğimde, ailemin geri kalanını öldürmeden önce Mulch'a yetişmek için herhangi bir umudum olacaksa, kendimi zaten olanlardan ayırmam gerektiğini fark ettim. Bölümlere ayırmam, göreve odaklanmam ve kederimle daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Duygusal olarak hiçbir ilgimin olmadığı bir davadaymışım gibi davranmam gerekecekti.

Ava arabayı sürerken ben de kucağımda Jannie'nin bilgisayarıyla ön koltukta oturuyordum. Arkama hiç bakmadım. Düşüncesine bile katlanamıyordum.

Ava parlak bir sürücü değildi, ama cesaretlidir ve küçük varlığının her zerresiyle göreve alışı. "Nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu, basit talimatları takip edebildiğini ve karşıdan gelen arabalara çarpmadığını gördükten sonra.

"Köprüyü geç," diye cevap verdim. "Ben aksini söyleyene kadar güneye gidin." Kısa süre sonra I-95'te en sağ şeritte Richmond'a doğru ilerliyorduk, Virginia'da. Zihnim artık kızarmış gibi hissetmiyordu. Bir amacı vardı ve ihtiyacım olan şeyleri sıralamaya başladı: para, bolca para, yeni bir telefon, yeni bir araba ve birine Damon'dan bahsetmeliydim.

İstemesem de telefonumu tekrar açtım. İlk dürtüme boyun eğip Sampson'ı aramak yerine Dedektif Tess Aaliyah'ı aradım.

"Ben Cross," dedim cevap verdiğinde.

"Hangi cehennemdesin sen?" Aaliyah talep etti. "Hastanede olman gerekiyor. Herkes seni arıyor-"

"Arka bahçemde bir erkek cesedi var," dedim. "Sanırım oğlum Damon'a ait."

Ava neredeyse yoldan çıkıyordu.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı dedektif. "Şimdi orada mısın?" "Oraya geri döneceğimi hiç sanmıyorum,

Dedektif," dedim.

"?"

"Mulch bizi cehenneme doğru götürüyor," diye cevap verdim, camı indirmeden ve iPhone'umu saatte altmış mil hızla giderken otoyola fırlatmadan önce.

BÖLÜM

22

Paskalya'dan sonraki Cumartesi sabahı neredeyse gün ağarmak üzereydi.

Tess Aaliyah önceki gece saat on birden beri Alex Cross'un arka bahçesindeydi ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci olay yerini denetliyordu.

John Sampson ve Ned Mahoney'nin yardımını memnuniyetle karşılamış, Cross'un şimdiki ortağının evi aramasına ve eski FBI ortağının da kanıt toplama işini üstlenmesine izin vermişti. Kan sıçramalarından, lastik izlerinden ve topraktaki izlerden, katilin cesedi evin arkasındaki sokağa getirdiğini ve ardından kapıdan arka bahçeye sürüklediğini tespit etmişlerdi.

Mahoney'nin adamları izlerin lastikleri patlamış bir kamyonet tarafından yapıldığına inanıyordu. Ayrıca Bree'ninki gibi çocuğun da birçok dışının çekilmiş olduğunu keşfetmişlerdi.

Cesedin bir ceset torbasına konulup arka bahçeden çıkarılışını izleyen Aaliyah, dışların çekilmesinin bir anlamda genel sakatlanmalarıyla uyumlu olduğunu, ama başka bir anlamda da öyle olmadığını düşünüyordu. Dışların çekilmesi ve parmak uçlarının kesilmesi kurbanın gerçek kimliğini gizleme çabası olabilirdi.

Ama DNA eninde sonunda onu ele verirdi. Öyleyse neden cesede saygısızlık edelim?

Dedektif elbette bazen suçlu delillerin yaptıklarını neden yaptıklarına dair belirli bir neden olmadığını anlıyordu. Ancak oval kesiklerin neredeyse aynı boyutta olması ve düzenli desen, çarpık ya da başka türlü bir mantık olduğuna inanmasını sağladı.

Mahoney'den daha önce ortaya çıkıp çıkmadıklarını görmek için ViCAP dosyalarında deseni ve oval kesikleri araştırmasını istemeyi kendi kendine not etti ve sonra cesedi taşıyan sedyeyi evin yanından takip etti. Gökyüzünde ilk ışıklar belirdiğinde medyanın olay yerine akın ettiğini gördü.

Kaptan Quintus ön verandadaydı ve kadın onun yanına gitti. "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir sürü," dedi Aaliyah. "Sadece herhangi henüz kullanılabilir olup olmadığını söyleyemem. Sen?" Cinayet Masası Başkomiseri başını iki yana salladı, bitkin görünüyordu.

Mahoney onlara katıldı, "Quantico bilgisayar laboratuvarı on dakika önce beni aradı. Malç'ın eve koyduğu böcekler mi? Mulch'un eve koyduğu böcekler.

Cross'un kablosuz ağı aracılığıyla, ancak yayınların nereye gittiğini şu anda kimse tahmin edemez."

Sampson elinde telefonuyla evden çıktı. "Alex hâlâ cevap vermiyor. Telefonu açık bile değil. Onu takip edemiyoruz."

Mahoney, "Muhtemelen bu yüzden takmıyor," dedi. "Yine de eninde sonunda arayacak, değil mi?" Aaliyah sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sampson. "Bana bir görevdeymiş gibi geliyor."

"Onun hakkında bir bülten çıkarabilir miyim?" Aaliyah sordu. "Onun hakkında

sorgulanmak üzere gözaltına alındı mı?"

"Sorgulama mı?" Sampson söyledi. "Ne için?"

Aaliyah ellerini kaldırdı. "Burada sadece işimi yapıyorum, Dedektif. Aynı gün içinde iki aile üyesinin öldürüldüğünü görüp kaçan birine de aynı şeyi sorardım."

Mahoney, "Alex Cross'u sizden çok daha iyi tanıyoruz, Dedektif Aaliyah," diye karşılık verdi. "O kaçmıyor. Avlanıyor."

"Kapalı kafa yaralanması geçirirken mi?" dedi sakince. "Bunu bilmiyoruz," diye yanıtladı Kaptan Quintus.

"Gerçekten mi?" dedi. "Dün gece hepiniz bundan kesinlikle emin gibiydiniz."

Quintus, "Bülten çıkarmayacağım," demeden önce grubun üzerine birkaç saniye sessizlik çöktü.

"Ama Kaptan-" diye başladı Aaliyah.

"Tartışma bitmiştir, Dedektif. Bunu yapmayacağım."

BÖLÜM

23

Sokağın aşağısından gelen bağırışları duydular. Barikatin arkasındaki muhabir ve kameramanlardan birkaçı bir tür tartışma yaşıyordu.

"Başka bir konu mu efendim?" Aaliyah arkasını döndü. "Devam edin," diye yanıtladı.

"Bence medyanın bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var," diye cevap verdi. "Onlara kaçırılma olaylarını ve Mulch'u anlatmalı, sahte ehliyetteki resmini televizyona koymalıyız."

Sampson, "Bu, gece sürüngeenlerine bambaşka bir kapı açabilir," diye itiraz etti. "Benim nikel görüşüm: ne kadar az bilirlerse o kadar iyi."

Mahoney, "Katılıyorum," dedi.

Cinayet Masası Başkomiseri, "Bilmiyorum," dedi. "Dedektif Aaliyah haklı. Onları hemen olaya dahil etmeliyiz. Birileri Cross'un çocuklarını, büyükannesini ya da Mulch'u görmüş olabilir."

"Onlarla konuşmamı ister misin?" Aaliyah sordu. "Muhabirler."

"Benim işim, Dedektif," dedi Quintus. "Gidip biraz uyuyun. Hepiniz uyuyun. Düzgün düşünemezseniz Cross'a ya da ailesine bir faydanız dokunmaz."

Cinayet masası komiseri verandadan inip sokağa çıktı. "Ayak parmaklarına bastıysam ya da kutsal inekleri dürttüysen özür dilerim," dedi Aaliyah.

Sampson ve Mahoney.

"Özrün kabul edildi," dedi FBI ajanı bıkkın bir ifadeyle. "Konu Alex olunca biraz hassas davranıyoruz. O türünün tek örneğidir."

"Biliyorum," dedi. "Alex Cross en başta polis olmak istememin nedenlerinden ."

Aaliyah verandadan indi ve söylediklerinin doğru olduğunu düşündü. Cross'un gençken yaptığı kahramanlıkları okumuş ve ona neredeyse babasına duyduğu hayranlık kadar hayranlık duymuştu.

Dedektif ürperdi. Babası. Bernie. Bu sabah gidip kapısını çalacağına dair kendine söz vermişti. Ama bir saatlik yolu gelemeyecek kadar yorgundu.

Kaldırımın aşağısında, Kaptan Quintus'un etrafında bir muhabir ordusu vardı. Aaliyah ters yöne giderek arabasına yöneldi.

Arabaya binip trafiğe çıkarken, düşünceleri Cross'un ona söylediği son sözlerle dönüp duruyordu. *Mulch bizi, Cross'un*

Cehennem.

Biz mi? Cross'un yanında kim vardı?

Mulch bizi cehenneme doğru götürüyor. Bu da ne demek oluyor?

Bir yandan, bu bir olabilir.

Diğer yandan, Cross'un deli adamlarla iletişim kurduğu anlamına da gelebilir. Öyle olamaz mı? Yoksa bu sadece onun yorgun ve yıpranmış hayal gücünün bir ürünü müydü?

BÖLÜM

24

"KORKMA, MARCUS," diye ACADIA. "Cross'un çok geçmeden seni arayacağını biliyorsun."

"Hemen aramasını söyledim, saatler oldu," dedi Sunday soğuk bir ifadeyle, Durango'nun arka koltuğundan dosdoğru önüne bakarak ve Cochran onları ormandaki çamurlu yoldan Harrow'un evine doğru götürürken ön camdan dışarıyı izleyerek.

Yağmur durmuştu. Şafak sökmek üzereydi. "yok," dedi Acadia. "Cross-"

"Arayacağını biliyorum," diye tersledi Sunday ona. "Asıl soru, neden bu kadar uzun süre bekliyor? Amacı ne? Ne yapıyor?"

Cochran, "Üç huş ağacı ," dedi ve yavaşlayarak durdu.

Acadia Sunday'e bir spor çantası daha uzattı ve "Bu işi bu kadar çabuk bitirmenin akıllıca olduğuna emin misin?" dedi.

"Cross'un zihninde amacımıza ulaştık," dedi Sunday. "Yarım kalan işleri halledip yolumuza devam etme zamanı. Bu oyun böyle işliyor, değil mi? Sürekli hareket halindeyiz. Her şeyi hareket halinde tutuyoruz. Bu şekilde Cross'un dengesi bozuluyor, odaklanamıyor, hedef bile bulamıyor."

Acadia omuz silkti. "Senin oyunun. Senin kuralların."

Cochran, "On beş dakika mı?" dedi.

Sunday, "Yirmi olsun," dedi ve arabadan indi.

Gün aydınlandığında, banktan aşağı indi, büyümüş tomruk izini buldu ve onu tekrar takip ederek açıklığın ve Harrow'un kulübesinin üzerindeki çıkıntıya ulaştı. Sunday soba borusundan tembel tembel çıkan dumanları gördü ve hiç duraksamadan avlunun gelene kadar dik yamaçtan aşağı inmeye devam etti.

Tam bu sırada kapı hafifçe açıldı ve Rottweiler hızla dışarı çıktı. Kıpırdamadan duran Sunday'in etrafını sardı ve köpeğin bir silaha işaret edebilecek bir koku alıp almadığını kontrol etmesine izin verdi. Köpek temiz olduğunu havlayarak bildirdiğinde, Sunday daha geniş açılan kapıya doğru koşmaya başladı.

Testere ve benzin bidonunun yanından geçerek merdivenleri tırmandı ve kapıyı arkasından hızla kapatarak Harrow'a seslendi: "Köpeğin sıcıyor."

"Burada olmadığı sürece," dedi Harrow masaya otururken. "Fazladan yüz bin doların var mı?"

"Temiz girip çıkıyor musun?" diye sordu Sunday de otururken ve aynanın yine orada olduğunu fark etti.

"O sokakta en fazla bir dakika kaldım," dedi dazlak. "Konuştuğumuz fazlalık sende olsa iyi olur."

"Buldum," dedi Sunday, spor çantasının fermuarını açıp Harrow'un bantlanmış yüz dolarlık banknot yığınlarını görebileceği şekilde açtı ve masanın üzerine koydu. Sonra cebini karıştırdı ve aynanın üzerine attığı bir paket çıkardı. "İyi yaptığın bir iş için sana da bir hediye getirdim."

Harrow o anda paradan çok paketle ilgileniyor gibiydi. "AZ'deki mavi kristal mi?"

Sunday başını salladı. "Gerçek *Breakin' Bad* şeyleri, eskisi gibi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Harrow, hevesle paketi açınca mavi kristaller ortaya çıktı ve küçük bir tümsek halinde aynanın üzerine döküldü. "Oh Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Dazlak bir ustura aldı, kristallere vurmaya başladı ve kendine iki büyük kavisli çizgi kesti. Sonra spor çantasına uzandı, yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve tam yuvarlıyordu ki kulübenin dışında bir yerde Rottweiler havladı ve kişnemeye başladı.

"Siktir," dedi Harrow. "Lanet olası aptal piç."

"Sorun nedir?" Sunday sordu.

Harrow, "Sana daha önce de söyledim, Casper'ın o kısık hırıltı dışında ses çıkarmasına neden olan tek şey bir kirpiye ya da kokarcaya yakalandığı zamandır," dedi. "Siktir."

Köpek tekrar havladı ve Sunday bir an için dazlak adamın ayağa kalkacağını sandı. Ama onun yerine Harrow aynaya baktı, rulo halindeki banknotu burnuna götürdü, eğildi ve her iki burun deliğine birer tane olmak üzere iki satır çekti.

Harrow'un başı geriye doğru sallandı. Vücudunu bir dizi ürperti kaplarken gözleri kocaman açıldı ve dudaklarına garip, titrek bir gülümseme yerleşti; yanağındaki solucan benzeri yara izi canlı ve kıpır kıpırmış gibi görünüyordu.

"Ahhh," dedi Harrow, son derece memnun bir şekilde. "Son partiden biraz farklı, ama geçirdiğim geceden sonra, bu her şeyi yoluna koyuyor."

"Beğendiğinize sevindim," dedi Sunday.

"Beğendin mi? Bayıldım dostum," dedi Harrow, bir satır daha kesip homurdanarak. Sonra gözlerini *kırpıştırarak* ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerleyerek, "Yaşlı Harrow'u istediğin zaman getirebilirsin-" dedi.

Dazlak adımlarının ortasında durdu ve elini tezgâha doğru uzattı. Onu yakaladı ve kendini dengeledi.

"Sen iyi misin?" Sunday endişeyle sordu.

"Evet, sadece ... diz ..."

Harrow ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı ve sonra geriye doğru yere yığıldı. Ağzı gevşedi, dili sarktı ve gözleri cam gibi oldu ve gezinmeye başladı.

BÖLÜM

25

SUNDAY , spor çantasını fermuarla kapattı. Kapıya gidip açtı ve yan yatmış, dudaklarından salyalar akan Rottweiler'ı gördü. Köpeğin sol tarafında iki küçük ok vardı. Cochran elinde bir dart tabancasıyla kulübeye doğru yürüyordu.

Cochran hayretle, "O orospu çocuğunu düşürmek için iki kişi gerekti," dedi. "Bu bir ayı dozu, dostum."

"Dartları al, sonra da buraya gel ve dün ona verdiğim parayı bulmama yardım et," dedi Sunday uzanıp elektrikli testereyi ve neredeyse dolu olan benzin bidonunu alırken.

İkisini de içeri taşıdı. Harrow hâlâ kaba tahta zemindeydi, başını yavaşça çeviriyor ve başarısız bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. Sunday onun üzerinden geçip testereyi ve gaz tenekesini yere bıraktı.

Cochran kulübeye girdi, kapıyı kapattı ve etrafındaki sefaletle baktı. "Pek de dazlak bir Suzy Homemaker sayılmaz, değil mi?"

"Yatak odasından başla," dedi Sunday, Harrow'u koltuk altlarından tutup odun sobasına bir metre kadar yaklaştırarak.

Cochran bir kapı aralığında asılı duran battaniyeyi kenara itip arkasında kaybolmadan önce, "Gaz maskesini getirmeliydim," dedi.

Sunday yerdeki leğenden kasap bıçaklarından birini aldı ve parçalanmış kanepeden iki uzun dar kumaş şeridi kesmek için kullandı. Bunları bir kenara bırakıp tenekeyi aldı ve yere gaz dökerek dazlak adamın göğsüne ve bacaklarına sıçrattı.

Harrow'un gözleri büyüdü. "Hayır" demeyi başardı.

"Gördüğüm kadarıyla ilk sarsıntıyı atlatıyor," dedi Sunday ona sohbet eder bir tonda. "Mavinin içine biraz Rohypnol ve bir at sakinleştiricisi karıştırdım."

Cochran elinde bir gün önceki spor çantasıyla yatak odasından çıktı. Harrow'a acımadan baktı. "Roket bilimci de sayılmaz. Yatağının altına koy."

Sunday benzin bidonunu yere bıraktı. "Dazlaklar bankaları sevmez. Kaderlerini kontrol eden Yahudiler falan."

Sunday odun sobasının kapağını açtı ve ateşin sönük kömürlere kadar düştüğünü görünce rahatladı. Bir kumaş şeridi aldı ve bir ucunu kömürlerin üzerine salladı. Onu tutmak için içine küçük bir kütük yerleştirdi. Geri kalanını da yerleştirdikten sonra

Sunday diğerk koltuk kumaşını aldı, gaza batırdı ve odun sobasından çıkan şeritle birlikte uç uca koydu.

"Hayır," diye fısıldadı dazlak.

Sunday, Acadia'nın aksanını benimseyerek, "Sen hiç üzölme," dedi. Bıçağı tekrar leğene fırlattı. "Damarlarında o kadar uyuşturucu akarken hiçbir şey hissetmeyeceksin. En azından pek bir şey hissetmezsin."

Sunday masadan diğerk spor çantasını aldı, mutfağı gitti ve pencereden dışarı baktı. Köpek hâlâ orada yatıyordu. Bahçenin geri kalanı boştu. Cochran'a başıyla işaret etti. Dışarı çıktılar ve Harrow'a dönüp bakmadan kapıyı arkalarından kapattılar.

"Ahır ı yakmak mı?" Cochran sordu.

Sunday başını salladı. "Bırakın. Onun olaya karıştığına dair doğrudan bir kanıt olması gerekiyor."

Aceleyle ormana doğru ilerlediler. Kaya çıkıntısında Sunday bir an durup arkasına baktı ve pencereden Claude Harrow'un kulübesinin içinde alevlerin dans etmeye başladığını görmekten memnun oldu.

Harrow'un sonunun böyle olması zordu, hem de bu kadar çabuk, diye düşündü. Neo-Nazi seri katillerini bulmak, hatta baştan çıkarmak bile zordur.

Kullan-at telefonu çaldı.

Sunday tanımadığı bir numara gördü. Ama bu numarayı dünyada sadece bir kişiye vermişti.

Cevap'ı yumrukladı ve soğuk bir şekilde, "Sizi tutan neydi, Dr. Cross?" dedi.

BÖLÜM

26

Mulch'a cevap vermeden önce duraksadım, hâlâ onunla nasıl oynayacağımı düşünüyordum. Sonunda, asık suratlı bir monotonu etkileyerek, "Takıldım kaldım. Arka bahçede oğlunun cesedini bulmak insana bunu yaptırıyor."

"Hmm," dedi Mulch o parazitli bulanık sesiyle. "Ve sen de polise senden yapmanı istediğim şeyi söyledin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Emirleriniz uyarınca kimseye söylemedim." "Yani anladın mı?"

"Anlıyorum. Şartlarınızı kabul ediyorum."

"Mükemmel," dedi Mulch. "Hayatta kalan aile üyeleriniz yaptıklarınızı çok takdir edecektir. O halde bir son tarih belirleyelim, olur mu? Mesela yirmi dört saat?"

"Otuz altı," dedim. "Yirmi dört," diye cevap verdi.

"Bunu öylece yapamam. Bir plan geliştirmeliyim."

Mulch sonunda, "Otuz saat," diye karşılık verdi. "Ve unutmayın: Kanıt istiyorum. Video . Ve kadrajda tam iyi edersin, yoksa yarın gece bir tane daha az Cross olacak. Bu arada, bu numara son kez işe yarayacak."

"O zaman sana tam olarak nasıl kanıt bulmam gerekiyor?" Ben talep ettim.

"Son başvuru tarihinden bir saat önce Craigslist New Orleans'a girin" dedi. "Casual Encounters'a tıklayın ve kadın arayan erkekler bölümünde TM'den kişisel bir ilan arayın. Videoyu ilana e-posta ile gönderin."

Telefonu kapattı.

Bir gece önce Richmond, Virginia yakınlarındaki bir kamyon durağından aldığım telefonu yere bırakıp yolcu koltuğunda top gibi kıvrılmış olan Ava'ya baktım. Bitkin görünüyordu.

Dedim ki, "İstedğin zaman gidebilirsin, biliyorsun. yok."

Ava biraz aşağılanmış gibi davranarak, "Seninle olmak dışında hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Plakasız arabayı çalıştırdım. "Tek söylediğim, bir noktada kefaletle serbest kalmak isteyebileceğin ve bunu yaparsan sorun olmayacağı. Bunu asla sana karşı kullanmayacağım. Asla."

Ava hiçbir şey söylemedi, sadece uzandı ve ısıtıcıyı açtı. Glen Maury Park'ta bir kamp alanındaydık. 81. Eyalet'in üç mil uzağında.

Lynchburg. Oraya gitmek için beş saat boyunca araba kullanmış, ben de Jannie'nin bilgisayarını kullanarak özel timden aldığım flash belleği incelemiştim. Bellekte ailemin kaçırılmasından bu yana altı araştırmacıdan oluşan ekibin hazırladığı tüm dosyalar ve ipuçlarının yanı sıra Thierry Mulch'la ilgili kendi araştırmalarım da vardı.

Kamp alanına sabah üç gibi varmıştık ve orayı boş bulmuştuk. Ben ön koltukta, Ava da arkada ceketimin altında uyuyorduk. Ben iri bir ve ön koltuk muhtemelen şimdiye kadar uyuduğum en rahatsız yerdı. Ama neredeyse anında sızmışım ve Ava'nın tuvalete gitmek için indiğini duyana kadar kıpırdamadım.

Beş saatlik uyku, belli ki bilinçaltımın bir önceki günün tuhaf ve şiddetli olaylarını ve parka kadar olan uzun yolculuk sırasında okumayı başardığım her şeyi sindirmesine izin vermişti.

Şimdi havanın aydınlanmasıyla birlikte kısa vadeli saldırı planım gün gibi ortadaydı.

BÖLÜM

27

Thierry Mulch masaj salonu cinayetleriyle ilgili soruşturma sırasında benimle ilk kez mektupla temasa geçtiğinde, internette uzun bir araştırma yapmış ve bu isme sahip, ülkenin dört bir yanına dağılmış sadece bir avuç adam bulmuştum. Thierry Mulch'ların her biri kontrol edildi ve hiçbiri Sojourner Truth'ta ortaya çıkan kızıl sakallı, kızıl saçlı adama uzaktan bile benzemiyordu.

Ayrıca bir ölüm ilanında rastladığım bir Thierry Mulch daha vardı. On dokuz yaşındayken Batı Virginia'da korkunç bir araba kazasında ölmüştü.

Birisi ölü Mulch'un kimliğini mi benimsemişti? Belki de aileme sahip olan adam bu ismi sadece benimle uğraşırken kullanıyordu.

Ölü Malç çok uzak bir ihtimaldi ama yine de kontrol edecektik.

Arabayı vitesine taktım, parktan ayrıldım, I-81'e geri döndüm ve Batı Virginia sınırına yakın I-64 kavşağına doğru kuzeye yöneldim. O sabah Covington yakınlarındaki bir kamyon durağında durduk ve benzin, yiyecek ve kahve aldım ve ATM'den beş yüz dolar daha çektim.

Batı Virginia'da Lewisburg'a yaklaştığımızda Ava sonunda "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Buckhannon adında küçük bir kasaba." "Mulch ile bir ilgisi var mı?" "Olabilir."

"Bu sabah telefonda konuştuğun Mulch mıydı?"

"Evet," dedim, sanki bir psikopattan değil de gazeteci çocuktan bahsediyordum gibi. Ama tek umudum Mulch'un istediğini yapmak konusunda tarafsız olmak, bunu bir amaca ulaşmak için bir araç olarak görmektir, daha fazlası değil.

Uzun bir sonra Ava, "Neyin kanıtını istiyor?" diye sordu.

Beni dikkatle incelediğini görmek için ona baktım. Sezgileri güçlü ve zekiydi, buna şaşırırmamam gerekirdi.

"Alex?"

Sertçe yutkundum ve "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum" dedim. Sertleşti. "Ben senin arkadaşınım, biliyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum Ava," dedim, duygularımın soğukkanlılığını bastırdığını hissederek. "Birkaç şeyi çözene kadar bu konuda konuşamam. Sen

o zamana kadar bana güvenmek zorunda kalacaksınız."

Tartışmak istediğini görebiliyordum ama dudağını ısırды ve cevap vermedi.

O sabah on bir civarında Charleston'da durduk ve şehrin yanlış tarafındaki yağlı kaşık kafesinde erken bir öğle yemeği yedik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hem siyah hem de beyaz yerlilerden biraz inceleme aldık.

Sanırım kırklı yaşlarında iri yarı bir Afro-Amerikan erkeğin on yedi yaşında, dövme ve piercingli beyaz bir kızla seyahat ettiğini pek sık görmüyorlardı ama bizim aklımızda başka ölümcül şeyler vardı ve bakışları görmezden gelmek için elimizden geleni yaptık.

Garson önüme bir hesap, Ava'nın önüne de bir parça vanilyalı dondurmali elmalı turta koydu. Bir duble çizburger, bir sosisli sandviç ve iki sipariş patates kızartmasını çoktan mideye indirmişti ama garson giderken açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi tatlısına yumuldu.

Cömert bir bahşişle birlikte hesap için para bıraktım. Ava işini bitirip garson kız döndüğünde bahşişi gördü ve gülümsedi. "Teşekkürler."

"ederim," dedim. "Yakınlarda bir Verizon mağazası var mı?"

"Elbette," dedi omzumun üzerinden işaret ederek. "Caddenin bir mil aşağısında." "Bir elektronik mağazasına ne dersin?"

"Hepsi orada," dedi. "Burası bir alışveriş merkezi. Gözden kaçıramazsın."

"Minnettarım," dedim. Ava'ya anahtarları attım ve kapıya doğru yöneldik.

"Verizon mu?" Arabaya bindiğimizde Ava sordu.

"Bir uydu bağlantısına ve veri planına ihtiyacım var."

"Elektronik mağazası mı?"

"Bir video kamera."

Bunu düşündü ve "Kanıt için mi?" dedi.

Başımı salladım ama bu konuda başka bir şey söylemedim. Öğleden kısa bir süre sonra Charleston'dan bir uydu geniş bant modem ve bir GoPro yüksek çözünürlüklü kamera ile ayrıldık. Modemi Jannie'nin bilgisayarına takmıştım ve rüya gibi çalışıyordu. Ne evdeki ne de ofisimdeki internet bağlantım hiç bu kadar hızlı çalışmamıştı.

"Kuzeye devam et," dedim, aradığım şeyi bulana kadar klavyede yazdım ve sonra Batı Virginia Eyalet Polisi Morgantown Müfrezesi'nin genel telefon numarasını çevirdim.

Bir kadın polis memuru cevap verdiğinde, John Sampson olduğumu, DC cinayet masası dedektifi olduğumu ve Buckhannon'daki yirmi beş yıllık bir davanın baş soruşturmacısını bulmaya çalıştığımı söyledim.

"Yirmi beş yıl mı?" dedi kuşkuyla. "Bilmiyorum... soruşturmacı kimdi?"

"Atticus Jones?" Dedim.

"Eğer onunla konuşacaksanız, Dedektif Sampson, korkarım bu konuda acele etmeniz gerekecek" demeden önce hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu.

"Nedenmiş o?"

"Son duyduğumda zavallı Atticus ölümcül kanserdi."

BÖLÜM

28

İKİ SAAT SONRA, Fairmont, Batı Virginia'daki bir bakım tesisi olan Fitzwater's Gracious Living'in lobisine girdik. Yolda Buckhannon çıkışını geçmiştik ama polis haklıysa önce bu ziyareti yapmalıydım.

"Atticus Jones?" Resepsiyon görevlisine söyledim.

"Siz aileden misiniz?" demeden önce Ava ve bana eleştirel bir bakış attı.

"Hayır," dedim ve kartlarımdan birini tezgâhın diğer tarafına ittim. "Bu bir iş görüşmesi. Bay Jones eskiden bir-"

"Dedektif," diye burnunu çekti. "Bunu her duyuyoruz."

"Onunla konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

Ava'ya kuşkuyla baktı. "Sen de mi polissin?"

Ava hiç vakit , "Bunu her duyuyorum. Hiç *Twenty- One Jump Street*'i izledin mi?"

Resepsiyonist kıkırdadı. "Lise öğrencisi gibi görünüyorsunuz, Dedektif...?"

"Bryce. Ava Bryce."

Resepsiyon görevlisi bizi bir kapıdan geçirerek, "Siz geri dönün, Dedektifler," dedi. "Koridorun sonundaki bakımevinin salonunda, ama zavallı şeyi kızdırmayın."

Atticus Jones'u görmeden önce dinledik ve sesi bana hiç de zayıf gelmedi.

"Seni lanet olası aptal," diye bağırdı. "Cengiz Han kim? Tanrı aşkına, Cengiz Han kim?"

Sonra bir hackleme krizine girdi.

Kısa gümüş rengi saçları ve boksör burnuyla zayıf, siyah bir adam, eski bir eyalet cinayet masası müfettişi, üzerinde Pittsburgh Steelers tişörtü ve pantolonuyla bir kanepede oturuyordu. Televizyonda *Jeopardy!* izliyor ve bir şişe Yuengling bock bira içiyordu. Yanındaki masada boş bir bira şişesi vardı. Burnundan tekerlekli bir tanka oksijen hattı uzanıyordu.

"Dedektif Jones?" Öksürmeyi kestiğinde söyledim.

Jones bizi önce yan gözle süzdü, birasını yudumladıktan sonra televizyonun sesini kıstı. Yavaşça dönerek kemikli bir parmağını bize doğru salladı.

"Seksenime merdiven dayadım," dedi. "Ve boyunca hiçbir yüzü unutmadım."

"Gerçekten mi?" Ava ona ısınarak, "Gerçekten mi?" dedi.

"Ben de öyleyim." "Süper tanıyıcı mı?" dedi Ava'yı inceleyerek.

"Sanırım siz buna böyle diyorsunuz."

Jones sert bir ses tonuyla, "Tam da sizin dediğiniz gibi, genç bayan," dedi.

"Birkaç ay önce *Altmış Dakika*'da bununla ilgili bir program görmüştüm. O programı hiç izlediniz mi, Dr. Cross?"

Eğer bu adam ölüyorsa, benim yüz yıl yaşayacağıma karar verdim.

Gülümsedim. "*Beni tanıdın mı?*"

"Sana söylemiştim," dedi. "Seni bir kez konuşurken gördüm." "Neredeydi o?" diye sordum.

"Yaklaşık on yıl önce Quantico'da seminer almıştım. Bir gün konuk olarak ders vermiştiniz. Suç psikolojisi."

"Bir izlenim bıraktım mı?" Karşısına oturarak sordum.

"O zamana kadar otuz yıldır bu işi ama evet efendim, bana bir iki şey öğrettiniz. Bunu kabul ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim gülümseyerek. "Umarım bana bu iyiliğimi geri ödeyebilirsin."

"Bu doğru mu?" Jones , "Doğru mu?" dedi. "Nasıl yani?"

"Bana Thierry Mulch'u anlatabilirsin."

Yaşlı adamın gözleri kısıldı ve çenesi sertleşti, sonra kemikli parmağını tekrar bana doğru salladı ve duygusal bir fısıltıyla, "Biliyordum. O şeytani, hesapçı, domuz yetiştiricisi baba katili. Başından beri biliyordum!"

BÖLÜM

29

YAŞLI DEDEKTİF kanepeye sırtını öyle bir yasladı ki kaburgasını kıracak sandım. Ama otuz kırk saniye böyle devam ettikten sonra durdu, plastik bir bardak aldı ve içine tükürdü. Önce bardağa, sonra bana baktı.

"Haberler iyi," dedi Jones. "Kan var ama akciğer dokusu yok."

Mulch hakkında söyledikleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Domuz yetiştiren baba katili mi?

"Özür dilerim efendim," dedim. "Başından beri *ne* biliyordun?"

"Thierry Mulch yaşıyor," diye mırıldandı yaşlı dedektif. "Bana bunu söylemeye gelmiştiniz, değil mi?"

Yaşıyor mu?

"Ama ölüm ilanını okudum." dedim.

"Elbette yaptın. anlamı yok."

"Bir dakika geri çekil. Onun hayatta olduğunu düşündüren ne?"

Yaşlı adam uzandı ve göğsüne vurdu. "Burada hep böyle hissettim. Bu duygudan asla kurtulamadım. Neden? O ne yaptı?"

"Eğer aynı adamsa, karımı ve oğlumu öldürdü," dedim. "Ve büyükannemi ve diğer iki çocuğumu rehin tutuyor. Eğer istediğini yapmazsam onları da öldürmekle tehdit ediyor."

Jones dehşete düşmüş görünüyordu. "O çocuğun bunun tadını aldığını biliyordum." "Neyin tadını?" Ava sordu.

"Cinayet," dedi yaşlı dedektif. "Thierry babasını öldürdü, sonra da başka bir adam, muhtemelen bir geçici. Ama bunu kanıtlayamadım."

"Mola," dedim ellerimi sallayarak. "Baştan başlayabilir misiniz?" Dedektif tereddüt ettikten sonra şöyle dedi: "Size gösterebilirim daha iyi olur, Böylece arazinin yapısını anlayabilirsin."

"Buckhannon'a gitmek ister misin?"

Jones güldü. "Beni arka kapıdan gizlice çıkarmak zorundasınız. Yoksa resepsiyondaki meraklı kız Pittsburgh'daki kızım Gloria'yı arar ve torunum Lizzie'nin deyimiyle 'inek' olur."

Tekrar gülümsedim. "Eğer istersen?"

"Başka ne yapacağım ki? *Çarkıfelek* mi? Vanna White için fazla ileri gittim."

," dedim. "Seni arkadan gizlice çıkaracağız."

Yaşlı adam o anda on yıl kaybetmiş gibiydi. Bir yürüteç kaptı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Beni yediye kadar geri getir. Gloria ziyarete geliyor, yemek yiyeceğiz. Oksijen tüpü için yeriniz var mı?"

"Var."

"Ve sen, genç bayan," dedi parmağını Ava'ya doğru sallayarak. "Şu buzdolabına git ve bana altılı paketin kalanını getir."

Bana baktı ve ben de "Sence bu senin durumundaki biri için akıllıca bir fikir mi?" dedim.

"Ne yapacak, beni öldürecek mi?" Jones sordu ve sonra güldü. "Hayır. Bir sigara beni öldürebilir ama bir bira öldüremez."

Biraz uğraşmak gerekti ama kısa süre sonra emekli Dedektif Birinci Sınıf Atticus Jones önde, oksijen tüpü de Ava ile birlikte arka koltukta oturuyordu. Jones ben daha sürücü koltuğuna oturmadan bir bira açtı ve yol tarif etmeye başladı.

Sonunda eyaletler arası yolda güneye doğru ilerlerken, "Hikayenin, arazinin yapısını bilmemize gerek olmayan kısmını bize anlatabilir misin?" dedim.

Bir an cevap gelmedi, sonra hırıltılı bir ses duydum. Ava usulca güldü. Şöyle bir baktım. Yaşlı dedektifin gözleri kapalıydı, ağzı açıktı ve hafifçe horluyordu.

Sanırım seksenine merdiven dayamış ve ölüme yaklaşmışken iki bira insana bunu yapıyor.

BÖLÜM

30

ATTICUS JONES, Buckhannon'a bir mil kalana kadar uyudu, orada içsel bir alarm saati duymuş gibiydi çünkü yüksek sesle homurdanarak uyandı, etrafına baktı ve "Route Twenty'den güneye gidin" dedi.

Kasabaya girdik ve iki şeritli otoyola döndüğümde şaşırdım. Sanırım Buckhannon'ın bir Cumartesi öğleden sonrası için pastoral bir durgun su olmasını bekliyordum ve eski tuğla binaları ve her yerde çiçek açan ağaçlarıyla şirin bir yerdi, ama aynı zamanda her şekil ve büyüklükte damperli kamyonlar ve pikaplarla doluydu ve kömür yüklü cevher kamyonlarıyla kaynıyordu.

"Burada mayın mı var?" Ava sordu.

"Kömür Merkezindesiniz genç bayan," diye cevap verdi yaşlı dedektif. "Buckhannon, Upshur County'nin ilçe merkezidir. Upshur County'ye bir sopa atarsınız ve orada bir maden vardır. Bir köpeği sallarsanız, maden danışmanı pirelerden önce atlar. 2006'da patlamanın olduğu Sago Madeni mi? On iki adamın öldüğü? Orası yolun hemen yukarısında. Buckhannon'dan çok para çıkıyor. Bir sürü de kara ciğer. Babamı öldürdü. Beni de öldürüyor."

"Burada madenci miydin?" Şaşıarak sordum.

Jones, "Şehrin öbür ucundaki West Virginia Wesleyan'a gitmek için gereken parayı bulmak dört yıl sürdü," dedi. "Madenlerin her dakikasından nefret ediyordum ama yapmak zorundaydım. Şimdi, French Creek Yolu'nun güneyinde, Pig Lick Yolu'nun yukarısında Pig Lick Madeni'nin tabelalarını arıyor olacaksınız. Kasabanın yaklaşık dokuz mil dışında."

Bir mayın güvenlik okulunun önünden geçtik ve ardından bahar güneşi altında çok güzel görünen Buckhannon Nehri boyunca ilerledik. On beş dakika sonra Pig Lick Yolu'na ulaştık.

Maden kamyonları ve dik yokuşlarla ilgili uyarı levhaları vardı ve toprak yolda çukurlar ve yavaş gitmemize rağmen her yerde zıplamamıza neden olan uzun kayalıklar vardı. Ancak Crossfield Madencilik Şirketi'nin tonlarca kömür yüklü devasa, parlak sarı maden kamyonları yol koşullarından zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu ve yokuş aşağı altmışın üzerinde bir hızla giderken ödümüzü koparıyorlardı. Ama Pig Lick Yolu'nun tepeye tırmanırken yaptığı bir dizi dönemeçte sedanı onların yolundan uzak tutmayı başardım.

Ancak tepenin hemen altında bir maden kamyonu arkamızdan, çok yakınıımızdan geldi ve yoldan çekilmemiz için korna çalmaya başladı.

"Merak etme," dedi Jones bana. "Bir sonraki virajın oradaki tepeye ulaştığında, görebileceğin ve onun geçebileceği bir yer bulacaksın."

Yol eyerde daha genişti ve ben de onun dediğini yaptım, arabayı birkaç yüz metreden dar bir vadi tabanına düşen bir uçurumdan ayıran bir korkulukla bir kenara çektim. Maden kamyonu geçerken yavaşladı. Yolcu koltuğunda bir adam gördüm. Mavi bir üniforma, güneş gözlüğü ve sarı bir baret takmıştı. Yanımdan geçerken bana ters ters baktı.

BÖLÜM

31

Adamın öfkesini dindirdim ve vadinin öbür ucuna, sanki bir devin gelip bir dağın tepesini tamamen koparmış gibi görünen yere baktım. Yara neredeyse bir mil uzunluğundaydı ve ne kadar geniş olduğunu sadece Tanrı bilirdi. Şerit madenin tepesinden yükselen toz, esintiyle ve gidip gelen düzinelerce kamyonla karışıyordu.

"Bizim altımızda Hog Hollow var," dedi Jones. "Thierry'nin geldiği yer orası."

"Maden mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır, hayır, o zamanlar böyle bir şey yoktu," dedi yaşlı dedektif. "Ama bu hikayenin bir parçası."

Jones bir bock bira daha kırdı ve Thierry Mulch'un domuz çiftçisi ve kaçak içkici bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldiğini anlatırken bir yudum aldı. Hog Hollow'un dibinde, bugünkü Pig Lick Madeni ile aramızdaki dar vadide dört kuşak Mulch yaşamıştı.

Thierry'nin babası Kevin "Küçük Domuz" Mulch, Atticus Jones'la birlikte okula gitmiş ama babası "Büyük Domuz" ölünce on dört yaşında okulu bırakmıştı. Çocuk ailenin işlerini devralmak zorunda kaldı.

Küçük Domuz yirmili yaşlarındayken ikinci kuzeni Lydia ile evlendi ve Lydia on altı yaşından büyük değildi. Lydia çok güzeldi, bu da Küçük Domuz'u saplantılı bir şekilde kıskandıırıyordu. Ayrıca kitaplara düşküdü, bu da onu kızdırıyor ve gücendiriyordu.

Jones bize "Küçük Domuz cahildi ve bunu biliyordu ama Lydia'yı sürekli küçümseyerek kendi utancını gömdü" dedi. "Bebek Domuz dedikleri Thierry doğduktan sonra daha da kötüleşti."

Kendi içkisine bağımlı olan Thierry'nin babası, oğlu büyüdükçe ve en az annesi kadar kitapsever ve zeki olduğu ortaya çıktıkça giderek daha da şiddet yanlısı oldu. Little Boar, Lydia'yı birkaç kez St John's Hastanesi'nin acil servisine götürdü; bir keresinde kolu, bir diğesinde de çenesi kırılmıştı. Lydia, Thierry'yi de iki kez aynı acil servise getirmişti. Babası, Baby Boar'ın ev işlerini nasıl yaptığını bulmuş ve onu bir berber tıraş çubuğuyla dövmüşü.

"Adamı kimse tutuklamadı mı?" Ava söyledi.

"O zamanlar ne yazık ki farklı zamanlardı, genç bayan," dedi dedektif. "Ve

Bildiğim kadarıyla çocuklar Thierry ile çocukken acımasızca dalga geçerlerdi. Ona Domuz Çocuk derlerdi ve 'Soooooeweee' ve 'İşte, domuzcuk, domuzcuk!' diye alay ederlerdi."

Thierry on üç yaşındayken annesi Montana ya da Oklahoma'dan gelen bir maden mühendisiyle tanışmış ve aralarında bir ilişki yaşanmış. Lydia, kocasına ya da oğluna tek kelime etmeden aileyi terk etti, mühendisle birlikte kaçtı ve bir daha Buckhannon civarında görülmedi.

Herkes biliyordu. İnsanlar Thierry'nin babasının arkasından gülüyor, bu da onu daha sarhoş, daha öfkeli ve daha da münzevi yapıyordu. Okul, çocuğun sığınağı, babasının gazabından kaçmak için gidebileceği tek yer haline geldi.

"Akıllı çocuk, şu Thierry," dedi Jones. "Gerçekten zeki. Ve bence cinayete yol açan utanç verici şey de buydu."

Thierry üniversiteye gitmek istiyordu. Küçük Domuz oğluna güldü ve hayatını tıpkı babası gibi domuzlara bakarak geçireceğini, ama belki Thierry'nin kimya dersindeki becerilerini daha iyi kaçak içki yapmak için kullanabileceğini söyledi. Çiftlikte yüzden fazla domuz vardı ama Thierry'nin babası okul gibi gereksiz bir şey için para olmadığını söyledi.

Thierry'nin son senesine gireceği yazdan önceki yaz, babası ona liseyi bırakmasını emretti, bunun zaman kaybı olduğunu ve buna katlanamayacağını söyledi. Tam o sıralarda, Hog Hollow'da bir avukat Mulch mülkünü satın almak için bir teklifle ortaya çıktı.

Little Boar'ın yirmi altı yüz dönüm arazisi vardı; bunun on yedi yüz dönümü çukurun kayalık dibinde zar zor işlenebiliyordu ve geri kalanı da nesiller boyu değersiz sayılmıştı; boynuzlu ceviz ve diğer çöp ağaçlarıyla kaplı sarp, kayalık bir sırt. Mülkün bu değerlendirmesi göz önüne alındığında, avukatın teklifi cömertten de öte, altı haneli rakamların üzerindeydi. Little Boar satmayı reddetti, Hog Hollow ve Pig Lick Dağı'nın Mulch ailesi için kutsal topraklar olduğunu ve hep öyle kalacağını söyledi.

Bir ay sonra teklif iki katına çıkarıldı ve Thierry'nin babası yine reddetti. Ondan sonraki ay teklif üç katına çıktı ve sarhoş bir Küçük Domuz avukata çift namlulu on iki kalibrelik bir silah doğrultarak arazisinden çıkmasını ve bir daha geri dönmemesini söyledi.

Jones bir yudum aldı, boşluğu işaret etti ve şöyle dedi: "Şimdi Ekim'in ilk günü, Buckhannon'da okul başladı ve Thierry orada değil. Sabah sekiz gibi şeriften bir telefon aldım. Thierry az önce histerik bir halde aramış, babasının gece domuzların arasına düştüğünü ve çoğunu yediklerini söylemişti."

BÖLÜM

32

Bir an için neredeyse kulaklarıma inanamayacaktım ama sonra, "Bu o, o zaman. Artık hiç şüphe yok."

Preston Elliot'ın Virginia'daki ticari domuz işletmesinde bulunan kafatası ve uyluk kemiğinden bahsettim.

"Bu o," diye bağırdı Jones ve kalçasını tokatladı. "Biliyordum! Yaklaşık iki saat sonra o çiftliğe vardığımda Thierry'nin babasını öldürdüğünü biliyordum. Bunu hissedebiliyordum; bana polislerin temizlediği besi yerini gösterirkenki hareket tarzında bir şey vardı. Sanki ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi."

Domuz ahırına vardığında Jones, Küçük Domuz'un etinin çoğunun çoktan tüketilmiş olduğunu gördü. Thierry çok az duygu göstermiş, sadece babasından geriye kalanlara boş boş bakmıştı. Jones'a Küçük Domuz'un önceki akşam içki içtiğini söyledi. Çocuk, babası ikinci kavanoz kaçak içkisini içtiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptığını söyledi: odasına gitti, kapıyı kilitledi ve kitap okudu.

"Aristo," dedi Jones. "Aristo okuyordu."

Thierry, *Nikomakhos'a Etik*'in derinliklerine daldığını, insanın iyi bir yaşamı en iyi nasıl sürdürebileceğini okuduğunu ve on bir civarında ışığını kapattığını iddia etti. Bir saat sonra domuzların ciyaklamasıyla uyandı ama bu alışılmadık bir şey değildi. Ahırlarda her türlü bölge savaşı vardı. İnsan buna alışıyordu. Thierry, sarhoş babasının gürültüye bakmak için dışarı çıkmış ve düşmüş olabileceğini söyledi.

Yaşlı dedektif, "Thierry'ye babasının ölümünden dolayı çok sarsılmış görünmediğini söyledim," diye hatırladı. "Dedi ki, 'O orospu çocuğundan nefret ederdim ama ben bile onun bu şekilde ölmesini istemezdim.'"

Tüm soruşturma boyunca Thierry'nin çizgisi ve tavrı buydu. Jones, Thierry'nin odasını aradığını ve masada Aristoteles'in yanı sıra kimsenin özlemeyeceğini düşündüğü birini öldüren bir adamın hikayesini anlatan Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* kitabını da bulduğunu söyledi.

Jones ona bunu sorduğunda Thierry omuz silkti ve henüz çözemediğini ama bunun onur İngilizcesi için bir gereklilik olduğunu söyledi. Babası onu okulu bırakmaya zorlamış olsa da, gereklilikleri yerine getirmeye devam ediyordu.

Yaşlı dedektif, çocuğun hikayesini çürütmek için her yolu denediğini söyledi,

Ama Baby Boar hiç tereddüt etmedi. Genç Mulch babasını öldürmeyi düşündüğünü hemen itiraf etmişti. Kim düşünmezdi ki? Adam sadistti ve birçok yönden ölmeyi hak ediyordu. Thierry de belki bir gün, iş o noktaya gelseydi, babasını öldürebileceğini söylemişti. Ama bu bir kazaydı, Tanrı'nın bir işiydi ve kendi domuzları tarafından yenen bir adam için olabilecek en uygun sondu.

Jones, "Otopsi Little Boar'ın kafatasında kılcal bir kırık olduğunu gösterdi, ancak domuzlar kafatasını o kadar sert kemirmiş ve toynaklamış ki, adli tabip buna neyin sebep olduğunu söyleyemedi" dedi.

Kısa süre sonra yaşlı dedektif Mulch arazisini satın almak için yapılan teklifleri öğrendi. Thierry'yi bu konuda da sıkıştırdı. Ama genç Mulch tekliflerin kendisi için yeni olduğunu söyledi. Küçük Domuz ona hiçbir konuda sır vermemişti.

Ancak dört ay sonra Thierry on sekiz yaşına girdi ve Mulch arazisinin tek varisi olarak mülkü Crossfield Madencilik Şirketi'ne 5,5 milyon dolara satan bir sözleşme imzaladı. Değersiz dağın neredeyse tamamen kömürden oluştuğu ortaya çıktı.

Jones, Thierry'yi satış konusunda sıkıştırdığında, Little Boar'ın oğlu domuz çiftçisi olmaya niyeti olmadığını ve satışın yapılması gereken pratik bir şey, bir çıkış yolu, Tanrı'nın bir başka eylemi olduğunu söyledi.

"Ona inanmadığımı biliyordu," dedi Jones, koltuğunda kayarak ve oksijen hattının burun klipsini ayarlayarak. "Ona çelme takmanın bir yolunu bulana kadar peşini bırakmayacağımı biliyordu."

"Yani sence kendi ölümünü mü sahneledi?" Ben sordum.

BÖLÜM

33

Yaşlı dedektif birasını bana doğru uzattı ve şöyle dedi: "Küçük Domuz'u öldürdükten on üç ay sonra. Mirası veraset yoluyla almak ve Thierry'nin araziyi satmaya yasal hakkı olduğunu kanıtlamak neredeyse o kadar uzun sürdü. Ama her şey yolunda gitti ve araziyi devretti, parasını aldı, yepyeni bir Ford pikap aldı ve sıkı partilere başladı."

Crossfield Madencilik Şirketi Thierry'ye domuzları satması ve araziyi boşaltması için bir ay süre verdi. Domuz çiftliğinin buldozerle yıkılmasından iki gece önce Baby Boar kasabada sarhoş bir halde görüldü. Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, sabah üç sularında, Kuzey 20. Yol'da seyahat eden biri Hog Hollow'un yukarısındaki tepede yanan bir ateş gördü.

Jones ön camdan uçuşuma doğru eliyle işaret etti. "O zamanlar burada korkuluk yoktu. Dolu bir depo benzin taşıyan ve yörüngesine göre altmıştan daha hızlı giden Thierry'nin yeni kamyonu iki yüz yirmi iki fit aşağı düştü ve aşağıdaki düzlükte büyük bir kayaya çarptığında bir alev topuyla patladı. Kurak bir yıldırı ve aşağıdaki tüm ormanı ateşe verdi, alevleri söndürmeleri iki gün sürdü."

"Bir ceset var mıydı?" Ben sordum.

Jones, "Bir tanesinin ezilmiş parçaları kömür gibi simsiyah yanmış," diye cevap verdi. "Erkek olduğunu söylemeye yetecek kadar ceset bulduk, hepsi bu kadar. Kamyonu alan yangın inanılmaz derecede sıcaktı, çeliği eritti, o kadar sıcaktı ki itfaiye müdürü kamyonda nafta gibi ikinci bir hızlandırıcı olabileceğini düşündü. Ama buna dair bir kanıt bulamadık. Yine de o zamanlar kimyasal adli tıp uzmanlığımız birinci sınıf değildi."

Başımı salladım. Nafta kamp sobalarında yakılan bir şeydi. Olağanüstü yanıcı bir maddeydi. Nafta ile ıslatılmış ve aynı zamanda dolu bir benzin deposu taşıyan bir kamyon inanılmaz bir patlama yarattı.

"Thierry'yi nasıl teşhis ettin?"

"Yapamam," dedi yaşlı dedektif. "Küçük Domuz dişçilere okullardan daha az inanırdı. Thierry hayatında hiç dişçiye gitmemişti ve o zamanlar DNA testi diye bir şey yoktu. Herkes o olduğunu varsayıyordu. Olay Mulch yolunda, sürücüsü erkek olan bir Mulch kamyonunda gerçekleşmiş. Direksiyonda bir Mulch olmalı."

"Ama bunun bir olduğunu düşünmediniz mi?"

Jones başını salladı. "Hayır, bence başka birini, bir yolcu ya da otostopçuyu öldürdü, onu kamyonete bindirdi ve uçurumdan aşağı yolladı."

O sırada yaşlı dedektif öksürmeye başladı, tüm vücudunu sarsan o uzun hıçkırık seanslarından biriydi. Sonunda sakinleştğinde zayıf bir sesle, "Sanırım geri dönsek iyi olacak, Dr. Cross. Kızım akşam yemeğine geldiğinde orada olmadığım için çok şaşırarak."

"Seni zamanında geri götüreceğiz," dedim ve arabayı çalıştırdım.

O devasa sarı maden kamyonlarından biri Hog Hollow'un son yokuşunu tırmanıyordu, ama önünden çekip rüzgarlı, çukurlu yoldan devlet otoyoluna inmek için bolca yerim vardı. Dar virajlardan önce frene basan devasa kamyonlar yüzünden yokuş aşağı inerken daha da kötüleşiyordu ve direksiyonla mücadele etmek zorunda kaldım; plakasız araba sanki büyük bir köpek ön tamponu tutmuş ve şiddetle sallıyormuş gibi titriyordu.

"Peki ya beş milyon dolar?" Ava sordu. "Nereye gitti?"

Yaşlı dedektif kemikli ellerini gösterge paneline dayamış, kendini destekliyordu ama bana gülümseyerek, "Çok zeki. Ben de tam ona geliyordum."

"Çok zeki," dedim. Dikiz aynasından baktım ve kızardığını gördüm.

Jones, Thierry'nin 5,5 milyon doları eyaletteki ya da Batı Virginia'ya sınırı olan eyaletlerdeki herhangi bir bankaya yatırdığına dair bir kayıt bulamadığını söyledi.

"Çek mu?" Ava sordu.

Yaşlı dedektif yine gülümsedi. "Ciddi içgüdülerin var genç bayan. Crossfield'in avukatı Pete Garity'nin benimle samimi bir şekilde konuşmasını sağlamak yıllarımı aldı. Avukat-müvekkil gizliliğinden bahsedip durdu. Ama Thierry'nin kamyoneti içinde bir cesetle yanarken bulunduktan üç yıl sonra, Bay Garity'ye bir şişe Maker's Mark getirdim ve konuşmaya başladık ve sonunda genç Bay Mulch'un ilk bakışta görüldüğünden çok daha kurnaz olduğunu kabul etti. Maden şirketi Thierry'ye ödemeyi çekle yapmak istemişti ama o hamiline yazılı senetlerde ısrar etmişti."

Başımı ona doğru çevirdim ve tam *taşıyıcı* kelimesini söylemeye başlamıştım ki dikiz aynasında parlak sarı bir hareket yakaladım. Elli metre geride, cevher kamyonlarından biri bir juggernaut gibi üzerimize geliyordu.

"!" Bağırdım ve gaza bastım.

BÖLÜM

34

DEDEKTİF TESS AALİYAH, altı saatlik uykunun ardından kalkıp o Cumartesi öğleden sonra ofise döndüğünden beri ikinci duble espressosunu Cinayetler hâlâ çoğu ölümcül suçun çözüldüğü o kritik kırk sekiz saatlik zaman dilimindeydi ve o bu zamanın bir anını bile boşa harcamak istemiyordu.

Aaliyah saat iki civarında masasına gitti ve altı inçlik bir dosya ve rapor yığını, ilk adli bulguları ve devriye memurlarının Cross'un komşularıyla yaptığı görüşmelerin özetlerini aldı.

İlk raporları taradı ve Bree Stone'un kan grubunu Jane Doe'nunkiyle eşleştiren bir rapor ile Damon Cross'un kan grubunu John Doe'nunkiyle eşleştiren bir başka rapor buldu. İkinci rapora ilâştirilmiş bir yapışkan notta FBI'ın her iki ceset üzerindeki DNA çalışmasını ön sıralara ittiği yazıyordu ama bu çağda bile yaklaşık elli saatlik bir süreçti, bu da Jane Doe ve Bree Stone'la ilgili sonuçların bir gün, belki de daha fazla zaman alacağı anlamına geliyordu. Damon'la ilgili testler de en erken Pazartesi günü sonuçlanacaktı.

Bu raporları bir kenara bırakan cinayet masası dedektifi, cevaplanmasını istediği soruların bir listesini yapmaya başladı.

Bu uzun süredir devam eden bir alışkanlıktı, babasının ona öğrettiği bir şeydi. Şimdi emekli bir Baltimore cinayet masası polisi olan babası, bir zihnin ancak kendisine sorulan sorular ve verilen emirler kadar iyi olduğuna inanıyordu.

"Sorulardan ve yapılacak işlerden oluşan iyi bir liste yapın ve bu listeyi sürekli güncel tutun" derdi. "Bir sorunun cevabını öğrendiğinizde veya bir siparişi yerine getirdiğinizde, onu işaretleyin ve yolunuza devam edin. Bu şekilde ivme yaratırsınız."

Yazdığı ilk şey *1: Babam ?*

Karısı, Tess'in annesi, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldükten sonra Bernie Aaliyah uzun bir yas ve depresyon dönemi geçirmişti. Durumu daha iyiydi, giderek bağımsızlaşıyordu ama son zamanlarda mahremiyeti konusunda tuhaf bir şekilde temkinli davranıyordu.

Kızına karşı soğuk olduğundan değil, hiç de değil. Sadece hayatını yeniden kurmaya çalıştığını ve bunda da iyi iş çıkardığını, annesinin ölümünden sonraki ilk birkaç ayda olduğu gibi onunla her gün konuşmasına ya da haftada birkaç kez görüşmesine gerek olmadığını söylüyordu. Bütün bunları biliyordu. Ama bir ay olmuştu

Onu şahsen görmeyeli ve konuşmayalı dört gün olmuştu.

Bundan sonra Aaliyah aklına gelen soruları ve yapılması gerekenleri art arda yazdı.

2. Başka birinin de kesilmiş derisi var mıydı? Oval mi? ViCAP the MO.

3. Damon Cross nerede yakalandı? Hazırlık okulunda mı? Albany tren istasyonunda mı? Yoksa Paskalya tatili için eve dönerken mi?

4. Cross, Damon'ın cesedini bulmamızdan bir saat sonra Mulch'la konuşmuş mu? Cross'un tüm telefon kayıtlarını alın.

5. Cross nerede? Tüm kredi kartlarına ve banka hesaplarına bayrak koyun.

Aaliyah, Alex Cross'un kaçırma olaylarına veya cinayetlere herhangi bir şekilde karıştığını düşünmüyordu. Ancak içgüdüleri ona, en azından daha fazla temas kurana kadar, gevşek sekmeler olsa bile, onu takip etmenin önemli olduğunu söyledi.

Listesinde geriye doğru çalışmaya karar verdi, önce Ned Mahoney'i aradı ve FBI'ın beyaz yaka suçları birimindeki meslektaşlarıyla birlikte Cross'un tüm hesaplarını araştırıp araştıramayacaklarını, açıp açamayacaklarını ve izleyip izleyemeyeceklerini sordu. Şaşırtıcı bir şekilde Mahoney bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündü ve yapacağına söz verdi.

Aaliyah'ın telefon şirketleriyle kendi bağlantıları vardı ve kısa süre içinde istediği kayıtları toplayan birini buldu. Dedektif daha sonra Kraft Okulu'nu aradı ve bir sonraki Pazartesi sabahı dersler yeniden başlayana kadar ofislerin kapalı olduğunu söyleyen bir kayıt aldı. FBI'ın daha önce okula mesaj bıraktığını biliyordu ama Aaliyah yine de bir mesaj daha bırakarak okul müdüründen kendisini en kısa zamanda aramasını istedi. Konu acildi ve Damon Cross'la ilgiliydi.

Telefonu kapattı ve ViCAP talebiyle ilgilenmek üzereydi ki masasının üzerinden uzun bir gölgenin geçtiğini gördü. Kafasını kaldırdığında John Sampson'ın elinde bir raporla odasının duvarında belirdiğini gördü.

"Şunu oku," dedi.

"Uyumadın mı?" diyerek raporu aldı. "Henüz değil," diye yanıtladı.

Aaliyah belgeyi taradı. Bu, sakatlama modelleriyle ilgili bir ViCAP raporuydu. Yukarı baktı. "Ben de tam bunu yapmak üzereydim."

Sampson homurdandı. "Büyük beyinler benzer düşünür."

Aaliyah gülümsedi ve Montana sınırındaki kuzey Idaho kasabası Bonner's Ferry'de altı yıl önce işlenen bir cinayete odaklanan rapora geri döndü. Oval deri parçaları eksik bir kadın cesedi Kootenay Nehri'nde yüzer halde bulundu. Raporun ikinci sayfasında

Fotoğraflar. Ölen kadın açık tenli bir Afrikalı Amerikalıydı ve oval kesikler Jane ve John Doe'da bulunanlara çok benziyordu.

"Kesikler," dedi heyecanlanarak. "Neredeyse aynılar." "Evet," diye onayladı Sampson. "Sadece vücudun her yerinde değil."

Gerçekten de rapor, Idaho'daki ölü kadında sadece altı deri parçasının eksik olduğunu gösteriyordu. Diş kayıtları kadının, cesedin bulunduğu yerin yaklaşık otuz mil yukarısındaki Troy, Montana'dan Katrina Moffett olduğunu gösteriyordu. Yerel bir ilkokulda öğretmenlik yapan yirmi dokuz yaşındaki Moffett, yakındaki Yaak kasabasındaki Dirty Shame Saloon adlı barda düzenlenen bir partinin ardından arkadaşlarının kendisini bir gece geç saatlerde evine bırakmasının ardından kaybolmuştu.

Moffett'in kocası o sırada Irak'ta görev yapıyordu ve arkadaşları herhangi bir ilişkisi olmadığına dair yemin ettiler. Bununla birlikte, bölgeye taşındığından beri ırkçı hakaretler içeren isimsiz tehditler aldığını söylediler.

Şaşırtıcı değil, diye düşündü Aaliyah. *her türden Aryan delisi var, değil mi?* Kesinlikle var. Ruby Ridge kuzey Idaho'da bir yerdedi.

Okumaya devam etti ve Montana eyaleti müfettişlerinin de aynı açıdan baktıklarını gördü. Moffett'in evinin beş mil çevresinde yaşayan herkesi incelemişler ve kısa süre içinde Claude Harrow adında genç bir adamı baş şüpheli olarak değerlendirmişlerdi.

Harrow, Deer Lodge'daki Montana Eyalet Hapishanesi'nde silahlı soygun suçundan altı yıl yattıktan sonra kısa süre önce tahliye edilmişti. Bu süre zarfında Aryan Kardeşliği'ne katılmıştı ve açık sözlü bir ırkçıydı.

Ancak Harrow'un cinayet gecesini Troy'dan yüz elli mil uzakta olduğuna dair mazereti, hepsi de Neo-Nazi sempatisini olan dört arkadaşı tarafından doğrulandı. Cinayetten altı ay sonra Harrow'a Maryland'in kuzeybatısındaki kırsal bölgede, Frostburg yakınlarında küçük bir arazi miras kaldı. Toparlandı ve gitti.

Montana eyaleti müfettişlerinin talebi üzerine FBI, Harrow'un izini nefret suçları için ayrılmış bir veri tabanında tuttu. Neo-Nazi son üç yıldır kendisine miras kalan arazide yaşıyor, yarı zamanlı olarak ağaç kesiyor, dazlak etkinliklerine katılıyor ve başka pek bir şey yapmıyordu.

Aaliyah başını kaldırıp Sampson'a baktı ve "Frostburg ne? Buradan bir buçuk saat uzaklıkta mı?"

"Aşağı yukarı," dedi Sampson. "İşte en iyi kısmı: Harrow'un adını Maryland DMV'de arattım ve 1988 model bir Chevy pikabı var. Lastiklerinin kel olduğuna ne kadar bahse girmek istersiniz?"

Aaliyah ceketini kaptı. "Hadi gidip bakalım."

Sampson şakağına vurarak, "Harika fikirler," dedi. "Zaten bir araba talep ettim."

BÖLÜM

35

Ben sedan arabayı karşıdan gelen dönemeçten güç kullanarak geçirirken, fren yapmak yerine gaza basarak lastiklerin çukurlardan ve kayalıklardan sıyrılmasını sağlamaya çalışırken maden kamyonu bize yetişti. Maden kamyonunun devasa çamurluğu arabamın arka tamponunu zar zor sıyırdı.

Ama bittiğini biliyordum.

Aracın kontrolü ellerimden alındı ve Tanrı'ya ve fiziğe teslim edildi. Sedan mide bulandırıcı bir dönüş yaparak arka tarafı sert bir şekilde savurdu. Yolda savrulurken ön camdan maden kamyonunun kabinine doğru bir bakış attım.

Ön kolumu Atticus Jones'un göğsüne attığımda ağaçlar ve kayalar fırıl fırıl dönüyordu. Arabanın tekerlekleri daha derin bir çukura takıldı ve bizi iki tekerleğin üzerine yatırdı. Ava çığlık attı, takla attığımızdan emindi. Ama çarptığımız bir sonraki tümsekle ilgili bir şey, arabanın dört tekerleğinin üzerine geri çarpmasına neden oldu ve sonra boş yolun yanlış şeridinde dağdan aşağı doğru ilerliyorduk.

"Kamyon!" Ava çığlık attı. "Yine geliyor!"

Maden kamyonu kendi şeridinde hızla ilerliyordu ve sürücünün yanımıza kadar gelip bizi yoldan ormana atmak istediğinden şüpheleniyordum. Frene bastığımda hâlâ saatte kırk mil hızla gidiyorduk.

Maden kamyonu yanımızdan geçti. Direksiyona sertçe asıldım, arabamızı büyük kamyonun arkasına getirdim ve imdat frenini bıraktım. Beni geçmeye çalışarak hızlandı, ama o noktada o kadar çileden çıkmıştım ki, bu piçleri yakalamak ve neden bizi öldürmeye çalıştıklarını öğrenmek için arabayı uçurumdan aşağı sürer, iki yüz metre düşer ve bir ateş topunu göze alırdım. Dağdan iniş boyunca onlarla birlikte kaldım ve Pig Lick Yolu'nun Batı Virginia Eyalet Otoyolu 20 ile birleştiği T'ye ulaştıklarında onlara yetiştim.

Her iki yönde de şaşırtıcı derecede yoğun bir trafik vardı, diğer madenlerden gelen kamyonlar, okul otobüsleri ve arabalar vardı ve cevher kamyonu işaretle durmak zorunda kaldı. Kamyonun arkasına, aynalarından görülemeyeceğim bir yere yanaştım. Arabayı park ettim, dışarı fırladım ve Colt'u çektim.

Yolcu tarafına koştum ve maden kamyonunun yan tarafına doğru depar attım. Frenler iç çekti. Kamyon yuvarlandı. Maden kamyonu dar bir virajda otoyola doğru hızlanmaya başladığında, yolcuların kabine girmesine yardımcı olmak için tasarlanmış metal bir tutamağı tuttum.

neredeysse beni .

Ama kamyon düzleşip hızlanmaya başladığında, ben hâlâ dayanıyordum. Colt'la cama vurdum. Yolcu, Hog Hollow geçidinin tepesinde bana ters ters bakan adamdı.

O sırada gülüyordu ve dokunuşumla sarsılıp ona yakın mesafeden nişan aldığımı görmek için başını çevirdiğinde hâlâ sırtıyordu. Pencereden omuzlarında hafif bir kayma yakaladım ve kapı koluna uzandığından şüphelendim.

Kafasından uzağa, burnunun hemen yanına nişan aldım, uçan camlardan korumak için gözlerimi kapattım ve tetiği çektim. Colt ve elimde sıçradı. Kurşun camı paramparça etti, adamın üzerine dolu taneleri yağdırdı ve kamyonun ön camını örümcek ağına çevirdi.

"Bir sonraki beyninden geçiyor, pislik!" Bağırdım. "Durdur şu kamyonu! Hemen!"

"Bu ne , deli misin sen?" diye bağırды şoför. "Sırada sen varsın!" Ben bağırdım.

BÖLÜM

36

SÜRÜCÜ VİTES DEĞİŞTİRDİ VE FRENLERE ASILDI, BEATMAYA ÇALIŞTI, AMA SIKI TUTTUM VE 20. Karayolunun kuzey şeridinin tam ortasında durana kadar Colt'u yolcunun kafasına doğrulttum.

"Telefonun var mı?" diye sordum.

"Ne?" diye sızlandı şoför.

"Bir hücre," dedim.

Yolcu o kadar çok titriyordu ki, soğuk hava deposuna girmiş de sıırıslıklam olmuş gibi görünüyordu. "Biliyorum."

"911'i arayın."

"Hadi dostum," dedi şoför.

"Ara!" Bağurdım. "Onlara şerifi buraya istediğimi söyle. Hemen!"

Gönülsüzce numarayı tuşladı ve Pig Lick Road yakınlarındaki Route 20'nin ortasında deli bir adamın kendisine silah doğrulttuğunu söyledi.

On dakika sonra sirenler, yanıp sönen mavi ışıklar ve üç polis aracı geldi. Geldiklerinde olduğum yerdeydim, silahı yolcunun kafasına dayamıştım. Polis memurları tabanca ve pompalı tüfeklerini çekmiş bir şekilde araçlarından indiler.

"Silahını indir!" diye bağırıyor biri.

Silahı adamın kafasından çektim, kılıfına koydum ve aşağı indim. Ellerimi kaldırarak bağurdım, "Benim adım Alex Cross. Washington DC polis teşkilatında cinayet masası dedektifiyim. Bu soytarılar bir soruşturma sırasında bizi Pig Lick Yolu'ndan çıkarmaya çalıştı."

"Siktir," dedi yolcu. "Bir polis. Siktir, Billy, dedin ki-" "Kapa çeneni, Clete," dedi şoför. "Hiçbir şey söyleme."

"Silahını yere bırak," diye bağırıyor sarışın bir kadın şerif yardımcısı, hâlâ bana nişan alıyordu.

Ben Colt'u kaldırıma koyarken şoför indi. "Bu manyak herif araba kullanmayı bilmiyor, çok hızlı gidiyordu, önümüzde üç altmışa girdi ve bir de baktık ki taksiye çıkmış, silahını çekmiş ve ateş ediyor!" diye bağırıyor.

"Hiç de öyle olmadı!" Ava bağırıyor. Arkamdan gelmişti. "Alex'in dediği gibi bize arkadan vurdular."

"Asla!" diye bağırıyor şoför. "Asla olmaz." "Herkes olsun!" diye seslendi zayıf bir ses.

Jones'un yürüteç ve oksijen tüpünün tekerlek seslerini duyabiliyordum.

çakılların üzerinde çitirdiyor.

Kadın şerif yardımcısı silahını birkaç derece indirdi. "Atticus? Sen misin?"

"Başka kim görünür ki?" Jones gelirken şöyle dedi.

"Ve bu lanet olası aptallar bize arkadan vurdular, buna hiç şüphe yok. Lanet olası bir nedenle bizi çarpmak istediler."

Şoför dedi ki, "Bu saçmalık. Burada dolandırılacağız. Bir avukat istiyorum."

Yolcu dışarı çıktı, tulumunun kucağından camlar dökülüyordu. Bana pislikmişim gibi baktı ve şöyle dedi: "Yalan söylüyorlar, üçü de. Ama bu işin nereye gittiğini görebiliyorum. Ben de bir avukat istiyorum."

Polis memurları iki maden işçisini kelepçeleyip bir polis aracının arka koltuğuna oturtuktan sonra, sarışın olan Anne Craig gelip Jones'a sarıldı.

Şerif Yardımcısı Craig bana baktı ve şöyle dedi: "Kim olduğunuzu ve ailenize ne olduğunu biliyorum Dr. Cross. Tüm haberlerde var. Kayıplarınız için üzgünüm, çok üzgünüm. Ama neden *buradasınız*?"

Tereddüt ettim. Jones, "Eski Mulch davasını araştırıyor." dedi.

Craig gözlerini devirdi. Belli ki Jones'tan davayı duymuştu, muhtemelen birkaç kez.

"Ailemi elinde tutan adamla bağlantılı olabilir," dedim. "Gerçekten mi?" dedi şerif yardımcısı.

"bakarsanız, öyle görünüyor," diye cevap verdim.

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Bu kusmuklar işin içinde mi?" "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Öğrenirsen bana haber verirsin." Craig, "İfade vermek için kasabaya gelmen gerekiyor," dedi.

"Şerif yardımcısı, çok kısa bir süremiz var," dedim. "Bütün beklemiyordum."

"Ne tür bir son tarih?"

Ava ve Jones'a baktım ve "Bilemiyorum. Ama inanın bana, ailemin geri kalanının güvenliği bunu yerine getirmeme bağlı."

Beni inceledi, sonra başını salladı. "Yetki alanınızın çok dışında bir silahı ateşlediniz. Resmi bir ifade vermeden öylece gitmenize izin veremem. Üzgünüm, Dedektif Cross."

BÖLÜM

37

İfadelerimizi verip Buckhannon'dan ayrılmak için serbest kaldığımızda saat neredeyse beş buçuktu. Mulch'un son teslim tarihine yetişmek için bir günden az zamanım vardı ve bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Atticus Jones tamamen bitkin düşmüştü. Bana kızının telefon numarasını verdi ve ben arabayı çalıştıramadan uyuyakaldı. Plakasız arabanın ön tarafı yıkamadan dolayı ciddi bir sarsıntı geçirdi ve sağa doğru sert bir şekilde çekildi, ancak sürülebilir durumda kaldı. Ava'ya yaşlı dedektifin kızını arattırdım ve kullan at telefonun hoparlörünü açtırdım.

"Gloria Jones," diye cevap verdi.

Polis olduğumu, babasının bana yardım ettiğini ve akşam yemeğine biraz geç kalacağını açıkladım. Karşılığında, onu en başta bakımevinden gizlice çıkardığım için azar işittim.

"Tanrım, ölüyor," diye bağırdı bir . "Bunu göremiyor musun?"

Günün erken saatlerinde yapmamıştım. Pek sayılmaz. Ama şimdi Jones uykusunda öksürüyor ve hıçkırıyordu ve korkunç derecede küçük ve zayıf görünüyordu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, saat yediyi biraz geçe Fitzwater'ın Gracious Living tesisinin otoparkına girdiğimde enerjisi yeniden yükseldi.

Otuzlu yaşlarının sonlarında yakışıklı ve bakımlı bir kadın olan Gloria Jones ve resepsiyon görevlisi dışarı çıktılar ve hiç de mutlu bir ifade yoktu. Jones'u tekerlekli sandalyeye oturtup yaşlı dedektifi odasına götürürken bile ne kadar sorumsuz olduğumu söyleyerek bu kez ikisi de bana yüklendi. Peşlerinden gittim, her şeyi kabul ettim ve hiçbir şey söylemedim. Ava arkadan geldi.

Jones sonunda bağırdı, "Lanet olsun Gloria, bir saniye sus. Bu zavallı adamın kim olduğunu görmüyor musun?"

Bana şaşkınlıkla baktı, sonra omuz silkti ve "Dedektif Cross?" dedi.

"Dedektif Alex Cross," dedi Jones.

Gloria gözlerini kırptırdı ve "Alex... ah... o hikayeyi gördüm: karın, oğlun ve..." dedi. Bana yakından baktı. "Neden buradasın? Neden Washington'da değilsin?"

Yüzünde birdenbire tanıdığımı sandığım bir açlık ifadesi belirdi. "Ne iş yapıyorsunuz Bayan Jones?"

Bana anlattı. O aç ifadeyi tanımıştım. Ve uzun, gergin bir anda bana yardım edebileceğini fark ettim.

"Bu kalabilir mi?" Dedim.

Başını iki yana salladı. "Babamı neredeyse öldürdüğün için bana borçlusun." Jones, "Cehenneme kadar yolu var," diye itiraz etti.

"Bak ne diyeceğim," dedim Gloria'ya. "Bana yardım et, ailemi geri aldığım da sana burada tam olarak ne yaptığımı minnetle anlatacağım."

Yaşlı dedektifin kızı bunu düşündü ve sonra şüpheyile sordu: "Karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

"Yarın öğleden sonra saat ikiden önce birini öldürmeme yardım et."

BÖLÜM

38

JOHN SAMPSON VE TESS AALIYAH Maryland, Frostburg'un güneybatısında çamurlu bir yolda ilerliyorlardı. Banliyöler yerini kamyon çiftliklerine ve ardından çiseleyen yağmurun yağdığı ormanlık alanlara bıraktı.

Aaliyah bir ara, "Cross'la çocukluk arkadaşı olduğunuzu duydum," dedi.

"Kardeşten daha yakındık," diye yanıtladı Sampson. "Aramızdaki bağ Anında. On yaşındaydık ve anne babasını kaybetmişti ve büyükannesi Nana Mama onu Güney Carolina'dan Washington'a getirmişti. Müdür yardımcısıydı ve herkes ondan korkardı. Ben de öyle ve hemen sokağın aşağısında oturuyordum."

"Korktun mu?" Aaliyah yarı gülümseyerek sordu.

"Bayan Hope doksanını geçti ama beni hâlâ korkutuyor," dedi Sampson hüzünlü bir sırıtışla. "Onu eve götürüp güvene aldığımızda yine korkmaya başlayacağım."

Aaliyah sessizce güldü ve kendini daha iyi hissetti çünkü Sampson'ın tavrı Haçların kurtarılacağı yönündeydi. Ona bu tür bir umut, bir dedektifin sahip olabileceği en iyi tutumdu. Babasının belirttiği gibi, alaycı polisler klişeleşmiş suç çözücüler olabilirdi ama çabuk tükenirlerdi. Pozitif kalan, kalplerinde umut taşıyan dedektifler, dayanıklılığı en yüksek olanlardı. Cross'un en eski arkadaşının böyle bir yerden gelmesine sevinmişti.

"Bayan Hope mu tanıştırdı?"

"Sayılır," dedi Sampson ve ileriye işaret etti. "Bir sonraki dönüşte geliyor."

Sırılsıklam ormana, bir dereye ve Claude Harrow'un arazisine doğru inen iki patikalı bir yol buldular. Asma kilitli çeyrek inçlik çelik bir kablo yolu kapatıyordu. Park edip dışarı çıktılar.

Belli ki son birkaç saat içinde şiddetli bir yağmur yağmıştı. Su birikintileri vardı, ağaç dalları ve yapraklar ağır ağır sarkıyor ve damlıyordu. Havanın ozonla dolu ve bahar kadar taze olması gerekirdi. Ama sönmüş bir kamp ateşi gibi kokuyordu.

Kablonun etrafından dolaştılar ve duman kokusu gittikçe güçlenen ıslak yolda yürüdüler. Sampson beylik tabancasını çekti.

"Bu pozisyondan mı başlamak istiyorsun?" Aaliyah sordu.

"Muhtemelen katil dazlaklarla uğraşırken, bu her zaman benim

başlangıç pozisyonu," diye yanıtladı Sampson.

Aaliyah bundaki pratik zekâyı gördü ve silahını çekti. İki şeritli yolda yürüdüler, taşan dereyi duydular ve sonra bir açıklık, harap bir ahır ve 1988 model soluk mavi bir Chevy pikap ortaya çıkaran dar bir köşeyi döndüler. Dumanı tüten harabe yığınının Harrow'un evi olduğunu tahmin etti.

"Bu olay bugün oldu," dedi.

"Sekiz ya da dokuz saati geçti," diye onayladı

Sampson. "İtfaiye yok mu?"

Omuz silkti. "İssız bir ortasındayız."

Açıklığın hemen dışında durdular. Sampson bağırdı, "Claude Harrow!"

İki dedektif birkaç dakika orada durup bir yanıt bekledi ama yanıt alamadı. Seyrek ve dikenli otlarla kaplı, çamurlu bir alan olan bahçeye çıktılar. Sampson tekrar seslendi. Esinti değişti ve Aaliyah bir an için bayat idrar kokusu aldı. Akarsuyun şırıltısı arasında kısık bir inilti duyduğunu sandı ama nereden geldiğini anlayamadı.

"Bunu duydun mu?" diye sordu usulca.

BÖLÜM

39

"HAYIR," DEDI SAMPSON. "NE?"

Aaliyah orada durup dinledi ve sonra başını salladı. "Hiçbir şey."

Çamurda ayak izleri aradı, yanmış bina ile ahır arasında gidip gelen ve ormana ve dik küçük bir yamaca doğru geçen birkaç belli belirsiz iz gördü. Yağmurun izleri bozduğunu, işe yaramaz hale getirdiğini şimdiden anlayabiliyordu.

Yanmış binadan geriye kalanlara yaklaştılar: tüten direkler ve kömürleşmiş kirişler. Enkazdan bükülmüş siyah bir soba borusu çıkıyordu. Aaliyah bir tarafa, Sampson da diğer tarafa doğru yürüdü. Siyah boruya yaklaşıncı odun sobasını gördü. Kapısı ardına kadar açıktı.

Aaliyah iki adım daha attı, yanık et gibi bir koku aldı ve bir testere gördü -ya da en azından ondan geriye kalanları- yanmış bir alet kutusu, kömürleşmiş bir gaz tenekesi ve kısmen kararmış enkazın içine gömülmüş başka bir şey.

"Bir ceset buldum," diye .

"Orospu çocuğu," dedi

Sampson.

Birisi canlı canlı yakıldığında, ceset genellikle cenin pozisyonunda kıvrılmış olarak bulunur. Burada da durum böyleydi. Ceset Aaliyah'a bakacak şekilde sol tarafına yatırılmış, dizleri göğsüne çekilmiş ve elleri göğsüne sarılmıştı. Bu tür ölümlerde çoğu zaman kurban çenesi göğsüne gömülmüş ve kolları başına sarılmış halde bulunur, sanki son içgüdüğü yüzünü alevlerden korumakmış gibi.

Ama bu yanmış ceset hiç de öyle durmuyordu. Başı yukarı doğru bükülmüştü ve siyah, boş göz çukurları doğrudan dedektife bakıyor gibiydi. Kurbanın ağzı sanki son sözü bir çığlıkmış gibi donmuş bir şekilde açıktı.

"Aptal Nazi," dedi Sampson. "Odun sobası açıkken elektrikli testereye yakıt dolduruyor. Yılın roket bilimcisi. Uyuşturucu bağımlısı olduğuna dair ne kadar bahse girmek istersin?"

Aaliyah bunun nasıl böyle yorumlanabileceğini anladı ama yargılamaktan kaçındı. "Yolunuzun üzerinde iz var mı?" diye sordu.

"Çok sayıda insan ve bir tür hayvan izi var," diye cevap verdi. "Bunu Allegheny İlçe Şerifi'ne bildirmemiz gerekiyor."

Başını salladı ve cep telefonunu çıkardı. "Çekmiyor."

Sampson onunkine baktı ve "'Beni şimdi duyabiliyor musun?' buraya kadarmış" dedi.

Aaliyah dumanı tüten enkazdan uzaklaştı ve kamyonete doğru ilerledi. Chevy, ahırın yan tarafından sarkan teneke çatılı bir kulübenin altına park edilmişti. Yatağında peyzaj aletleri, kürekler, kazmalar, ipler ve benzerleri vardı. Silahını kılıfına sokarak çömeldi ve arabanın altındaki lastiklere baktı.

Sampson da ona katıldı ve "Bana kel görünüyorlar," dedi.

Kesin bir şey söyleyebilmek için lastiklerin bir uzman tarafından incelenmesi gerekiyordu ama öyle görünüyorlardı. Bu ne anlama geliyordu? Bu lastikler ve Cross'un sokağındaki izler eşleşiyorsa, Thierry Mulch aynı zamanda Claude Harrow muydu, yoksa tam tersi mi? Şurada cayır cayır yanan deli adam bu muydu?

Yoksa tamamen farklı biri miydi?

Aaliyah olası kanıtların hepsinin yanıp kül olmaması için dua etti ve sonra ayağa kalkıp ahırın kapısına doğru yürüdü. Üzerlerinde çelik bir çubuk ve asma kilit vardı. Rüzgâr yön değiştirdi ve yine bayat idrar kokusu aldığına yemin edebilirdi ve sonra yeni bir şey, çok iyi tanıdığı başka bir koku.

Sampson onun yanına geldi ve burnunu gösterip kokladı. Büyük dedektif derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi sertleşti ve "Bu çürüyen kan" dedi.

"Ben oraya gidiyorum," dedi.

"Kesinlikle," dedi Sampson.

Harrow'un kamyonetine gitti, bir çift iş giydi ve kazmayı aldı. Bıçak tahtaya çarptı ve kilidi tutan çengeli tek darbeye kesti.

Sampson aleti bıraktı, çelik çubuğu geriye kaydırıp ve kapıları çekerek açtı. Tabancasını tekrar çıkaran Aaliyah bir adım attı ve karanlıkta ahşap işleme atölyesine dönüştürülmüş bir at ahırına benzeyen şeyi gördü.

Sağ duvarda istiflenmiş kerestelerle dolu birkaç tezgah vardı. Alanın ortasında şerit ve masa testereleri, eski bir torna tezgahı ve adını bilmediği birkaç ahşap işleme makinesi duruyordu. Ahırın arka tarafında uzun ahşap bir tezgah vardı ve üzerindeki duvarda el aletleri asılıydı. Her zaman taşıdığı küçük Maglite'ı çeviren Aaliyah, her şeyi daha iyi görebilmek için bir adım daha attı.

Köpek hiçbir uyarıda bulunmadan gölgelerin arasından fırladı, devasa bir Rottweiler.

BÖLÜM

40

AALİYAH silahı almaya çalıştı ama onun yerine sağ ön kolunda ezici bir acı hissetti, çünkü bir defans oyuncusu gücünde bir şey tarafından ayakları yerden kesilmişti.

Islak zemine sertçe çarptı. Rüzgâr ciğerlerinden dışarı fırladı ve tabancası ile el feneri elinden düştü.

Köpek anında kadının kolundaki tutuşunu bıraktı. Güçlü bacakları onu yakalamak için çabalarken ayak tırnakları kadının inciklerine ve kalçalarına battı. Rottweiler kızın vücuduna doğru hamle yaptı, kanlı ağzıyla yüzünü ve boynunu parçaladı.

Aaliyah boğazını korumaya çalışarak çenesini aşağı doğru eğdi.

Köpek yanağını ve alnını sıkıca kavradı ve onu sarsmaya başladı. Isırığın verdiği acıdan çığlık attı. Bu sadece köpeği daha fazla şiddete teşvik ediyor gibiydi.

Dedektif derisinin yırtılmaya başladığını hissettiğinde, saldırı köpeği aniden burnundan kuyruğuna kadar sert bir şekilde kamburlaştı, ağzını açtı ve başını serbest bıraktı. Sonra kederli, böcek gözlü bir uluma sesi çıkardı, kadının üzerinden yuvarlandı ve tekrar tekrar uludu.

Dedektif bir an için saldırının ani şiddetinden dolayı sersemlemiş bir halde kaldı ve sonra kanın yanaklarından aşağı süzüldüğünü ve alnından sol gözüne doğru damladığını fark etti. Sağ ön kolu zonkluyordu ve hasta olacağını düşündü.

"Sampson?" diye nefes nefese kaldı.

Homurdandı. "Bana bir saniye ver ve ."

Başını çevirdi ve adamın kamyonun kasasından aldığı ve hayvanın boynuna doladığı bir iple köpeği sürüklediğini gördü. Rottweiler'ın başı eğikti, içinde hiç mücadele yoktu. Sampson ipi kulübenin destek direklerinden birine sıkıca bağladığında, hayvan hemen yere yattı, inledi ve nefes nefese kaldı.

Sampson yanına döndüğünde Aaliyah ayağa kalkmıştı. Ceketini ve gömleğini çöktan çıkarmış ve ikincisinin şeritlerini yırtıyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi. "Seni iyi bir şey ısırıldı."

"O... bir anda ortaya çıktı," dedi dedektif şaşkınlıkla. "Onu üzerimden nasıl aldınız?"

Sampson, "Taşaklarına tekme attı," dedi.

Şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, gömleğinin geri kalanını katlayarak büyük bir ped haline getirmiş ve kadının yüzünün sol tarafına bastırmıştı. "Tut şunu."

Aaliyah elini kaldırıp tenine bastırdı ve orada zonklayan keskin acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Ama sağ kolundaki acıdan kurtulamıyordu. "Sanırım kolumu kırdı."

Sampson uzun şeritleri derme çatma yastığın etrafına sarıp bağlarken, "Bir saniye sıkı tutun," dedi.

Beş dakika sonra ayağa kalkmasına yardım etti. Kolu, ceketinden ve omuz kılıfından yaptığı bir askıdaydı.

"Tamam," dedi Sampson. "Buradan çıkıp seni bir hastaneye götüreceğiz, orada sana ağrı kesici verecekler, temizleyecekler ve koluna bakacaklar. Belki kuduz tedavisi de yaparlar. Kim bilir o köpek hiç aşı oldu mu?"

Başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetmesine rağmen, "Henüz değil," dedi. "Peki ya bu koku?"

"Bekleyecek," dedi.

"Kanamayı durdurmuşsun," dedi. "On dakika daha beni öldürmez."

Sampson tereddüt etti ve sonra gülümsedi. "Sen sert birisin. Bana karımı hatırlatıyorsun. Billie de böyledir."

Aaliyah gülümsemeye çalıştı ama acıyordu. Ondan hala çamur içinde olan Maglite'ını istedi. Sampson onun için aldı, temizledi ve bir kez daha ahırını araştırmaya, kokunun kaynağını aramaya başladılar.

Bir bankın altında, kapağı delikli galvanizli bir kovanın içinde buldular: yedi inç pıhtılaşmış kan. İnsan mıydı yoksa hayvan mı? Ve nereden gelmişti?

Sampson tezgahın üzerinde asılı duran ve bıçağında kan varmış gibi görünen ZipSnip aklü kesme aletini işaret etti ama ikisi de ona dokunmadı. Yanağındaki ve alnındaki zonklama alevlendi ve burayı Allegheny County dedektiflerine ve tam bir adli tıp ekibine bırakmaya razı oldu. Ya da daha iyisi, FBI'a. Onların yetkisi vardı. Ne de olsa bu eyaletler arası bir kaçırma/cinayet davasıydı.

Ağaç işleme makinelerinin arasından geri dönerlerken, Aaliyah köpeğin nereden geldiğini ve tam saldırı moduna geçene kadar neden görmediğini anlamaya çalıştı. Rottweiler'in görüldüğü açıyı hatırlayarak, kereste dolu at ahırlarına doğru gitti.

Aaliyah kısa süre sonra kereste yığını ile ilk bölmenin uzak duvarı arasında yaklaşık on beş santimlik bir boşluk olduğunu fark etti. Işığını oraya tuttu.

Ahır duvarındaki kırık bir çıta, bir köpeğin geçebileceği kadar büyük bir açıklık sağlıyordu. Yerde pis, pırtık bir battaniye vardı, köpeğin yatağı olduğunu tahmin etti ve ilk bakışta insanların köpeklere mobilya yerine onları çığnemeleri için verdikleri ham deri parçalarına benzeyen bir şey. Ama sonra Sampson

tepesinde bir çıkıntı olan arka duvara tırmandı ve Aaliyah'ın midesi yeniden bulandı.

Bunlar köpeğin yatağındaki ya da rafta üst üste duran, konservesiz Pringles cipsleri gibi çiğ deri şeritler değildi. Bunlar, kurumanın çeşitli aşamalarındaki siyah insan etinin kıvrılan ovaleriydi.

BÖLÜM

41

Sabahın üçünde GoPro kamerayı ve koşum takımını yüksek basınçlı sodyum ışıklarıyla aydınlatılmış ıssız bir çakıllı otoparkın yanındaki piknik bankına yerleştirdim. Arazinin karşısında, Preston Elliot'ın kemiklerinin bulunduğu ticari domuz ahırını aklıma getiren uzun, alçak, sarı ve gümüş renkli prefabrik metal bir bina vardı.

Yüksek çözünürlüklü kamerayı kendime doğrultup açtığımda omuzlarıma bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Kameraya öfkeyle baktım ve lateks eldivenlerimi çekiştirerek, "İstediğin şeyi yapıyorum Mulch. İşim bittiğinde, birinin gitmesine izin vereceksin."

Sonra Colt'u çektim, başımı öne eğdim ve yapmak üzere olduğum şey için Tanrı'nın beni affetmesi için dua ettim. Daha önce de adam öldürmek zorunda kalmıştım, hatta birkaç tanesini. Ama bir silahı ya da başka bir silahı bir insana doğrultmak zorunda kaldığım o korkunç anlarda, her zaman nefsi müdafaa söz konusuydu, sadece hayatta kalma içgüdüsünün söz konusu olduğu ve yaşama hakkımın tüm ahlaki davranışları geçersiz kıldığı durumlar.

Bu farklıydı. Bir hayatın diğerinden daha değersiz *olduğuna* karar vermem dışında hiçbir sebep yokken öldürmek üzereydim. Bunun ağırlığı daha önce hissettiğim ya da hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu - ezici, parçalayıcı ve özünde sefil. Mulch'un duruşumu sakatlayan, zihnimi kurcalayan ve et yiyen bir bakteri gibi derimi kemiren çıkmazımın acısını görüp görmeyeceğini merak ediyordum.

Onunla beslenir miydi?

Görmek istediği şey bu
muydu? Ben onun eğlencesi
miydin?

O ana kadarki gece boyunca Mulch hakkında, onu neyin harekete geçirmiş olabileceği hakkında çok düşündüm. Atticus Jones, Mulch'un cinayete ve cinayetten paçayı kurtarmaya aşık olduğunu düşünüyordu. Onun eğlencesi için beni öldürmeye zorlamak sadece bir sonraki sapkın adımdı.

Öyle olsun, diye düşündüm uyuşukça. Sevdiklerimi kurtarmak için ruhumu ölüme mahkum ediyorum. Bunun işkencesini hissederek tabancayı piknik masasına bıraktım, GoPro'yu aldım, yüzüme yaklaştırdım ve titrek bir sesle fısıldadım, "Böyle görmek istiyorsun, değil mi? Benim bakış açımdan?"

Sonra kamerayı yavaşça başka yöne çevirdim, askıdan sarkan koşum takımını aldım.

ve kamerayı başıma taktım. Kamerayı, ateş etmek için kolumu uzattığımda silahı alabilecek şekilde ayarladıktan sonra binaya doğru yola çıktım.

Sıcaklık altmışlardaydı ama bana hava yüz derece ya da daha fazla ısıtılmış gibi geldi. Nefesim daralmaya başladı. Alnımdan ve kollarımın altından ter damlıyordu. Yine de ellerim sanki bir günlük cesedin soğuk tenine dokunmuşum gibi nemliydi.

Ayakkabılarımın altındaki çakılların küçük kırılğan kemikler gibi çıtırdadığını duyunca başımı ve kamerayı çevirerek Mulch'a binayı farklı açılardan gösterdim. Kamerayı A. J. Machine Tool and Die tabelasının üzerinde gezdirdikten sonra binanın yakın köşesine gidip kapalı bir yükleme iskelesinin yanından geçtim. Beton merdivenleri tırmanarak bir kapıya ulaştım, tokmağı çevirdim ve kapıyı açtım.

BÖLÜM

42

YÜKLEME RIHTIMININ İÇİNDEKİ tek ışık, kırmızı bir ampul, kutuları, arabaları ve el kamyonlarını ortaya çıkarıyordu. Yavaş, yumuşak adımlarla bir iç kapıya gittim ve orada duraksadım, başım eğik, silah elime ve başparmak mandalının üzerinde duran eldivenli serbest elime bakıyordum. Omuzlarım titriyordu ve bırakın tetiği çekmeyi, mandala basacak gücüm olup olmadığını bile merak ediyordum.

"," dedim usulca. "Sadece yap."

Sonra kapının mandalına bastım ve kapıyı açtım. Başımı kaldırdım, o da kamerayı kaldırdı ve her ikisi de Parkinson hastalığının ilk evrelerindeymişim gibi hafifçe sallandı. Makine atölyesine doğru adım attım. Etrafıma bakmak için duraksamadan döndüm ve kapıyı yavaşça kapattım, böylece klik sesi büyükannemin saatindeki saniye ibresinin tik taklarından daha yüksek çıkmadı.

Dükkân da yükleme rıhtımı gibi aydınlatılmıştı; her otuz metrede bir duvarlara monte edilmiş kafeslerin içinde kırmızı ışıklar parlıyordu. Ancak mekânın arka tarafında, pencereleri ilk üç metre boyunca opak, sonra şeffaf olan bir ofiste birkaç parlak ışık parlıyordu; sanki müdür mahremiyetinden hoşlanıyor ama aynı zamanda çalışanlarını da görmek istiyordu. Ağır metal torna tezgahlarının, matkap preslerinin, planyaların, kesme aletlerinin ve bükme cihazlarının üst kısımlarına dikkatle bakarak uzun süre durdum, ta ki alttaki opak camın arkasında karanlık bir hareket görene kadar.

"O , Mulch," dedim fısıltıyla.

Sonra etrafımdaki her şeyin farkında olarak makine atölyesinde yavaşça ilerledim, inşaat demirlerinden ve borulardan kaçtım, karanlıkta en büyük iki makinenin yanında durup dinledim ve camın arkasında hareket eden bir gölge görene kadar dışarı baktım.

Ofisin yan kapısı açıldı, sac ve çelik çubuk yığınlarının bulunduğu ağır hizmet raflarına doğru kalın bir ışık huzmesi yayılıyordu. O ışıktan on adım ötede tekrar tereddüt ettim, bunu yapamayacağımı, benim için daha değerli olan başka bir masum insanı kurtarmak anlamına gelse bile masum bir insanı feda edemeyeceğimi düşündüm.

Ama ailemin bir başka üyesinin daha öldüğünü, dövüldüğünü ve aklımın almadığı fetiş nedenlerle parçalara ayrıldığını hayal edebilir miydim?

Yapamadım. Yapamadım işte. İçimdeki savaş, aldığım kısa ve keskin nefeslerde ve loş ışığa doğru attığım sarsak adımlarda yankılanıyordu.

Yeşil bir beyzbol şapkası ve GÜVENLİK yazan yeşil bir ceket giyen yaşlı bir siyah adam, sırtı dönük bir şekilde benden on adım ötede, kambur bir şekilde, şu eski rulo masalardan birine bakarak oturuyordu. Bir bilgisayar klavyesinde avlanarak yazıyordu. Ekran büyüktü ama sanki üzerinde çalıştığı şeyi zar zor görebiliyormuş gibi boynunu ekrana doğru eğiyordu.

"Efendim," dedim usulca. "Buradayım efendim. Vakit geldi."

Adam uzun bir süre dondu kaldı, sonra biraz daha eğildi ve "Şunu kapatayım. Kızıma son bir mektup."

Orada öylece durdum, sırtına baktım, burnumu çektim ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Bilgisayar ekranı karardı.

Atticus Jones sandalyede dönerek bana baktı. Gölgelere rağmen yüzündeki kararlılık ve cesaret ifadesini seçebiliyordum. Dudaklarını yalayarak şöyle dedi: "Uzun bir hayat yaşadım genç adam, ama bu acı çok fazla. Bana bir iyilik yapıyorsun; merhamet etmekte yanlış bir şey yok. Karımı tekrar görmek istiyorum. Annemi ve babamı görmek istiyorum. Senin de sevdiklerini görmeni istiyorum. Bu hayatta, öbür dünyada değil."

"Evet efendim," diye hıçkırdım. "Ve Tanrı ruhuma merhamet etsin."

Sonra Jones ellerini kavuşturdu ve başını öne eğdi. Yüzünden bir ışık huzmesi geçti ve sonra gölgede kayboldu.

Colt'u titreyerek kaldırdım, başındaki beyaz saçlar Colt'un nişangâhında sabitlenmeden önce namlu birkaç keskin nefes boyunca dalgalandı.

Ve tetiğe bastım.

Ve o harika yaşlı adamı vurarak öldürdüm.

Üçüncü Bölüm

BÖLÜM

43

SUNDAY DURAKLADI, bilgisayar ekranındaki ölü adama baktı.

"Şuraya bak, Marcus," diye mırıldandı Acadia. "Cross bunu bir merhamet cinayeti yaptı. Eminim bunu beklemiyordun. Biliyorum ben de beklemiyordum ama yine de bu beni uygar dünyada izin verilenden daha fazla azdırdı."

"Aşkım?" diye hırlayarak onun sözünü kesti. Doymak bilmez libidona tüm saygıyla, lütfen kapa çeneni."

Sunday'in Washington'un Kalorama kiraladığı dairenin oturma odasıydılar. Adam kanepeye oturdu. Kadın ve Cochran onun arkasında duruyordu.

"Neden kapayayım ki?" Acadia bir anlık duraksamadan sonra hararetle sordu.

"İstedğin bu değil miydi? Bir katille, varoluşçu bir adamla karşılaşmak? Yoksa bunu bir cinayetten çok bir lütuf gibi gösterdiği için mi kızgınsın?" Sunday dönüp onu tokatlamak istedi. Ama kendini tuttu ve şöyle dedi: "hiçbir ilgisi yok.

Acadia'yı düşünüyorum. Sen de duydun

Düşünüyorsun, değil mi? Düşünüyor musun?"

"Canın cehenneme Marcus," dedi ve hışımla koridordan aşağı indi, yatak odasına girdi ve kapıyı çarptı.

"Önemli değil," dedi Cochran. Kanepenin önüne doğru geldi. "Bunun bir merhamet cinayeti olduğu konusunda, yani. O yaptı, tetiği çekti. Doğruca."

Sunday hiçbir şey söylemedi. Bir yanı kabul etti. Ama sonra içinde bir kıpırdanma olduğunu fark etti.

Hisleri Sunday'i birden fazla umutsuz durumda kurtarmıştı. Hisleri onu yıllar önce Thierry Mulch'u yakmaya yönlendirmişti, değil mi? Hisleri ona bir servet kazandırmış, özgürlük vermişti, değil mi?

Ölmüş adamın görüntüsünü incelemeye devam ederken Sunday midesinin sakin ve alkali olması gerekirken gergin ve asidik hale geldiğini fark etti. Videoyu izlemek onu savunmasız hissettirmişti.

Ama neden?

Neden bu kadar telaşlıydı? Cross suçunu ne kadar hafifletmeye çalışırsa çalışsın, Cochran haklıydı: cinayeti o işlemişti. Bu konuda hiç şüphe yoktu, değil mi? Hayır. Cross ahlaki düzeni terk etmişti. Cross soğukkanlı bir katile dönüşmüştü. Cross kendi başına bir evren haline gelmişti. *Tıpkı benim gibi,*

Pazar düşüncesi.

Ama kurbanda onu rahatsız eden bir şey vardı; adamın ölümcül bir hastalığa yakalanmış ve ölümü arzuluyor gibi görünmesinin ötesinde bir şey. Bu adamda bir şey... şey... garip görünüyordu.

Sunday videoyu yeniden başlattı. Cross'un makine ve kalıp atölyesine girmeden önce yaptığı her hareketi izledi, aldığı her nefesi ve çıkardığı her sesi dinledi. Dedektifin kameraya konuşurkenki yüzünü ve ardından Cross'un ofise girdiği ve acılarından kurtarılmasını isteyen yaşlı, solmuş siyah adamın ortaya çıktığı sahneyi inceledi.

Kurbanın yüzü gölgede kalmıştı, ancak atıştan birkaç saniye önce, yaşlı adam ellerini kavuşturup başını eğdiğinde, bir ışık huzmesi yüz hatlarının üzerinden geçerek onu bölüm bölüm ortaya çıkardı.

"Ve Tanrı ruhuma merhamet etsin," dedi Cross ve onu vurdu.

Cochran, "Sana söylemiştim," dedi ve mutfığa doğru yürüdü.

Sunday videoyu geri aldı ve kurbanın yüzünde gezinen ışığı üç kez oynattı, ta ki parçalar zihninde bir yapboz gibi bir araya gelip midesinin kusacağını düşündürecek kadar sarsılmasına neden olana kadar.

Atticus Jones.

Atticus Jones.

Batı Virginia Eyalet Polisi'nden Dedektif Atticus Jones. Ya da o meraklı orospu çocuğundan geriye ne kaldıysa.

Nasıl oldu da ...? Bu da neydi böyle...?

Pazar günü tüm şeytani planını harekete geçirdiğinden beri ilk kez bir şüphe geçti. Cross bir şekilde babasının ölümünü araştıran adamı bulmuştu. Cross bir şekilde, yıllar önce Thierry Mulch'un ateşli ölümünü araştıran dedektife ulaşmıştı. Ve sonra Cross, Pazar gününü tatmin etmek ve yaşlı piçin acısına son vermek için Jones'u mu öldürmüştü?

Ama neden güvenlik ceketi? Atticus Jones'a olan şey bu muydu?

Büyük dedektif bir gece bekçisinin zavallı hayatına mı mahkum edilmişti?

Bu bir tesadüf müydü? Bu nasıl mümkün olabilirdi? İhtimaller neydi?

Bire on bin, Pazar karar verdi. Hayır, bunu yüz binde bir yap. Evren bazen ne kadar rastgele görünse de, bu rastgele bir olay değildi. İmkânı yoktu.

Bu bir mesajdı. Cross, Sunday'e onun peşinde olduğunu söylüyordu.

Sunday boğazından yukarı süzülen safranın tadını aldı. Sonra sertçe yutkundu, küçümsedi ve meydan okudu.

Bu iz soğuk, Cross, diye düşündü. Thierry Mulch yirmi beş yıl önce alevler içinde kayboldu. Atticus Jones'u öldürerek bana gerçekten bir iyilik yaptın; bana karşı bir potansiyel tanığı daha ortadan kaldırdın.

Ayağa kalktı ve Cochran'ın soğuk Çin yemeği yiyip bira içtiği mutfığın önünden geçerek koridordan aşağıya, kapalı kapıya doğru yürüdü

yatak odasının kapısı. Kapıyı açtığında Acadia'yı yatakta yan yatmış, kitap okurken buldu.

Acadia onun tarafına bakmadan, "Bana kalırsa bu iş artık senin," dedi. "Sen ve Cochran Memphis'e gidip bu işi halledebilirsiniz. Benim işim bitti."

BÖLÜM

44

SUNDAY zihnindeki videoyu bir kenara bıraktı, ona baktı ve "Bu doğru mu? Bitti mi?"

Acadia neredeyse başını sallayacaktı ama sonra vazgeçer gibi oldu. Sunday'e yan gözle baktı. Gözleri kilitlendi ve meydan okuması yavaş yavaş azaldı, ta ki çenesini indirip başka tarafa bakana kadar, "Sadece lafın gelişi, Marcus. Orada bana sanki benmişim gibi davrandın..."

"Aptal mı?" diye sordu, şimdi daha yumuşak bir sesle. Kadın ona öfkeyle baktı ve başını salladı.

"Özür dilerim," dedi. "Senin aptal olmadığın tek bir şey var, Acadia. Kulağa öyle geldiyse özür dilerim. O videoda bir gariplik vardı."

Acadia tekrar başını salladı, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde ve doğrudan ona baktı. "Ne oldu?"

Sunday tereddüt etti, ona söylemeyi düşündü ama vazgeçti. "Bunu henüz anlamadım."

"Videonun gerçek olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oh, söyleyebileceğim kadarıyla yeterince gerçek," diye yanıtladı. "Böyle bir şeye doktorluk yapmak için gerçek bir uzmana sahip olmanız gerekir."

Bunu düşündü ve şöyle dedi: "Her halükarda Marcus, aynı noktada buluşalım diye söylüyorum, demek istediğini anladın, değil mi? Cross'u bir katile mi dönüştürdün? Hipotezini kanıtladın mı?"

"Sanırım öyle."

"Peki hangisini?"

Sunday etmeden, "Hiçbiri. Hepsi bir süre daha burada kalacaklar."

Acadia'nın ifadesi sertleşti ve doğrulup oturdu. "Plan bu değildi," dedi. "Söylediğin bu değildi-"

"Planlar değişir, işler gelişir," dedi Sunday soğuk bir sesle. "Cross'un o kasetle neyin peşinde olduğunu anlayana kadar ona merhamet etmeyeceğim. Kesinlikle hiç."

"Peki ona ne?"

"Neden, tabii ki onu tekrar öldürteceğim."

BÖLÜM

45

Yüzüncü kezmiş gibi hissettiğim bir anda, Atticus Jones'u yakın mesafeden vuruşumu izledim, ölümcül hasta adam sendeleyip gölgelerin içine düştüğünde midemin bulandığını hissettim, yerde kan birikiyordu.

Jones, "Merak etme Alex, Mulch bunu satın alacak," diye . "Gloria'nın arkadaşı bir dahi. Mulch bunu kesinlikle satın alacaktır."

Huzurevinde yaşlı dedektifin yatağının yanındaki sandalyede otururken, bilgisayar kucağımda, yanağımın içini çiğneyerek, "Mulch ailemin fotoğraflarıyla oynadı. Aynı taktiği ona karşı kullanacağımı tahmin etmesinden ve buna göre karşılık vermesinden korkuyorum."

"Kusurları görebilmesi için CGI uzmanı olması gerekir," dedi Gloria Jones kesin bir ifadeyle. Yatağın diğer tarafında oturmuş, bir fincan kahve daha içiyor ve Ava'nın getirdiği hamburgerlerden sonuncusunu yiyordu.

Jones'un kızı Pittsburgh'daki NBC kanalı WPXI'de ödüllü bir haber yapımcısıydı. Bir gece önce ona aklımdakileri anlattıktan sonra planı kabul etti ve umduğumun çok ötesine geçerek Hollywood'da bilgisayarla oluşturulmuş görüntüler üzerine çalışan eski bir arkadaşı olan Richard Martineau ile temasa geçti.

Martineau altı saatten az bir sürede GoPro görüntülerini alarak ve sahte kafa yarasını ve ondan akan kanı çok inandırıcı bir şekilde yerleştirerek ustaca bir iş . Ama yine de tedirgindim, Jones'un kurban olmasına izin vererek fazla ileri gitmiş olabileceğimi düşünüyordum.

Mulch yaşlı dedektifi tanırsa, nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Elbette bunu hepimiz tartışmıştık ve sonuçta Jones'un görüşüne katılmıştım: Dedektifi tanımak Mulch'u üzecekti, belki oyununu bozacak kadar, belki de hata yapmasına neden olacak kadar.

Ama ya dedektifi görmek daha acımasız bir tepkiyi tetiklediye? Ya çok yaklaştığıma karar verir ve en kötü şekilde karşılık verirse? Bununla nasıl başa çıkabilirdim? Bir erkek böyle bir kayıpla nasıl başa çıkabilir?

Martineau'nun video üzerinde çalıştığı ve benim de uyumak için yakındaki bir motel odasına çekildiğim o altı saat dışında, Bree ve Damon'la ilgili düşüncelerimi çoğunlukla kafamdan uzaklaştırabilmişim. Yatakta, kilitli bir kapının ardında ve bilincimi kaybetmeden önce, çalkalanan duygularıma hakim olamamıştım. Bildiğim kadarıyla, bu olayda kesin bir şey yoktu.

Bree ve Damon'ın DNA'larını cesetlerle eşleştirince, ikisinin de ölüp gitmiş olmasından korkmadan .

Bree gitmiş olabilir.

Sonsuza kadar.

Damon gitmiş olabilir.

Sonsuza kadar.

Ve Nana Mama, Jannie ve Ali'nin yakında aramızdan ayrılacak olmaları gibi gerçek ve korkunç bir olasılık vardı.

Sonsuza kadar.

Bu *kelime* -sonsuza dek- kararlılığımı ve inancımı kıran bir ıstırap dalgası yarattı ve cenin pozisyonunda kıvrıldım, karnımdan vurulmuş gibi hissettim ve yarın yokmuş gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ama Gloria Jones'un kapımı yumruklamasıyla uyandığımda ve videoyu gördüğümde cesaretimi toplamıştım. Tamamen inandırıcıydı. Tüm niyet ve amaçlar için, Atticus Jones orada ekranda ölmüştü. Tüm niyet ve amaçlar için-

"Sence onlardan birinin gitmesine izin verir mi?" Ava beni çelişkili düşüncelerimden sarsarak sordu.

"Öyle olmasını umabiliriz," dedim. "Ama ben buna güvenmiyorum."

"Peki ne yapacaksın?" Gloria Jones sordu. "Burada oturup aileden birinin bir yerlerde ortaya çıkıp çıkmayacağını mı bekleyeceksin?"

"Top Mulch'un sahasında," dedi babası. "Yapabileceği başka bir şey yok."

Bunu birkaç dakika düşündüm ve sonra başımı salladım. "Sanırım Berkshires'a gidip Damon'ın nasıl kaçırıldığını anlamaya çalışacağım."

Gloria Jones, "Bu en az on saatlik bir yolculuk demek," dedi.

"Pittsburgh'dan uçup Albany'ye gideceğim," dedim. "Sınıf arkadaşları ve öğretmenleri Paskalya tatilinden bugün dönüyor olmalı. Dersler yarın başlıyor."

Zayıf bir aç olduğunu biliyordum ama yine de ayağa kalktım; şu anda görebildiğim tek açı buydu. Ava'ya bakarak, "Hâlâ var mısınız?" diye sordum.

Başını salladı ama sonra dudağını ısırdı. "Ayrılmadan önce Bay Jones'a bir şey daha sorabilir miyim?"

Yaşlı dedektifin gözleri kapalıydı; nefes alış veriş kesikti ve o kadar zayıf görünüyordu ki, aklıma yuvasından düşmüş yavru bir kuş geldi.

"Baba?" dedi kızı hafif bir telaşla, sandalyesinden kalkarak.

"Hayaletten henüz vazgeçmedim Gloria," dedi babası, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sizin için ne yapabilirim, genç bayan?"

Ava, "Mulch'un annesinin izini bulabildin mi?" diye sordu.

Jones'un gözleri açıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

Ava omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki onunla iletişime geçmiştir? Yani, Küçük Domuz onu da taciz etti. O da bu yüzden ayrıldı, değil mi?"

Yaşlı dedektif bu açığı hiç görmediğini belli edecek şekilde başını ve sonra, "Bu oyunda gerçek bir geleceğin var, biliyorsun

Bu mu?"

Ava kızardı ve "Bana mantıklı geldi," dedi.

"Şimdi sen bana da mantıklı geldi," diye Jones. "Ve sorunuzun cevabı hayır, Lydia Mulch'un izini sürmeye çalışmadım."

Ava bana baktı ve "Belki de onun yerine bunu yapmalıyız?" dedi.

"Bu iyi bir düşünce," dedim. "Şüphesiz. Ama Mulch'un annesinin izi otuz yıldır bulunamıyor. Damon dokuz günden daha kısa bir süre önce okuldan kayboldu."

Gloria Jones, "Ava, bir süre burada benimle kalsan ve Lydia Mulch'u birlikte bulmaya çalışsak nasıl olur?" diyene kadar Ava üzgün görünüyordu.

Ava'nın alnı kırıştı ve bu fikrin ilgisini çektiğini ama beni bırakmak istemediğini görebiliyordum.

"Yap," dedim Ava'ya. "Benimle olmasan bile yine de yardım ediyor."

Durakladı ve "Her şey bittiğinde gelip beni bulacak mısın?" dedi. Yanına gittim ve ona sarıldım, "Elbette seni bulmaya geleceğim Ava. Sen ailemden birisin. Belki de sahip olduğum son aile."

BÖLÜM

46

O PAZAR öğleden sonra saat üç sularında, Baltimore'un banliyölerinden biri olan Arbutus'ta, Tess Aaliyah Francis Caddesi'nde, büyüdüğü mütevazı önüne park etti. Mavi ve beyaz boyası tazeydi. Çimler o sabah kesilmiş gibi görünüyordu. Rahmetli annesinin çiçek tarhları bakımlıydı. Kızılıcak ağaçları ve ilk açelyalar çiçek açmıştı.

Aaliyah, *babasının* dün gece ya da bu sabah hiçbir telefonuna cevap vermemesine üzülse de, *en azından babam evi temiz tutuyor*, düşündü.

Aaliyah arabadan indi. Ancak eve doğru yola çıkmadan önce, zonklayan sağ ön kolunu saran bandajı kontrol etti, kan veya daha kötü bir şey, sarı veya yeşil bir akıntı aradı.

Sarı mı yoksa yeşil akıntı mı?

Aaliyah bu düşünceyle ürperdi.

Günlük hayatta dedektifi rahatsız eden pek bir şey yoktu. Ama Claude Harrow'un Rottweiler'ından enfeksiyon kapmış olabileceği fikri, acil servis doktoru bu olasılıktan bahsettiğinden beri aklını kurcalıyordu. Hemşireler ona hatırlamak istemediği kadar çok iğne batırmış ve güçlü bir antibiyotik vermişlerdi. Yine de, bir neo-Nazi köpeğinin ağzında neyin iltihaplanmış olabileceğini asla bilemezsiniz.

Hafif bir koyu kırmızı renk değişikliği -normal sızıntı- dışında bandajlar iyi görünüyordu. Neyse ki kolunun kırık olmadığı ortaya çıktı. Yüzündeki yaralar bile o kadar kötü değildi, sadece yüzeysel sıyrıklar vardı.

Çimenleri çaprazlama geçerek mutfığa açılan yan kapıya yöneldi. Babasının Chevy Tahoe'su garaj yoluna park edilmişti. Sörf oltaları, onları plaja taşımak için kullandığı kayak arabasının içindeydi.

İşte . Yine balık tutuyordu. Muhtemelen bütün gece dışarıdaydı.

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek merdivene tırmandı ve kapıyı çalmak için sağlam kolunu uzatıyordu ki bir kadının kıkırdadığını duydu.

"Bernie, berbat birisin," dedi ve tekrar kıkırdadı.

Aaliyah babasının, "Yemin ederim Christine," diye cevap verdiğini duydu.

Sonra kıkırdadı.

Dedektif bir an için o kadar afallamıştı ki ne yapacağını bilemedi.

Kapıyı çalmamak için kendini zor tuttu.

Christine mi?

Aaliyah midesinde bir çukur açıldığını hissetti. Annesi öleli on dört ay olmuştu. *Christine mi?*

Babasının hayatına devam edeceği, hayatını birlikte geçireceği başka birini bulacağı günün geleceğini elbette biliyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarındaydı. Bu mantıklıydı. Ama *Christine* hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Oh, merhaba," dedi kadın, Aaliyah'ı şaşırtarak.

Christine'in yürüdüğünü duymamıştı ama işte paravan kapının diğer tarafındaydı, kot pantolon, kot gömlek ve inciler içinde çok uzun boylu ve çok güzel bir kızıl saçlı. Aaliyah onun ellili yaşlarda, belki de altmışlı yaşların başında olduğunu tahmin ediyordu.

"Babamı mı arıyorum?" Aaliyah söyledi.

Kadın sessiz bir zevk çılgılığı attı. "Sen Tess misin?" "Benim."

Genişçe sırttı, kapıyı açtı ve elini uzatarak, "Ne harika bir sürpriz. Ben Christine Prince. Baban bana senden çok bahsetti."

"Şimdi mi?" Aaliyah sordu.

"Hakkında konuştuğu tek şey sensin," dedi ve .

"Tess?" dedi babası, kariyerini sona erdiren yarasından dolayı hafifçe topallayarak Christine Prince'in arkasından gelirken.

Arabadaki oltaları görünce babasını balıkçı kıyafetleri içinde bulmayı ummuştu: kanvas pantolon, rüzgârlık ve üzerinde yemler olan şapkası. Ama üzerinde kolalı beyaz bir gömlek, buruşuk bir pantolon vardı ve ayakkabıları parlatılmıştı.

"Merhaba baba," dedi. "Ben de tam buralardaydım ve-" "Koluna ve yüzüne ne oldu böyle?"

"Köpek ısırıkları."

"Ne? Neden beni aramadın?"

"Yaptım," dedi. "Dün gece ve bu sabah yaklaşık on yedi kez."

Bernie Aaliyah üzgün görünüyordu. Christine Prince'e baktı ve "Bu lanet akıllı telefon şimdiye kadar sahip olduğum en aptal alet" dedi.

"Doğru," dedi Aaliyah ve şüpheciliğini hemen anlayan Christine Prince'e baktı.

"Bernie," dedi. "Az önce çantamı evde unuttuğumu fark ettim. Beni bir saat sonra alır mısın?"

Aaliyah'ın babası tereddüt etti ve sonra "Tabii, " dedi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi Christine Prince.

"Sen de," dedi Aaliyah, sesindeki inandırıcılık eksikliğini duyarak.

Yaşlı kadın yine de gülümsedi, başını salladı ve sonra onun yanından geçip merdivenlerden indi. Dedektif içeri girdi ve "İyi birine benziyor" dedi.

"O iyi biri," diye homurdandı babası, arkasını dönüp mutfğa doğru yürürken. "Sokağın aşağısında, Evans'ların eski evinde yaşıyor. Kocasını iki yıl önce bir araba kazasında kaybetmiş. Üç hafta önce yürüyüş yaparken tanıştık."

"Yani siz bir eşya mısınız?"

Kaşlarını çatarak döndü. "Bir eşya mı? Hayır. O sadece... Bilmiyorum. Hoş biri. Komik." "Ve güzel."

"Bununla ilgili bir sorunuz mu var, genç bayan?"

Omuz silkti. "Sanırım ondan bahsetmeni beklerdim. Ama yine de bugünlerde telefonuna cevap vermiyorsun."

İçini çekti, "Seni geri aramalıyım. Ama dün balıklar vardı ve ..."

"Akşam yemeği randevun vardı," dedi Aaliyah. "Anladım."

"değil," dedi kesin bir ifadeyle. Sonra konuyu değıştirdi. "Cross davasında çalıştığımı gördüm. Cross iyi bir adam. Başından kötü şeyler geçiyor."

Aaliyah tereddüt etti ve sonra iş konuşmanın Christine Prince'ten daha iyi olabileceğini fark etti. En azından şimdilik.

"Bunun yarısını bile bilmiyorsun," dedi.

"O zaman bana her şeyi anlatsan iyi olur," diye cevap verdi.

"Kahve?" "Çok isterim baba."

BÖLÜM

47

BABASI bir demlik demlerken, Aaliyah ona gizemli Thierry Mulch'u, Cross'un ailesinin karmaşık ve son derece planlı bir şekilde kaçırılmasını, Cross'un evine atılan cesetlerin durumunu, hatta Bree Stone'un öldüğü sırada mucizevi bir şekilde hamile olduğu gerçeğini anlattı.

"Tanrım," dedi babası başını sallayarak. "Tanrım, bu çok trajik."

Kabul etti ve Claude Harrow'un evindeki sahneyi anlatmaya devam etti; yanmış kulübeye, köpeğe ve kuruyan deri ovallerine odaklandı.

"Cross'un karısı ve çocuğuna uygunlar mı?"

"Hala FBI laboratuvarından gelecek ilk sonuçları bekliyoruz, ancak bu varsayım altında çalışıyoruz."

Bernie Aaliyah, altı yıl önce leğen kemiğini parçalayan tüfek mermisini almadan önce Baltimore'daki en iyi cinayet masası dedektiflerinden biriydi. Ona soruşturma işi hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. Bu yüzden onun görüşlerini duymak istiyordu.

Birkaç dakika düşündü, ona bir fincan kahve doldurdu ve sonra, "Açıkçası, eğer deri uyuşuyorsa, katiliniz Harrow'dur, ama yeryüzündeki en aptal herif değilse, bu Mulch karakteri değildir," dedi.

Kızı başıyla onayladı. "Kimsenin açık bir odun sobasının önünde gazla oynadığını sanmıyorum. Çılgın meth kafaları bile."

"Kesinlikle," dedi. "Yani bu Mulch, Harrow Cross'un karısını ve oğlunu onun için öldürdükten sonra mı Harrow'u öldürüyor?"

"Benim durduğum yerden öyle görünüyor." "Ben de," diye yanıtladı. "Cross ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum."

"Nerede o?"

"FBI'nın bana son söylediğine göre Fairmont, Batı Virginia'da benzin almış. Dün gece de orada bir motelde kalmış."

"Fairmont'ta ne işi var?"

"Bizimle konuşmuyor. Onu soruşturmadan aldılar." "Bu iyi bir şey değil."

"Bunun farkındayım baba."

"Sadece söylüyorum," diye cevap verdi ve sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ne?" diye sordu.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diye cevap verdi. "Ama annen kanserden çok önce miyomlarını aldırması."

"Yirmi beş yıl önce falan," diye cevap verdi.

"Hatırlıyorum." Adam başını salladı. "Bu yüzden daha fazla çocuk sahibi olamadık." "Ve?"

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi. "Tıbbi gelişmeler falan. Ama Cross'un karısının annenle aynı yara izine sahip olması durumunda hamile kalma ihtimali nedir?"

Kızı yine omuz silkti. "Dediğim gibi, trajik bir mucize."

Biraz daha konuştular ve sonra Aaliyah saate baktı. "Benim gitmem gerek. Senin de alman gereken bir randevun var."

Babası kızarıp "Bu bir randevu değil" dediğinde Aaliyah neredeyse gülecekti. "Ne o zaman?"

Zorlandı ve sonra, "Biz sadece yalnız yaşayan iki insanız, yürüyüş yapmak ve akşam yemeği yemek için limana iniyoruz" dedi.

Dedektif tereddüt etti, sonra ayağa kalktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Her neyse, iyi birine benziyor. Ona karşı daha nazik olmalıydım. Ona bir sürtük gibi davrandığım için üzgün olduğumu söyle."

"Sen bir sürtük değildin." "Evet, baba, öyleydim."

Sarıldılar ve adam gelecekte aramalarına hemen döneceğine söz verdi. Kadın arabasına gitti ve arabasını sürerken adamın Chevy'den olta kamışlarını almak için acele ettiğini gördü.

"Bu bir randevu," dedi ve hüzünle gülümsedi.

Sonra doğru dürüst bir randevuya çıkmayalı aylar olduğunu fark etti.

Ancak Aaliyah, kendi var olmayan aşk hayatının durumu üzerinde durmak yerine, 95'e geri döndü ve bir kez daha davanın gerçeklerini bildiği gibi gözden geçirerek sürdü. Greenbelt çıkışını geçerken telefonu çaldı. John Sampson.

"?" diye sordu. "İçeri giriyorum," dedi.

"Az önce Mahoney ile konuştum. FBI laboratuvarı deri örnekleri üzerinde bir ön eşleşme yaptı," dedi. "Aynı cesetten alınmışlar."

"Kahretsin."

"Evet," dedi. "Ama bilmek daha iyi." "En fazla kırk dakika içinde orada olurum."

"Görüşürüz o zaman."

"Bir saniye bekleyin," diye ağzından kaçırdı. "Beni ME'nin ofisine aktarabilir misiniz?"

Rodriguez mi? Otopsileri o yaptı."

Adam homurdandı ve kadın onun numaraları tuşladığını, ardından da bir zil sesi duydu.

Aaliyah patoloğun sesli mesajını bekliyordu ama bir tık sesi duyuldu.

"Amy Rodriguez." "Bu
Tess Aaliyah."

"Dedektif," dedi Rodriguez. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Aaliyah. "Ama ben sadece Bree Stone'un rahmindeki yaraya rağmen hamile kalma ihtimalinin ne olduğunu merak ediyordum."

Patolog cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu ve vakayla ilgili her şeyi tersine çevirdi.

BÖLÜM

48

O akşam saat sekiz buçuk civarında Berkshires'daki KRAFT OKULU'na ulaştım, kapıya yanaştım ve adımları tanıyan güvenlik görevlisine kimliğimi gösterdim.

"Herkes oğlunuzun öldürülmesinin şokunu yaşıyor," dedi üzüntüyle. "Onu tanı mıyordum ama kim olduğunu biliyordum, her zaman mutlu, her zaman gülümseyen biriydi. Kaybınız için çok üzgünüm efendim ve Damon'ın ruhu için dua ediyorum. Ve eşinizin."

Her kelime kalbimi yaktı ve gözlerime yeni acılar getirdi. "Teşekkür ederim, minnettarım. Gerçekten minnettarım. Yeni müdür Bay Pelham'ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Gardiyan, "Yönetim binası Wiggs Hall'daki ofisini deneyeceğim," dedi. "Eğer orada değilse, kilisededir."

Ona tekrar teşekkür ettim, kolumla gözlerimi sildim ve gece bitmeden Damon'ın odasına girmem gerekeceği gerçeğinden korkarak kampüse doğru sürdüm. Kendimi toparlayarak ziyaretçi otoparkına park ettim, Albany Havaalanı'ndan kiraladığım arabadan indim ve Damon'ın tur rehberi olarak çalıştığı kayıt kabul binasının önünden geçerek yürüyüş yoluna çıktım. Kraft'a iki yüzden fazla çocuk devam ediyordu ve mevsim normallerinin dışında ılık bir bahar gecesiydi ama etrafta tek bir öğrenci bile görmedim.

Wiggs Hall kabul edilmenin ötesindeydi, sarmaşıklarla kaplı büyük bir taş binaydı. Ön kapı kilitli değildi ve içeri girdim, ahşap cılası ve ardından sigara dumanı kokusu aldım. Müdürün odasının kapısı aralıktı. Hafifçe vurdum ve iterek açtım, dış ofisi aydınlık ama boş buldum.

Sonra müdürün sekreterinin masasının diğer tarafındaki açık kapıdan bir adamın New England aksanlı zarif sesinin geldiğini duydum.

"St. Kitts'ten yeni döndüm Bay Baldwin ve hâlâ olayla ilgili bilgi edinmeye çalışıyorum ama şunu net bir şekilde söyleyebilirim ki, eğer Damon Cross'sa, cinayetinin Kraft'la hiçbir ilgisi yoktur," dedi. "Belli ki başkentin bu tür anlamsız trajedilerin sıradan olduğu çok zorlu bir bölgesinde yaşıyordu."

O dinlemek için durakladığında kendimi daha derin ve daha derin nefesler almaya zorlayarak orada durdum.

Sonra da şöyle devam etti: "Bunun potansiyel bir halkla ilişkiler kabusu olduğunu anlıyorum Bay Baldwin, ama tekrar ediyorum, öğrencilerin ev hayatlarını kontrol edemem,

Özellikle de suçun kol gezdiği gettolardan atletizm bursuyla buraya gelenler. Kraft'ın itibarına bir şey olmayacak, sizi temin ederim ve önümüzdeki bir saat içinde tüm velilere durumla ilgili kişisel bir mektup göndereceğim."

Bir duraklama daha oldu ve tartışmanın ne kadar duygusuz ve kendine hizmet eden bir hal alacağını merak ederken, Bay Baldwin'e sabah bir güncelleme için arayacağını söylediğini duydum. Sonra telefonu kapattı.

Halının üzerinde yürüdüm ve ofise baktığımda bronzlaşmış, kumral saçlı, mavi polo yaka tişörtlü bir adam gördüm. Oturmuş, bana arkasını dönmüş, bir bilgisayar ekranına bakıyordu. Damon iki yıl önce okula transfer olduğunda önceki müdürle tanışmıştım ama geçen Eylül'de göreve başlayan Charles Pelham IV ile tanışmamıştım.

Kapının pervazına iki kez vurdum ve Bay Pelham ayağa kalktı, sandalyesinde döndü ve beni orada görünce tekrar ayağa kalktı.

"E-evet?" diye kekeledi. "Sen de kimsin?"

Müdürün benim boyutlarımda Afro-Amerikan bir adamın habersizce ofisine gelmesine alışık olmadığını hissederek, "Ben Damon Cross'un babasıyım," dedim.

Pelham kaskatı kesildi ve sonra ayağa kalkıp masanın etrafına geldi. "Bay Cross. Dr. Cross.

Çapraz. Kaybınız için çok üzgünüm."

Tenisçi kollarına sahip ufak tefek bir adamdı. Güçlü elini heyecan duymadan sıktım ve "Teşekkür ederim" dedim.

"Buna inanamıyoruz," dedi. "Biliyorum, ben inanamıyorum. Ben...

Ben daha yeni duydum." "Elbette," dedim.

Müdür bir adım geri çekilerek, "Pekâlâ," dedi. "Nasıl yapabilirim-"

"Yardım mı?" Dedim. "Damon'ın bazı arkadaşlarıyla konuşarak başlamak istiyorum, onu en son kim görmüş olabilirse."

"Şey," dedi müdür rahatsız bir şekilde, "eminim bu ayarlanabilir.

Tabii ki önce aileyle temasa geçmem gerekecek." "Pardon?"

"İzinlerini almak için" diyerek masasına yöneldi. "Ne için?"

"Seninle konuşmak için," dedi Pelham, aramızda bir masa olmasından daha mutlu görünüyordu. "Belli ki bu durum birçok öğrenciyi ve ailelerini çok üzmüş ve ben de önce onların onayını aldığıma emin olmak istiyorum..."

Tereddüt etti, belli ki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu.

"Vahşi bir gettodan gelen ölü bir çocuğun polis dedektifi babasının onlarla konuşmasına izin vermeden önce mi?" diyerek onun yerine ben seçtim.

Müdürün dudakları biraz kıpırdadı; boğazını temizledi ve "Kulak misafiri olduğunuz için özür dilerim. Mütevelli heyeti başkanıyla konuşuyordum."

"Kraft'ın Damon'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığı hakkında,"

dedim. "Evet," diye kekeledi yine. "Bu doğru. Bu önemli-"

Masaya doğru eğildim ve şöyle dedim: "Şunu anlamanız çok önemli *efendim*.

Kraft Okulu da bu işin içinde. En azından, Kraft Okulu onun kaybolmasından *sorumludur* ve eğer bu konuda işbirliği yapmazlarsa, basına bağıracam ve ardından da bu güzel eğitim kurumunu dava ederek unutulmaya terk edeceğim."

"Anladığım kadarıyla Damon Washington DC'de tatildayken öldürülmüş," dedi Pelham, çenesi yükselmiş ve sesi titriyordu. "Biz hiçbir şekilde-"

"Hayır efendim," diye homurdandım. "Oğlum bu kampüsten *kaçırıldı*. Okuldan Albany tren istasyonuna giden bir jitney'de olması gerekiyordu. Bunu asla başaramadı. Oğlum on yedi yaşındaydı, bir çocuktur. O taksiye bindiğinden emin olmak bu okulun sorumluluğundaydı ama binmedi efendim."

Pelham gözlerini kırptırdı. "Şey, bilmiyorum-"

"Var!" Bağırđım. "Taksi şoförü FBI'a listede Damon'ın da olduğunu söylemiş ama son anda Damon arkadaşlarından birine onu eve bıraktığını söylemiş. O arkadaşıyla ve Paskalya'dan önceki Cuma günü onu gören herkesle konuşmak istiyorum. Hemen!"

BÖLÜM

49

PELHAM beni okul şapelinin arka tarafına, etrafı çevrili bir balkonu olan yüksek bir alana götürdü. Okul müdürü, Damon hakkında konuşmak ve öğrencileri güvenli bir ortamda olduklarına ikna etmek için danışmanların orada olmasını ayarlamıştı.

Salon tıklım , sadece ayakta duranlar vardı.

Katılımın büyüklüğü Pelham'ı hem şaşırtmış hem de endişelendirmiş görünüyordu. Ancak oğlumun yasını açıkça tutan çocukların sayısı beni derinden etkiledi ve birkaçı ayağa kalkıp tanıdığım ve tanımadığım oğlum hakkında konuştuğunda neredeyse duygu seline kapıldım.

Bir çocuk, "Damon komik ve zekiydi ve ihtiyacınız olduğunda size sırtındaki gömleği verirdi," dedi.

"Seni gerçekten dinledi," dedi büyük bir kız. "Ve sadece arkadaş olmak istediğini söylediğinde ciddiydi. O senin arkadaşındı."

Basketbol oynadığını düşündüğüm uzun boylu bir çocuk şöyle demişti: "En iyi oyuncu değildi ama her zaman en çalışkan oydu. Her zaman ve daha çok çalışmak istemenizi sağlardı. Bunu özleyeceğim."

Pelham ve ben orta koridorda yürürken birçok kişi başını salladı. Gerçekten nasıl başardığımı bilmiyorum. Pelham beni tanıttı ve çocukların yüzlerinin ilgiden üzüntü ve acıya dönüştüğünü gördüm.

Boğazımdaki keder yumağıyla savaşıarak kendimi biraz kontrol ettim ve "Damon bu okulu, tüm arkadaşlarını ve sınıf arkadaşlarını çok severdi. Burası onu mutlu ediyordu, bu da sizin onu mutlu ettiğiniz anlamına geliyordu. Onu kaçırıp öldüren kişiyi bulmama yardım ederek anısını onurlandıracağınızı umuyorum."

İkinci sıradaki güzel esmer kız usulca ağlamaya başladı. Yanındaki çocuk, mavi Patriots kapüşonlu, kızıl saçlı, tıknaz bir çocuk, ona sarıldı.

"Tatil başlamadan önceki Cuma günü tren istasyonuna gitmek için jitney'e binmesi gerekiyordu. Şoför, birinin ona Damon'ın bindiğini ama kim olduğunu hatırlayamadığını söyledi. Bunu ona söyleyen oldu mu? O gün oğlumu gören oldu mu?"

Birkaç dakika boyunca öğrencilerin yüzünde gördüğüm tek şey şaşkınlıktı. Sonra mavi kapüşonlu çocuk elini kaldırdı ve "Yaptık efendim. Sylvia ve ben."

Sylvia histerikleşti, ben de uyuştum.

Ancak on dakika sonra hepimiz müdürün odasındaydık. Sylvia Mathers sakinleşmişti ve ayaklarını altına almış, kollarıyla dizlerini tutmuş bir şekilde kanepede oturuyordu. Kaybolmuş ve yenilmiş görünen Porter Tate onun yanında oturuyordu.

Önce çocuk konuştu, o kadar alçak bir sesle ki onu duyabilmek için öne doğru oturmam gerekti. "O kadındı, değil mi?" diye sordu.

"Hangi kadın?" Pelham dedi ki.

"Şu..."

"Neyle?" Ben sordum.

"Kirli sarı saçlar ve büyük memeler," diye mırıldandı.

Sylvia Mathers ona alaycı bir bakış gönderdi ve "Bazen tam bir pislik olabiliyorsun Porter," dedi.

"Hey, ben-"

"Sen ," diye karşılık verdi. "Tommy'yle yolculukta hep bundan bahsettiniz, Damon'ın nasıl büyük göğüslere düşkün olduğundan ve şimdi öldüğünden."

" çekil," dedim. "O sabah Damon'ı yabancı bir kadınla mı gördün?" "Evet," dedi Sylvia.

"Hayır," dedi Porter.

Şimdi kafam tamamen karışmıştı. "Onu gördün mü Sylvia, görmedin mi Porter?" Çocuk, "Hayır, onu gördüm ama tuhaf biri değildi. Yani, onu daha önce görmüştüm. I ..." Bana kasvetli bir şekilde baktı, "Damon benim arkadaşım. Çok üzgünüm efendim. Keşke bizimle gelmesini sağlasaydım.

Ama rahat görünüyordu. Damon

soğuk."

Arada sırada hikâyeleri ortaya çıkıyordu. Kutsal Cuma sabahı Sylvia ve Porter yurtlarından çıkmış ve Damon'ın yanından bavullarıyla geçmişlerdi. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir kadınla konuşuyordu. Kirli sarı saçları vardı, koyu renk güneş gözlükleri takıyordu, orta boyluydu ve Porter'a göre, onu ilk gördüğünde giydiği dar beyaz bluzun içinde olan, yukarıda bahsedilen büyük göğüslere sahipti.

"Peki ne zaman oldu?" diye sordu müdür.

"Bilmiyorum," dedi Porter. "On gün önce falan mı? O ve Damon caddenin karşısındaki Millie'nin yerinde kahve içiyorlardı. Ben de oradaydım, Tommy Grant ve Roger Woods ile birlikte. Yani Damon ve kadınla değil. Köşedeydik, bir çeşit, bilmiyorum, izliyorduk?"

Sylvia iğrenerek, "Tommy'nin söylediğine daha çok bakışma gibi," dedi.

Porter, kadın ve Damon'ın yaklaşık yirmi dakika konuştuktan sonra ayrıldıklarını söyledi. Porter ve arkadaşları daha sonra Damon'ı odasında ders çalışırken bulmuşlar.

"İlk başta onun hakkında konuşmak istemedi," diyor Porter. "Ama sonra bize o gün turlarından birine katıldığını ve okul hakkında daha fazla soru sormak istediğini söyledi, böylece kahve içtiler. Parayı o ödedi."

Okul müdürü not almak için kullandığı kâğıdın üzerindeki kaleme dokundu.

"Sana onun adını söyledi mi? Eğer bir tura katıldıysa onun hakkında bir kayıt olacaktır." "Karla bir şey," dedi çocuk. "Hatırlayamıyorum. Ama Tommy biliyorum."

"Tommy neden bilsin ki?" Ben sordum.

"Çünkü balık tutmayı seviyor ve soyadı da bir çeşit yem gibiydi." Pelham bana baktı ve "Burada işimiz bittiğinde Bay Grant'i bulacağım" dedi.

Ona sert bir şekilde yüklendikten sonra, müdürün yeterince iyi bir adam olduğu ortaya çıktı ve ben de başımı salladım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Porter yere baktı ama Sylvia, "Sadece yanından geçip jitney'e giderken Damon'a geç kalacağını söyledim, o da hemen geleceğini söyledi. Ama Porter'a yetiştii ve eve kadar bırakacağını söyledi." Tıkandı, "Damon harika bir adamdı, Dr. Cross. O özel biriydi ve ben ..."

Tekrar yıkıldı. Porter onun sırtını sıvazladı, "Onlar-" dedi, "Hayır, değildik," diye Sylvia ona çıkıştı.

"Damon senden hoşlandığını söyledi, sen de ondan hoşlandığını söyledin!" dedi Porter. "Başka ne var ki?"

Başını geriye doğru salladı, gözyaşlarını sildi ve "Birbirimizden hoşlanıyorduk ve bunu bu kadar korkunç yapan da bu" dedi.

, elini okşadım ve "Onu sevdiğin için teşekkür ederim" dedim. Sylvia başını salladı, alt dudağı titriyordu.

"Dr. Cross," dedi Porter. "Bir şey daha vardı." "Tamam..."

"Karla adındaki kadın Damon'a bir şeyler söyledi, o da bize anlattı ve biz de... hepimiz onun kafasını karıştırdığını düşündük."

"Söyle onlara," dedi Sylvia.

"Öyleyim," diye tersledi. "Damon'a penceresini kilitlememesini ve açık bırakmasını söyledi çünkü bir gece içeri tırmanabilirdi ve... bilirsin işte."

Müdür başını geriye çekti. "Damon'ın sözleri tam olarak bunlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Evet, sanırım öyle," dedi Porter. "Başka bir şekilde ifade ediyor olabilirim ama

"Git Tommy Grant'i getir, seksle ilgili her şeyi hatırlar."

BÖLÜM

50

TOMMY GRANT ününün hakkını verdi. Bir süre sonra Pelham, şapelde Damon hakkında konuşan basketbol oyuncusunu getirdiğinde, oğlumu kaçıran kadının adını bilmekle kalmadı, Damon'ın onun hakkında söylediklerini de tam olarak hatırladı.

"Soyadı Mepps'ti, tıpkı yem gibi," dedi Grant. "Ve sol kolunda bir tür kara kedi dövmesi vardı."

Porter, "Öyle bir şey yapmadı," dedi.

"Öyle yaptı," diye karşılık verdi Grant. "Çoğunun üstü örtülüydü ama kuyruğu kesinlikle görülebiliyordu. Ve Damon'a söylediği şey, penceresini kilitlememesi ve açık tutması gerektiği idi çünkü bir gün yurdun arkasındaki ormandan gizlice çıkıp içeri tırmanabilirdi."

Sylvia doğruldu ve kaşlarını çatı.

"Peki bu ne zaman oldu?" diye sordum. "Tüm bunların ne zaman olduğunu biliyor musun?" "Tam tarihini değil," dedi. "Ama eminim."

"Neye eminim?" dedi müdür.

"Ne zaman olduğunu elbette biliyorum efendim," dedi Grant. "Carter'ı bulmalarından bir gün önceydi."

Hafızam canlandı ve Damon'la Carter hakkında konuştuğumuzu hatırladım.

"Öldürülen güvenlik görevlisi mi?" Ben sordum. Pelham başını salladı ama mutlu değildi.

"Carter'ın cesedi nerede bulundu?"

Pelham, bir haber muhabirinin okulla ilgili korkunç bir hikâyeye dönüştürebileceği gerçekleri görmüş gibi hiçbir şey söylemedi.

Ama Grant cevap verdi: "Kuzey Yurdu'nun arkasındaki ormanda sayılır ama çok uzakta, değil mi Bay Pelham?"

Müdür, ergen beynini asla kavrayamayacağını söyleyen bir ifadeyle öfkeyle havladı, "Ve hiçbiriniz bunu şimdiye kadar birilerine söylemeyi düşünmedi mi?"

"Ne hakkında?" Porter şaşkınlıkla sordu.

Sylvia gözlerini devirerek, "Karla Mepps'in Bay Carter'ın öldürüldüğü gece ormandan çıkmakla ilgili söyledikleri, sizi ahmaklar," dedi.

"Oh," dedi Grant. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Porter başını salladı. "Ben de öyle. Sadece pencereden içeri gireceğini hatırladım ve bilirsin işte. Ormanla ilgili bir şey yok."

Sylvia ikisine de tokat atacakmış gibi görünüyordu ama ben "Ama hepiniz Karla Mepps'e sağlam bir bakış attınız, değil mi?" dediğimde öylece oturup onlara ters ters baktı.

Damon'ın üç sınıf arkadaşı da başını salladı.

"Neye benzediğini anlamamıza yardımcı olması için bir polis ressamıyla çalışmak ister misiniz?" Ben sordum.

Sylvia ve Grant "Evet" dedi.

Porter durakladı, sonra "Bir fotoğraf daha iyi olmaz mıydı?" dedi. Ona sarılmak istedim. "Onun bir resmi var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama Millie'nin kafesinde bir güvenlik kamerası var. Clayton Monroe geçen yıl hırsızlıktan bu şekilde yakalanmış ve okuldan atılmıştı. O kadar eski şeyleri silmedikleri sürece, orada olmalı."

O zaman doğru olanı yapmaya çalıştık. Pelham telefona sarıldı ve Millie Brower'ın oğlu Ward Brower'ı aradı. Brower yardım etmeye çok istekliydi ama göğüs ağrısından şikâyet eden annesiyle birlikte acil servisteydi.

"Hepsini silmiş olabileceğini söyledi," dedi Pelham. "Ama belki de silmemiştir. Sabah altıda açıyor, ama yarın beş buçukta gelebileceğinizi söyledi, oraya vardığında."

Oğlumu ölüme sürüklemiş olabilecek kadını görmek için yanıp tutuşsam da başımı salladım ve Damon'ın sınıf arkadaşlarına yardımları için teşekkür ettim.

"Onun için bir şey yapacak mısınız?" Sylvia sordu. "Bir anma töreni gibi mi?"

"Evet," dedim. "Onu öldürenleri yakaladıktan sonra."

"Yıl sonundan önce mi?" Porter sordu. "Öyle umuyorum," dedim.

Pelham, "Bir odaya ihtiyacınız var mı Dr. Cross? Moteli arayıp boş yer olup olmadığına bakabilirim ya da revirde kullanabileceğiniz yataklarımız var."

"Mümkünse Damon'ın odasında kalmak istiyorum."

Müdür tereddüt etti ve sonra "Bunu ayarlayabilirim" dedi.

Öğrencileri yatakhanelerine gönderdikten sonra Pelham beni Kuzey Koşu'suna ve Damon'ın birinci kattaki odasına götürdü. Karla Mepps'in bahsettiği ormana bakıyordu, güvenlik görevlisi Josh Carter'ın sağanak yağmurda sopayla öldürüldüğü ormana. Birkaç çocuk kapılarından bana bakıyordu ve müdür Damon'ın odasının kilidini açarken onlara başımı salladım.

Bana bir anahtar ve ardından kartvizitini uzattı ve sessizce, "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Daha önceki davranışlarım ve konuşmalarım için de gerçekten özür dilerim. Yönetim kurulu ..."

"Anlıyorum ve teşekkür ederim," dedim ve omzunu okşadım. Sonra derin bir nefes aldım ve Damon'ın hayatından geriye kalanlara doğru yürüdüm.

BÖLÜM

51

YATAK ODASININ kapısını kapattım, karanlıkta öylece durdum ve burnumdan nefes aldım. Koku alma duyumuzun en ilkel, bizi en çok etkileyen duyumuz olduğunu söylerler, çünkü beynimizin en derin yerinden gelir.

Koku o gece beni bir katır gibi tekmeledi, hem de tam karnımdan. Damon'ın penceresi günlerdir kapalı ve kilitliydi. Kokusu her yere sinmişti ve sanki birdenbire tam karşımdaymış gibiydi.

Onu bir yıl önceki bir maçta sahada süzülürken görmüştüm, yedek kulübesinden çıkıp üst üste üç üçlük atmıştı ve hiç kaçırmayacakmış gibi görünüyordu. Onu geçtiğimiz Noel'de gördüm. Evdeydi ve Nana Mama'nın söylediği bir şeye o şapşal, sevimli kahkahasını atıyordu. Sonra okula dönmeden bir gün önce kanepede oturuyordu, Ali uzun kollarından birinin altında, Jannie de diğerinin altında, hep birlikte üniversite bowl maçlarından birini izliyorlardı.

Ölmüş müydü? Onunla ilgili sahip olacağım tek şey bu anılar mıydı?

Karanlıkta titremeye başladım. Bu canlı anıların daha fazlasının beni yok edeceğinden korkarak ışığı açtım ve ıslak gözlerimi kırptırarak orada durdum.

Bu kadar büyük bir çocuk için küçük bir odaydı, ama temiz ve düzenliydi, kahramanları olan oyun kurucular Chris Paul ve Derrick Rose'un posterlerinin yanı sıra Rihanna ve rapçi Kendrick Lamar'ın posterleri de vardı.

Masasının üzerinde kırmızı daire alınmış Kutsal Cuma ve yanında *Home!* yazan bir takvim vardı. Odanın içinde dolaşp şifonyerine ve küçük dolabına önce uzun süre ona baktım; dolabın kapağı onun fotoğraflarıyla doluydu: oyun alanında top oynarken, Jamaika'da şnorkel giyerken ve mezuniyet balosunda giydiği takım elbiseyle dururken.

Elim ağzıma gitti ve Karla Mepps'in tırmanmakla tehdit ettiği pencerenin altında yanlamasına uzanan yatağına doğru döndüm ve ...

Olan bu muydu? Merak ettim. Güvenlik görevlisi onu gördüğünde Damon'ın penceresine tırmanmaya mı gidiyordu, belki de onu bir odun parçasıyla öldüresiye dövmeden önce kovalamıştı?

Benim deneyimlerime göre kadınlar nadiren bu kadar vahşi bir olaya karışırlar. Bir adamı sopalamak ve beynini dağıtmak daha çok erkeklere özgü bir şeydir. Peki bu Karla Mepps'i bir kadın yaptı? Ve bu ne anlama geliyordu?

Thierry Mulch?

Uzun zamandır Mulch'un en az bir, belki de daha fazla suç ortağı olduğuna inanıyordum. Ailemin, en azından bir kişi daha işin içinde olmadan kaçırılmış olması için çok fazla mesafe ve çok az zaman vardı. Aklımda, ikinci oyuncuyu, iğrenç suçluların ilgisini çeken türden bir erkek dalkavuk, Mulch'tan daha genç ama onun kadar hasta biri, hatta bir çirak olarak canlandırmıştım.

Bu rolde bir kadın her şeyi değiştirdi. Çarpık bir aşkı, canavarlar arasında bir çekimi çağırıyordu.

Neye benziyordu? Onu gören çocuklar çok çekici ve yapılı olduğunu söylemişlerdi. Ama vücut dilinde kötülükten bahseden bir şeyler var mıydı? Damon'ın gözden kaçırdığı bir şey görmüş olabilir miyim?

Bir yanım Sampson ve Mahoney'i arayıp Karla Mepps'i hemen suç veritabanlarında aratmaya başlamalarını istiyordu. Ama Pazar gecesi geç bir saatti ve bu ismin takma bir isim olma ihtimali yüksekti ve ben aniden bitkin düşmüştüm. Pencerenin camında, ötesindeki mürekkep gibi karanlığa karşı işkence görmüş yansımamı görünce kendime uyumamı, doğru düşünemezsem kimseye faydam olmayacağını söyledim.

Oğlumun yatağına oturdum, ayakkabılarımı çıkardım ve büyükannemin geçen Paskalya'da ona aldığı haçı fark ettim. Yatak başlığının üzerinde asılıydı. Bir yanım çarmıhtaki figüre bağlamak, çektiğim acının öğrenmek istiyordu. Bunun yerine dizlerimin üzerine çökerek İsa'dan yardım diledim.

İşte o zaman yastığının yanındaki duvara yapıştırılmış fotoğrafı gördüm.

Bree ile evlendiğim gün çekilmişti; benim, gelinimin ve ailemin bir portresi. Bree ıslık ıslıdı. Damon onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Ali, Jannie ve Nana Mama da öyle. Ve ben de Powerball kazanmış gibi görünüyordum.

Bir zamanlar, senin, Alex Cross'un, yaşayan en şanslı adam olduğunu düşünmüştüm. Bu beni kırdı.

O öldü, diye düşündüm. İkisi de öldü.

Keder serseri bir dalga gibi kabardı. Beni tam olarak etkilemeden ayağa kalktım, sendeleyerek elektrik düğmesine gittim ve ışığı kapattım.

El yordamıyla Damon'ın yatağına gittim, yan yattım, cenin pozisyonunda kıvrıldım ve dalganın bir tsunami gibi vurduğunu hissettim. Hıçkırarak uykuya daldım.

BÖLÜM

52

İKİ TANE DAHA MI? Bunu nasıl başaracaktım?

Pazartesi sabahı 5:20'de Damon'ın yatakhanesinden çıkarken bu soru içimi kemiriyordu. hâlâ karanlıktı. Arabama giden yolu takip ederken sert rüzgâr soğuk yağmur damlalarını üzerime .

İki mi?

Sonra Damon'ın yatakhanesinin üzerindeki bu yol kavşağının muhtemelen Karla Mepps'in Kutsal Cuma sabahı onu durdurduğu yer olduğunu fark ettim. Saatlerce ıslak ve üşümüş olacağım gerçeğini görmezden gelerek durdum ve orada durdum, onun planlarından vazgeçip bir yabancıyla gezmek gibi aptalca bir şey yapmak istemesine neden olacak ne söylediğini merak ettim.

En kolay açıklama onun cinselliği idi. Ne de olsa Damon on yedi yaşındaydı ve çoğu on yedi yaşındaki genç gibi o da azgın hormonlarının kölesi olmak zorundaydı.

Ama oğlumu tanıyordum. Hormonlar ya da değil, o her şeyi düşüncesizce yapan biri değildi. Metodik ve düşünceli biriydi. Mulch'un suç ortağı Damon'a onunla gitmesi için şehvetin ötesinde bir neden vermiş olmalıydı, bundan emindim.

Belki de oğlum hakkında iyi şeyler düşünmek istediğim, ona asil özellikler bahsettiğim için suçluydum. Ama Damon'ın kararını nasıl ve neden değiştirebildiğini açıklayana kadar Karla Mepps'i ya da gerçekte her kimse onu sıkıştırmaya yemin ettim.

Kiralık araba tam bıraktığım yerdeydi. Kapıyı açıp içeri girdiğimde yeşil yapraklar ve ölü çam iğneleri ön cama saçılmıştı. Omuzlarıma ve baldırlarıma kadar sıırılsıklam ve arabayı çalıştırıp kaloriferi açtığımda titredim.

Dikiz aynasından kendime baktım ve zar zor tanıdığım bir adam gördüm; çökmüş gözleri, şişkin cildi ve boş bakışları bana büyük kişisel yıkım yaşayan diğer insanları hatırlattı. Bir an için orada oturdum, bu adamın devam edecek gücü olup olmadığından emin değildim ve tamamen yas tutup tutmaması gerektiğini merak ediyordum. Hayır, karar verdim. Neye benzediğim ya da nasıl hissettiğim umurumda değildi. Onlardan herhangi birini kurtarma şansım olduğu sürece savaşıacaktım.

Farları yakarak bininci kez onları bulup kurtarmak için dua ettim. Ama Tanrı'dan bundan daha fazlasını istedim. Yağmurda arabayı kafeye doğru sürdüm ve bu iş bitmeden önce

Mulch'la yüzleşebileceğimi, onunla bire bir karşılaşma ve onu adalete teslim etme şansına sahip olacağımı düşündüm.

Ama şimdilik Mulch'un kontrolü altında kaldım.

Uyanır uyanmaz telefonumdan Craigslist New Orleans'a baktım ve yeni ilanı gördüm. Ailemden birinin video yüzünden serbest bırakıldığına inanmak isteyerek ilanı açtım. Onun yerine, *"Kırk sekiz saat içinde iki kişi daha kameraya alınırsa, hayatta kalanların hepsini alırsınız"* yazıyordu. *Başarısız olursanız, hiçbirini alamazsınız. Cevabı buraya gönderin.*

Mulch yine kafamı ve kalbimi karıştırıyordu ve ben bunu biliyordum. Videonun sahte olduğunu anlamış mıydı? Yoksa Jones'u tanımış mıydı? Belki de yaşlı dedektifi görmek, umduğumuz gibi Mulch'un aklını çelmişti. Orijinal anlaşılmadaki bu değişiklik bu yüzden miydi? Yoksa en hasta zihinlerin oyununa mı geliyordum?

Boğazımın arkasında biriken asidi yutarak kampüs kapısından çıktım, sağa döndüm ve yanıp sönen kırmızı trafik işareti yavaşlayarak durdu. Ana yolun karşısındaki Millie'nin kafesinin ışıkları parlıyordu.

Lütfen bu kaltak kasetlere girsin, diye dua ettim arabadan inerken. *Lütfen bana bir işaret, bir mola, burada tutunacak bir şey ver.* Verandaya çıkıp kapıyı çaldım. Ward Brower, genç, yorgun görünümlü bir adam, ellerini önlüğüne kurulayarak tezgâhın arkasından çıktı.

Kapıyı açtı, taze kahve kokusu yayılıyordu. İçeri girdim. "Annen nasıl?" Kendimi tanıttikten ve el sıkıştıktan sonra sordum.

"Daha iyi," dedi Brower. "Size kahve getireyim mi? Pasta?"

"Çok memnun olurum. Gözetleme diski nerede?"

"Oh," dedi, yüzü düştü. "İçeri girer girmez kontrol ettim. O gün ve ondan sonraki gün çoktan silinmiş. Korkarım bu otomatik."

BÖLÜM

53

Kendimi bu olasılığa HAZIRLADIĞIMI DÜŞÜNÜYORDUM, ancak sabahın o saatinde bu kadar az uykuyla söylenen sözleri duyunca, sanki Tanrı beni bilerek görmezden geliyormuş, sanki beni ve ailemi tamamen lanetlemiş ve artık O'nun ilgisine değmezmişim gibi ezilmiş hissettim.

"İyi misiniz, Dr. Cross?" Brower sordu.

Başımı kaldırdım ve onunkinden daha donuk gözlerle ona baktım. "Hayır, umuyordum ki... Bilmiyorum."

"İster misiniz, efendim?" Brower masalardan birine oturmama yardım etmeyi teklif etti.

"Ben iyiyim," dedim. "Ve gidecek uzun bir yolum var. Kahve ve hamur işlerini dışarıdan alabilir miyim?"

"Tabii, hemen," dedi, sanki devrilmemden korkuyormuş gibi bana bir kez daha baktı.

Kahveyi doldurmasını ve hamur işlerini paketlemesini izlerken başımın haşlandığını hissettim.

Başka bir şey söylediyse hatırlamıyorum.

"Ne kadar?" Fincanı ve çantayı bana doğru ittiğinde sordum. ", " dedi

Brower başını eğerek. "Oğlunuz için üzgünüm."

Hafifçe başımı sallayarak kahveyi ve çantayı aldım, sanki şaşkınlık içinde nefes alıyor ve yenilgiyi içime çekiyordum.

"Ne kadar uzağa gitmen gerekiyor?" Brower endişeli bir ifadeyle sordu. "O da ne?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve dönüp kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açmaktan korkuyordum, sanki kafeden çıkıp kasvetli, karanlık bir geleceğe, umutsuz acının sonsuzluğuna, olduğum ve olabileceğim her şeyin sonuna giriyormuşum gibi hissediyordum.

Kafenin kapısını iterek açıp verandaya çıktığımda farlar yoldan yukarı doğru sallanıyordu. Alçak, kurşuni gökyüzünden sağanak halinde yağan yağmur, gri şafakta otoparkın üzerinde perde gibi dalgalanıyordu. Verandayı geçtim, iki merdiven inip saçağın altından çıktım, sonra durup soğuk yağmurun tenimi uyuşturmasına izin verdim. Orada öylece durdum, tüm şiddetini yüzümde hissediyordum, buz gibi suyu iğneler gibi hissediyordum ve-

"Alex!" diye bir kadın sesi. "Dedektif Cross!"

Ceketimin ıslanmış koluyla gözlerimi sildim, kiralık arabamın ötesine baktım ve DC Metro'nun plakasız bir arabasından inen Tess Aaliyah'ı gördüm.

Bana doğru koştu, telaşlı görünüyordu.

"Seni bulmaya çalıştık," dedi sesi titreyerek. "Ama Mahoney kredi kartlarını takip edene ve Damon'ın okuluna gittiğini anlayana kadar bulamadık. Ben de bir arabaya atlayıp bütün gece araba kullandım çünkü bunu bizzat duymanı istedim."

Midem elli kat düştü. "Başka bir ceset mi?"

"Hayır," dedi Aaliyah, gülümseyerek ve ağlamaya başlayarak. "Ama Bree'nin hayatta olma ihtimali çok yüksek. Ve Damon da!"

BÖLÜM

54

BEYNİM bu haberi elinin tersiyle itti.

Acımasız bir şaka. Hepsi .

Aaliyah, Brower'ın gösterdiği endişenin aynısıyla bana baktı. "Alex, ne dediğimi duydun mu?"

Hiçbir şey söylemedim, inançsızlık ve umut korkusu beni . "Bree ve Damon muhtemelen hayattalar," diye ısrar etti.

"Elinizde DNA kanıtı yoksa bunu bana söylemeyin!" Bağırđım. "mi?" "Hayır, ama-"

"O zaman istemiyorum," dedim. "Duyamam."

"Kadın kurbanın Bree olmadığına dair elimizde kesin kanıtlar var," dedi sakince. "Kimliği belirsiz kadının rahminde yara izi yoktu. İnşaat alanında gördüğünüz ceset Bernice Smith'e aitti, kuzey Pennsylvania'dan iki gün önce kaybolan bir kadın."

Hiçbir şey söylemedim, inanmak istiyordum ama bunu yapmaktan korkuyordum.

"Dr. Cross," dedi Aaliyah, telefonundaki bir fotoğrafı göstermek için yanıma gelerek. "Bu o. Mulch, Claude Harrow adında ırkçı bir katile Bree'nin mücevherlerini ve alyansını Bernice Smith'e taktırdı. Harrow onu, karınız olabileceğine inanmanızı sağlayacak kadar parçaladı."

Yağmurdan ıslanmış ekrana baktım ve Bree'ye çok benzeyen gülümseyen bir kadın gördüm: aynı boy, aynı atletik yapı, aynı temel yüz yapısı.

Bree hâlâ hayatta olabilir mi?

"Peki ya Damon?" Ben sordum.

"Bu sabah gelmesi gereken DNA sonuçlarını bekliyoruz, ancak Mulch bir taşıyıcı anne kullandıysa, John Doe'nun oğlunuz olmadığını bulacağımızı düşünüyorum."

Başım dönüyordu. "lazım."

Beni kolumdan tutup merdivenlerden kafeye götürdü ve ikimiz de sırlıslıklam halde tekrar içeri girdik. Aaliyah beni bir sandalyeye oturttu ve ben de sertçe oturdum.

İki buçuk gün boyunca ölümlerinin cehennemine katlanmıştım. Ve şimdi temeldeki kadın kesinlikle Bree değildi, bu da arka bahçemdeki cesedin muhtemelen Damon'a ait olmadığı anlamına geliyordu. Mulch'un hâlâ onları öldürmeyi planlıyor olması açıkça mümkün olsa da, bir yanımdan sevinçten patlamak istiyordu.

Bunun yerine alaycı bir şekilde güldüm ve "Önce üzerinde oynanmış fotoğraflar, şimdi de bu mu? Ailemi tekrar tekrar öldürmek mi? Mulch beni delirtmeye çalışıyor, değil mi?"

"Sana eziyet ediyor," dedi Aaliyah, otururken.

Kahve dükkânının sahibi önümüze dumanı tüten iki fincan koyarak, "Her , ona izin vermeyin," dedi. "Bunu sana yapmasına izin verme. Sadece güçlü olmalı ve kendine sadık kalmalısın."

Ona dikkatle baktım ve "Seni delirtmeye çalışan biriyle ilgili deneyimin var mı?" diye sordum.

"Biliyorum," dedi. "Eski karım denedi.

Hâlâ çabalıyor." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni güldürdü ve son birkaç günün acısı kalktı ve yerini umuda bıraktı. Yaşıyorlardı! Tanrı beni terk etmemişti.

Mulch'un bana acı çektirmek için iki masum insanı öldürmesi ve katletmesi tarif edilemezdi ama ailem hayatta olduğu için şükran duyuyordum. Güvende değillerdi ama yine de hepsi kurtarılabilirdi. Alçakgönüllülükle yüzümü ellerimin arasına aldım, mutluluktan titredim ve ruhumun derinliklerinden Kurtarıcıma teşekkür ettim.

Sonra ağlamaklı gözlerle Aaliyah'a baktım ve "Bana söylediğinde ne kadar kötü durumda olduğumu bilemezsin" dedim.

"," dedi boğazı düğümlenerek ve kalçamı okşayarak.

Boğazımı temizledim ve "Bana Harrow'dan bahset. Peki sana ne oldu?" Yüzündeki bazı sıyrıkları fark ederek ekledim.

"Harrow öldü," dedi Aaliyah ve işine geri döndü. "Mulch'un cinayetlerden sonra onu öldürdüğünü ve evini yaktığını düşünüyoruz. Soruşturma sırasında orada yüzüm çizildi; uzun hikâye. Peki ya sen? Sen nerelerdeydin?"

"Malç'ın izini sürmek," dedim. "Bu da uzun hikâye."

"Müdür, Damon'ı kaçıran bir kadın hakkında bir şeyler söyledi," dedi. "Ve muhtemelen burada onun bir resmi varmış?"

"Silindi," dedi Brower üzüntüyle, tekrar tezgâhın arkasına dönerek.

Kahve dükkânının kapısı bir zil sesiyle açıldı ve sonra kapandı. "FBI bilgisayar laboratuvarı silinmiş görüntüyü hard diskten çıkarabilir.

Sür," dedi Aaliyah. "Günler sürebilir ama denemeye değer."

Günler mi? Düşündüm. Onlar-

"Affedersiniz?" dedi bir çocuk. "Siz Damon'ın babası mısınız?"

Kafamı çevirdiğimde ıslak kızıl saçlı, kötü sivilceli, havaya rağmen Kraft School kapüşonlu tişört, gri eşofman altı ve parmak arası terlik giyen bir çocuk gördüm.

"Evet?" Dedim.

"Ben Roger Wood, Damon'ın bir arkadaşıyım," dedi beceriksizce. "Az önce Tommy Grant ve Porter Tate ile kahvaltı ediyordum.

Gelip seni bulacağım."

"Tamam..." Kahve dükkânının kapısı açılıp birkaç müşteri daha yağmurun altından içeri girerken, ben de öyle dedim.

"Bunu görmek isteyeceğini söylediler," dedi çocuk.

Elinde bir iPhone tuttu ve bana uzattı.

Ekrana bir kez baktım ve çığlık atmak istedim. Bunun yerine ayağa fırladım ve ürkmüş çocuğa sarıldım. "Ne oldu?" Aaliyah sordu.

"Onu yakaladı," dedim çılgınca sırtarak ve telefonu ona uzattım. "O sürtüğü canlı canlı yakaladı."

BÖLÜM

55

Memphis'in hemen kuzeyindeki Mississippi Nehri'nde akıntı yükselmişti. Demirli mavna *Pandora*'yı çekip yumrukluyor, Marcus Sunday'in kargo konteynırını mühürlemek için kilitle çalışmasını izlerken Acadia Le Duc'u tedirgin ediyordu. İşlerin yeterince ileri gittiğinden, Sunday'in oynadığı bu oyunun sonunda kaybedeceğinden endişe ediyordu.

Acadia, söz konusu aile olduğunda Cross gibi bir adamın pes etmeyeceğini düşündü. Eğer aileden biri gerçekten öldürülürse, Cross son nefesine kadar Thierry Mulch'u avlayacaktı, bu da Acadia'yı da avlayacağı anlamına geliyordu.

Bu fikir hoşuna gitmedi. Hiç hoşuna gitmedi.

Yine de Sunday kapağı iterek açıp içeri girdiğinde Acadia derin bir nefes aldı ve büyük bir bez plaj çantası taşıyarak onu takip etti. Sunday kapağı kapatıp arkasından kilitledi ve ardından uzun, dar alanın içini aydınlatmak için bir geçiş düğmesini çevirdi.

Sunday hemen bir sehpaye sabitlenmiş bir bilgisayara gitti, ekranı açtı ve inceledi.

"Son iki gündür çok fazla güneş var," dedi. "Kıyıları gerçekten güçlü tutuyor." Acadia zar zor dinliyordu. Gözleri özenle hazırlanmış hayatın üzerinde geziniyordu-

Alex Cross'un ailesini hayatta tutan destek sistemi.

Duvarlara cıvatalanmış ranzalara bağlanan beş kişi entübe edilmiş ve solunum cihazlarına bağlanmıştı. Aspire etmelerini önlemek için nazogastrik tüpler takılmıştı. İntravenöz hatları ellerinden IV sıvıların akışını yöneten otomatik Harvard pompalarına uzanıyordu.

Her ranzanın üzerinde bir kancaya asılı dört litrelik bir sıvı torbası vardı. Ortalama bir insan günde bir buçuk litre bakım sıvısıyla hayatta kalabilir. Torbaların her biri bir hastayı yaklaşık altmış saat idare eder.

Ayrıca her kancada asılı üç küçük torba daha vardı ve bunların hepsi ana serum hattına bağlanmadan önce daha küçük pompalara bağlıydı. birinde altmış saatlik midazolam, yani Valium'a benzer bir gevşetici vardı. Diğerinde iki buçuk günlük morfin vardı. Üçüncüsünde ise eşit miktarda pancuronium vardı. Güney Amerika toksini curare'nin moleküler bir akrabası olan üçüncü ilaç, ameliyatlarda kullanılan ya da bu vakada olduğu gibi komaya neden olan bir felç ediciydi.

Acadia her şeye uzun uzun baktı, hiçbir kanıt göremedi.

bozulma ya da kırılma. Sunday, sistemi tasarlaması ve ilaçları temin etmesi için kokain alışkanlığı olan zeki ve yozlaşmış bir doktora rüşvet vermişti. Doktor her hastanın kilosuna, cinsiyetine ve yaşına göre otomatik infüzyonun programlanmasına bile yardım etmişti.

Cross'un doksan küsur yaşındaki büyükannesi en zor olanıydı. Yüz kilodan daha hafifti ve geçmişinde hafif kalp sorunları vardı. Acadia konteyner arabasına her geldiğinde, yaşlı kadını çoktan gitmiş bulmayı bekliyordu. Acadia önce onun yanına gitti. Nana Mama'nın kalp atış hızı son kontrolüne göre biraz daha yüksekti. Tansiyonu da biraz düşük görünüyordu. Ama bunun dışında sapasağlamdı.

Tatmin olan Acadia, dört yıldır hemşireliğin nefret ettiği tarafı için kendini hazırladı. Yaşlı kadının çarşafını indirdi, bezini değiştirdi, eskisini çöp torbasına attı ve Foley kateterinde enfeksiyon belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. İdrar torbasını boşalttı, yerine koydu, sonra çarşafı tekrar üzerine çekti, Cross'un hayatının geri kalanında onu takip edeceği fikrinden kurtulamadı. Pes eden bir adam değildi, özellikle de ailesi söz konusu olduğunda.

Hâlâ bilgisayarları inceleyen Sunday'e, sonra da yaşlı kadının ranzasının üzerindeki kancalarda asılı duran poşetlerdeki ilaçlara baktı. Rutin işlerine devam etti, hayati değerleri kontrol etti ve diğer dördünü temizledi. Cross çocukları güçlüydü, özellikle de Jannie. Ciddi bir sporcunun kalbi ve yapısı vardı. Acadia Sunday'i kızın çıplak haline büyük bir ilgiyle bakarken yakaladı ve Cross ailesini rehin aldıklarından beri ona dokunmadığını fark etti. Bree Stone üzerinde çalışmaya başladığında, Sunday neredeyse şehvetle bakıyordu.

"Oldukça iyi toparlanmış, sence de öyle değil mi?" Sunday daha iyi görebilmek için etrafına bakınarak sordu. "Dr. Alex'in onun ölümüyle neden bu kadar yıkıldığını anlayabiliyorsunuz."

Acadia hiçbir şey söylemedi. Erkekler hakkında bir iki şey biliyordu. Seks istemeyi bıraktıklarında, aldatılma, terk edilme ya da daha kötüsü tehlikesiyle karşı karşıya kalırdınız. Sunday'in halihazırda yaptıklarının cüretkârlığı ve kapsamı göz önüne alındığında, en sonunda karar vereceği seçeneğin *daha kötüsü* olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Bu şüphe içinde büyüdü ve yeni dört litrelik serum torbalarını ve ilaçları saklama dolabından alıp değiştirdiğinde, artık bir inanç haline gelmişti. Zamanı giderek daralıyordu. Er ya da geç, Pazar onu öldürecekti.

Kitabında ne yazmıştı? Mükemmel suçlunun kendi başına bir evren olduğunu mu? Yalnız mı çalışır, yoksa suç ortaklarını mı öldürür? Sunday de aynen böyle yazmıştı. Ama belki-

"Acadia mı?" Sunday söyledi. "Burada işimiz bitti mi?"

Ona baktı, tereddüt etti ama sonra düşünerek bir karara vardı: *Kuyruklu yıldıza binme vakti geldi.*

"Sadece entübasyon ve nazogastrik tüpler konusunda gerginim" dedi.

"Öyle mi?" dedi hiç ilgilenmeden.

"Kirlenme belirtileri gösteriyorlar," dedi. "Sepsise yol açabilir ve buraya bir sonraki gelişimizde beşini de ölü buluruz."

Sunday birkaç dakika düşündü ve şöyle dedi: "Bu hoşuma gitmiyor. Eğer öleceklerse, bunun benim elimden olmasını istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama oradaki şarlatan doktorunuz bana bu tür bir bulaşma olursa tüpleri çıkarmamız ve komaların derinliğini değiştirmemiz gerektiğini söyledi."

"Anlamı?"

"Yani bu şekilde soğukta kalmayacaklar ve tüpler olmadan kendi başlarına nefes alabilecekler. Ama yine de o kadar uyuşmuş olacaklar ki hareket edemeyecekler."

Sunday onu inceledi ve "Peki ya yemek?" dedi.

"Serumlar onları bir sonraki kontrole kadar taşıyacak."

"Karar senin," dedi sonunda. "Tıp uzmanı olan sensin."

Acadia başını salladı, rahatlamıştı. "On ya da on beş dakikamı alır. Gidip kaptana söylemek isteyebilirsin, böylece etrafı kolaçan etmeye gelmez."

"Oh, o ..." Sunday dedi, sonra tereddüt etti. "Hayır, bu iyi bir fikir. İşiniz bittiğinde kilitleyin."

"Sıkı," dedi.

Acadia her ranzada Harvard pompasını yeniden programlayarak paralitik ilacı kesti ve diğer iki ilacın dozajını yüzde 55 oranında düşürdü. Ayrıca infüzyonun süresini de kısalttı, böylece o andan yaklaşık kırk iki saat sonra hepsi uyanmaya başlayacaktı.

Son olarak Acadia bağları gevşetti, böylece kırk beş saat kadar sonra içlerinden biri serbest kalıp diğerlerine yardım edebilecekti. İlaçlardaki değişiklik beklediği gibi işe yararsa, bundan birkaç saat sonra, New Orleans'a vardıklarında, duvarlara vurabilir, dikkat çekecek kadar gürültü çıkarabilir ve Pazar dönmeden önce kendilerini kurtarabilirlerdi.

Konteynirdan çıkıp kapağı kilitlerken ve üç kez sarılmış çöp torbasını Sunday'e atarken yeterince şey yaptığına karar verdi. Aşağı indi, yukarı baktı ve "Peki New Orleans'a vardıklarında ne olacak?" dedi.

Ona baktı, sırtıttı ve şöyle dedi: "Sürpriz olmasını istiyorum. Ama seveceğinizi garanti ederim."

"Sorun nedir, Marcus? Bana güvenmiyor musun?"

BÖLÜM

56

SUNDAY soruya başını sallayarak cevap verdi: "Hayır, sadece bu noktada bu işin gidebileceği birkaç yol var, hepsi de harika. Şimdilik seçeneklerimi açık ama göğsüme yakın tutacağım."

Döndü ve mavna kaptanı Scotty Creel'in beklediği iskeleye doğru gitti.

Creel, "Yeni sistem nasıl ?" diye sordu. Girişimci Sunday,

"Şimdiye kadar çok iyi" dedi.

"Bunun tüm dünyada işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Güneş bazlı soğutma?" "Bu da bir şey değil mi?" Sunday dedi ve güldü. "Ben geldim aklıma bir fikir geldi. İki buçuk gün sonra görüşürüz ve size haber veririm."

Kaptan dedi ki, "Oraya bundan daha hızlı varacağız. Muhtemelen kırk sekiz saatten az. Çarşamba sabahı iki ya da üçten önce limanda oluruz diye düşünüyorum. Nehir gerçekten hareketlenmeye başladı, taşma aşamasına doğru ilerliyor."

"Mükemmel," dedi Sunday.

Ama Acadia bunun hiç de mükemmel olduğunu düşünmüyordu. Cross ailesi o zamana kadar kendilerine gelebilirdi ama kesinlikle fazla gürültü çıkaramayacaklardı.

Sunday'i rıhtımdan inerken takip etti ve kiralık arabaları Chevy Malibu'nun park edildiği küçük bir alana doğru yürüdüler. Çitlerle çevrili alanın dışındaki yolda, Cochran'ın direksiyonunda olduğu bir başka Kenworth traktör römorku rölantide çalışıyordu. Bir felaket olması ve konteyneri kaldırmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı bu aracı kiralamışlardı.

Sunday saatini kontrol ederek, "Gidip ona iyi olduğumuzu söyleyeyim," dedi. "Dönüş uçuşundan önce birkaç saatimiz var ve bir şeyler yemek isteyecektir. Tercihiniz var mı?"

"Gerçekten aç değilim," dedi Acadia.

"O zaman söz hakkın yok," dedi ve ona anahtarları ve konteyner vagonuna erişmek için kullandıkları konşimento belgelerini fırlattı. "Bizi takip edin."

"Hemen ," diye söz verdi ve arabaya bindi.

Acadia konşimento belgelerini koltuğun üzerine atıp arabayı çalıştırdı ve Sunday'in traktör kabininin yolcu koltuğuna tırmandığını gördü. Sunday kapıyı kapattığında ve renkli camdan artık görünmediğinde, Acadia arabayı

dişli.

Eski Randolph Yolu'nun doğusundaki aracı takip ederek yakın kaldı. Eyalet Yolu 50'de güneye doğru giderken biraz geriye düşmüş ve daha sonra I-40'a doğru giden bağlantı yolunu yakalamış.

Acadia, Cochran doğuya giden I-40 otoyolundan sola dönmeye karar verene kadar bekledi. Takip edecekmiş gibi sinyal lambasını yaktı ama mümkün olan son saniyede sağa, Interstate 69'a saparak güneye yöneldi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boğazında hissedebiliyordu.

Otuz saniye. Bir dakika. Cep telefonu çalmaya başladı. Panik içinde telefona baktı. Yolun karşısına bir hayvanın geçtiğini, ondan kaçmak için direksiyonu kırdığını ve hemen geleceğini mi söylemeliydi?

Hayır, diye karar verdi Acadia ve telefonu pencereden dışarı fırlattı. Marcus Sunday gibi birine böyle bir hamle yaptıktan sonra geri dönüşü yoktu. Mümkün olan en kısa sürede arabadan kurtulacak ve başka bir araba kiralayacak ya da çalacaktı. Ve eline geçebilecek tüm paraya ihtiyacı olacaktı.

Acadia her şey hakkında çok fazla şey bildiğinin farkındaydı. Marcus onun peşinden gelmeye karar verdiğinde - ve eninde sonunda geleceğinden hiç şüphesi yoktu

-Bir anda çok uzun bir yola gidebilmek .

BÖLÜM

57

PAZAR, ACADIA'NIN telefonunun bir kez çalmasını ve ardından sesli mesaja geçmesini DİNLEDİ. "Ne söyleyeceksen söyle," dedi sesi.

Acadia doğu yerine güneye gittiğinden beri bu mesajı ikinci kez duyuyordu.

Cochran, "Belki de bizden önce havaalanına gidiyordur," diye önerdi. "Onu karşılamak için mekiğe binmemizi bekliyordur."

Sunday bu olasılığı elinin tersiyle itti. Çevik zihni tam gaz çalışıyor, Acadia'nın hareketlerini açıklamak için nedenler ve senaryolar üretiyordu. Sevgilisi son derece zeki bir kadındı. Bazen geleceği en az onun kadar iyi görebiliyordu. Aynı zamanda hayatta kalmayı başaran biriydi ve hayatta kalması gerektiğinde ölümcül derecede acımasız olabiliyordu. Acadia nadiren dürtüleriyle hareket ederdi. Sözleri ve eylemleri üzerine düşünürdü. Ama sonra harekete geçer ve arkasına bakmazdı.

Benden kaçıyor, diye düşündü, *tıpkı eninde sonunda kaçacağını bildiğim gibi.* Sunday onun kendisini terk etmesine en ufak bir öfke duymuyordu. Sadece bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Çok yazık; yatakta tam bir dâhiydi ve ölüme duyduğu aktif ilgiyi paylaşan biriyle konuşmak her zaman güzeldi.

Ama yollar ayrıldığında, ayrılırlar. Normalde Sunday bunu bu şekilde ele alır, rastlantıya bağlar ve yoluna devam ederdi. Ama Acadia onun hakkında çok şey biliyordu. Ona diğer kadınlardan daha fazla açılmıştı. Onun bu bilgiyi bir şekilde kendisine karşı kullanmasına tahammül edemezdi, bu da ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve en kısa zamanda-

Cochran öksürdü ve Sunday'in düşünce zincirini kırdı. "Şansınız var mı?"

Sunday cevap vermeden önce uzun bir süre şoföre bakıp yeniden hesap yaptı, "Tekrar deneyeceğim."

Acadia'nın numarasını tuşladı. düştüğünde, "Selam. Arayıp duruyoruz. ?"

Durakladı, başını salladı ve şöyle dedi: "Biz de öyle düşünmüştük. Kamyona benzin koyacağız, yiyecek bir şeyler alacağız ve sizinle buluşmak için servis aracına bineceğiz."

Dinledi ve dedi ki, "Bilmiyorum. Bir buçuk saat mi, iki saat mi?"

Cochran ona doğru baktı ve Sunday'in şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. "Kulağa doğru geliyor," dedi şoför.

"Altı, altı buçuk," dedi Sunday ve aramayı sonlandırdı. "İşemesi gerekti. Havaalanı da hemen ."

Cochran onu satın aldı ve şöyle dedi: "Benim de böyle bir kız arkadaşım vardı. O kadının gitmesi gerekiyorsa, gitmeliydi."

"Bu Acadia," dedi Sunday. "Gitmek zorunda."

Cochran bir çıkışa saptı, otoyolun altından kuzeye gitti ve bir Pilot kamyon durağına girdi. Pompaların yanına park etti ve inmeye başladı.

"Kahve ister misin?" Sunday sordu.

"Kulağa hoş geliyor. Geçen sefer yaptığın gibi yap."

Güneş gözlüğü ve kamyonla birlikte gelen Kenworth şapkasını takan Sunday, kabinden indi, kamyon durağına gitti ve çok hassas bir formüle göre hazırlamak için zaman ayırdığı iki kahve aldı. Ödemeyi on dolarlık bir banknotla yaptı ve kamyonu geri döndü.

Cochran çoktan taksiye binmişti ve açık pencereden kahvesini almak için uzandı. Sunday kahveyi ona uzattı, sonra da etrafından dolaşp diğer tarafa bindi. Cochran kahveden büyük bir yudum almıştı bile. Üst dudağında köpük vardı.

"Kahretsin, Marcus," dedi Cochran. "Bunun içinde ne var? O kadar güzel ki."

"Biliyorum, değil mi?" Sunday memnun, dedi. "Yine de küçük bir şey ekledim. aldın mı?"

Cochran bir içki daha aldı ve "Tarçınlı mı?" dedi. "Yakın."

"Nutmeg?"

"İyisin," dedi Sunday.

Cochran, "Hayır, bu iyi," dedi ve biraz daha içti.

"Hey, bana bir iyilik yapar mısın?" Sunday dedi ki. "Şuraya, arka çek. Bir şeye bakmam gerekiyor ve oradan oraya zıplamak istemiyorum."

"Elbette, Marcus," dedi Cochran. "Ama saate dikkat et. Eğer öğleden sonra geri getirirsek, tam gün ücretini alırlar. Konşimento belgelerinin kopyasıyla birlikte o sayfada öyle yazıyor."

"Cüzdanımı düşündüğünüz için teşekkür ederim," dedi Sunday. "Ve bu hiç de uzun sürmeyecek."

Pazar günü haklıydı. Otoparkın arka tarafına, sürücüleri uyurken rölantide çalışan diğer birkaç kamyonun yanına park çok uzun sürmedi. Cochran bir yudum daha almak için fincanını kaldırırken o da dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başladı.

Ama içmeden önce bir şey onu durdurdu, onu şaşırtmış gibi görünen bir şey. Parmakları gevşedi ve kahve fincanını düşürmeye başladı. Sunday fincanı düşmeden yakaladı.

Cochran sol tarafına, pencereye doğru yığıldı ve yavaş, sık nefesler almaya başladı. Sunday yan dikiz aynalarından dışarı baktı, en yakın hareketi yetmiş metre ötede gördü ve cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı.

Onları taktıktan sonra koltuğunda döndü, Cochran'ı yakaladı ve sırt üstü yatırdı. Cochran ona boş boş baktı. Ama Sunday daha iyi biliyordu. Felçli olmasına rağmen adamın zihni tamamen kontrol altındaydı.

"Biraz fazla pankuronyum," dedi Sunday ona kesin bir ifadeyle. "Eğer yeterince zaman veririm boğulursun. Ama gerçek şu ki, çok faydalı oldun Mitch Cochran. Sana biraz merhamet borçluyum."

Cochran'ın felçli olmasına rağmen, Sunday onun gözlerinde umut ışıltısı gördü.

Sonra Sunday uzanıp adamın üzerine kapandı, ranzadan bir yastık aldı ve adamı boğarak öldürdü.

BÖLÜM

58

Plakasız kruvazörün ön koltuğunda uyandım ve etrafıma bakındım, eyaletler arası yol boyunca uzanan tarım arazilerini ve traktörleri gördüm ve sonra Tess Aaliyah direksiyonun üzerine eğilmiş, kablolu görünüyordu.

"Neredeyiz biz?"

"New Yorkun kuzeyinde," diye cevap verdi. "Araba kullanabilirim."

"Yakın zamanda bir kafa travması geçirmişsiniz."

"İki gündür ne başım ağrıyor ne de bir belirti var. Gerçekten."

Bana baktı, samimiyetimi gördü ve sonra başını salladı. "Bir sonraki durakta ineceğim. Zaten benzine ihtiyacımız var."

"Sen bir makinesin."

"Neden?" dedi.

"Bütün gece araba kullandın ve şimdi de geri mi dönüyorsun?"

"Oh, inanın bana, eve yatağıma döndüğümde büyük bir kaza geçireceğim. Şu anda tıpkı bir posta güvercini gibiyim."

"Minnettarım. Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Sen iyi bir dedektifsin. Ve babanı gururlandırdın."

Bana baktı, utanmıştı.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Babanın kim olduğunu bilmediğimi mi sandın?" Aaliyah omuz silkti ve "Yayınlamamaya çalışıyorum" dedi.

"Bir efsanenin gölgesinde yaşamak zor olmalı."

"Bazen," dedi ve sonra konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu. "Acaba Mepps'te bir eşleşme bulabilecek miyiz?"

Kraft Okulu'ndan ayrılmadan önce John Sampson ve Ned Mahoney ile temasa geçmiştim ve sonunda gelen ve morgdaki cesetlerin hiçbirinin yakın ailemden birine ait olmadığını doğrulayan DNA testleri ilk başta moralimi düzeltmişti. Sonra iki masum insanın sırf karıma ve oğluma benzedikleri için öldükleri gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Bu bilgi, Sunday'in bana uyguladığı bir başka işkenceydi.

Bu acıyı bir kenara iterek, Sampson ve Mahoney'e önceki iki gün içinde başıma gelen her şeyi anlattım ve ardından Damon ve Karla Mepps'in kafede çekilmiş JPEG'lerini gönderdim. Ned de bana söz vermişti.

Görüntüyü, sabıka kayıtları, ehliyetler ve pasaportlar da dahil olmak üzere eyalet ve federal veri tabanlarının geniş bir kesitinde arama yapacak olan yüz tanıma yazılımından geçirin.

Sorun, bunun DNA testinden bile daha uzun sürebileceğiydi. Filmlerde biri bilgisayara bir resim yükler, birkaç tuşa basar ve bir isim çıkar. Aslında yüz tanıma, en hızlı bilgisayarları bile zorlayan karmaşık algoritmalara dayanan zahmetli bir süreçtir.

"Mahoney aramanın saatler sürebileceğini söyledi," dedim Aaliyah'a. "Ya da sistem bir eşleşme bulana ya da yenilgiyi kabul edene kadar birkaç gün sürebilir."

"Sahte kimlikteki Mulch'un fotoğrafında olduğu gibi mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ya hiçbir veritabanında yok ya da o resim için yüzünü değiştirmiş."

Sinyal lambasını yaktı ve 87 numaralı otoyolun Ramapo çıkışına girdi. Cep telefonum çaldı. Kontrol ettim ve arayanın Gloria Jones olduğunu gördüm.

"Bu Alex Cross," dedim.

Televizyon haber yapımcısı rahat bir nefes aldıktan sonra daha alçak ve komplocu bir ses tonuyla, "Ava'yı alıp konuşabileceğimiz bir yer bulayım. İki dakika içinde sizi ararım."

"Tamam," dedim, ne merak ederek.

Aaliyah bir benzin istasyonuna girdi, tuvaleti kullanmak için içeri yöneldi. Depoyu doldurdum. Dedektif bir diyet kola ve bir paket Kettle Chips ile döndükten ve otobana geri döndükten sonra, bu sefer direksiyonun arkasında ben varken, telefonum tekrar çaldı.

Aaliyah dedi ki, "287'den güneye git. DC'ye daha çabuk gider."

Başımı salladım, telefona cevap verdim, hoparlörü açtım ve Aaliyah'ın duyabileceği şekilde ön panele yerleştirdim.

"Ava?" Dedim.

"Buradayım Alex," diye cevap verdi. "Ne bulduğumuza inanamayacaksınız!" Gloria Jones, "Benim bununla çok az ilgim var," dedi. "Hepsi Ava'nın işiydi."

"DC Metro Cinayet Masası'ndan Dedektif Aaliyah ile arabadayım," dedim. "Elinde ne varsa ikimiz de duymak isteriz ama Ava, sana söyleyecek harika bir şeyim var."

"Evet?"

"Durum biraz karışık ama Damon ve Bree'nin hayatta olduğuna inanıyoruz." Nefes nefese kaldı. "Ama-"

"Mulch, Damon ve Bree'ye benzeyen insanları başka birine öldürtmüş ve parçalatmış. DNA eşleşmiyor."

Birkaç dakika cevap gelmedi ama sonra hıçkırıklarını duydum ve gözlerim yeniden yaşardı. Onlar hayattaydı. Onları kurtarmak için bir şansım vardı. Ava da bu umudu en az benim kadar güçlü hissediyordu. Gözyaşlarını silerken, Suffern ve I-287 çıkışının beş mil sonra karşıma çıkacağını gördüm.

"Ne buldun Ava?" Aaliyah sordu.

"Tamam," dedi Ava. Burnunu çekti ve sonra bize anlattı.

Keşiflerinin yorgun beynime nüfuz etmesi birkaç dakika aldı, ancak nüfuz ettiklerinde neredeyse yoldan çıkıyordum.

"Ben de oradayım," dedi Ava. "Ondan sonra ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Ondan sonra ona ne olduğunu zaten biliyorum," dedim.

"Ne?" Ava, Aaliyah ve Jones hep bir ağızdan ağladılar.

"Ava? Gloria? Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama söz sizi hemen arayacağım." İtirazları üzerine telefonu aldım ve aramayı sonlandırdım.

Aaliyah, "Bana olduğunu anlatmadan önce 287'yi al," dedi.

Çıkışa bir göz attıktan sonra oradan uzaklaştım ve I-87'de kalarak doğuya, Nyack ve New York'a doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Omaha," dedim ve telefonumu ona uzattım. "Ara ve bizi JFK ya da LaGuardia'dan kalkan bir sonraki uçağa bindir."

BÖLÜM

59

ALTI SAAT SONRA, Omaha'dan kuzeye doğru gidiyorduk. Küçük çocuklarla dolu bir oyun parkının ve daha büyük çocukların, on bir ya da on iki yaşlarında, poyrazlı bir bahar öğleden sonrasında antrenman yaptıkları bir futbol sahasının yanından geçtik.

Arabayı kullanan Aaliyah'a "Gördüğüm her çocuk artık savunmasız görünüyor," dedim. "Bir yanım camı indirip ailelerine çocuklarını asla gözlerinin önünden ayırmamaları için bağırarak istiyor. Kesinlikle asla."

Birkaç dakika boyunca dedektif cevap vermedi. Uykusuzluktan ve Omaha'ya uçuşlarımızı ayarladıktan sonra Kaptan Quintus'u aradığında ondan aldığı tepkiden dolayı sinirli ve gergindi.

Ama sonunda iç çekti ve "Bu hissi anlayabiliyorum" dedi.

Bizi Omaha'ya getiren şey duygularımızdı. Hikâyenin çoğunu biliyordum ama Ava'nın keşfini, vakayı en iyi bilen insanlara sormak istiyordum. Ve içimden bir ses bunun bizzat ve yerinde yapılmasının daha iyi olacağını söylüyordu. Yüzbaşı Quintus aynı fikirde değildi ama biletler çoktan alınmıştı ve biz de o öğleden sonra saat dört buçuk sularında Omaha Country Club'ın yanından geçerek Raven Oaks'ın yatak odası topluluğuna doğru yol alıyorduk.

Aaliyah'ın telefonundaki GPS'i takip ederek, bazıları tenis kortlu, bazıları havuzlu lüks evlerden oluşan bir siteye girdik ve Kuzey Elli Dördüncü Cadde çemberine ulaştık; bu çember, üzerinde altı ev bulunan bir çıkmaz sokağa açılıyordu. Yola döner dönmez kaldırımın kenarına park etmiş plakasız arabayı gördüm ve dedektife arkasına yanaşmasını söyledim.

Dışarı çıktık ve arabaya doğru ilerlemeye başladık. Dikkatim hemen çıkmaz sokağın sonundaki büyük beyaz eve gitti ve ben plakasız arabanın arka koltuğuna tırmanana kadar orada kaldı.

"Alex, keşke daha iyi koşullar altında görüşüyor olsaydık," dedi ön yolcu koltuğunda yanlamasına oturan minyon kadın. Omaha polis dedektifi Jan Sergeant, onu en son gördüğüm yedi yıl öncesinden bu yana çok az yaşlanmıştı.

"Ben de öyle Jan," dedim.

Çavuş'un ortağı Brian Box direksiyonun arkasında oturmuş, hatırladığım bir ifadeyle önüne bakıyordu. Box'ı son gördüğümünden beri saçları ağarmıştı ama hâlâ tadı pek de olmayan bir şey ısırılmış gibi .

İki dedektifle, vahşi bir toplu katliamdan on sekiz ay sonra tanışmıştım.

bizden önceki çıkmaz sokaktaki beyaz evde gerçekleşti. Omaha'lı Daley ailesi - Calvin, Bea, Ross, Sharon ve Janet- Noel'den iki gece önce evlerinde ölü bulunmuşlardı. Boğazları bir neşter ya da jiletle kesilmişti.

Fort Worth banliyösündeki ikinci toplu cinayetten sonra olaya dahil olmuşum. Monahan ailesi -Alice, Bill, Kenzie, Monroe, Annie ve Brent- evde boğazları kesilmiş halde bulunmuştu.

Dava üzerinde FBI için çalışmışım ama sonuçta soruşturmayı isimsiz şüpheli hakkında yazdığım psikolojik profilin ötesine taşıyamamışım.

Box, "Bunu telefonda yapamaz mıydık?" dedi.

"Bunu bizzat duymak isteyeceğini düşündüm, Box," dedim. "Olay yerini tekrar görmem gerekiyordu ve Dedektif Aaliyah'ın da görmesini istedim."

Çavuş, "Oraya gidip o insanları sebepsiz yere üzmeyeceğiz," dedi.

"İçeri girmeye gerek yok. Bunu buradan da yapabiliriz." Dedektif Box, "Öyleyse söyle bakalım," dedi.

"Bize Bea Daley'den bahset," dedim.

Box omuz , "İyi kadın. Ev kadını. Kendini kocasına ve çocuklarına adanmış. Hayır işleri, okul aile birliği gibi şeyler yapardı. Ama sessizdi."

"Peki ya Calvin'le evlenmeden önce?" Ben sordum.

Çavuş, "Sanırım Helena, Montana'da doğmuş ve Calvin'le evlenmeden önce Missoula'daki üniversiteye gitmiş" dedi.

"Yakın akrabası mı?" Aaliyah sordu.

"Anladığımız ölmüş," dedi Çavuş. "Bu Bea ile mi ilgili?"

"Anahtar o," diye onayladım. "O gece tüm ailesinin öldürülmesinin nedeni o."

"Buna dair kanıtınız var mı?" Box ilk kez koltuğunda dönerek ve oldukça şüpheli bir ifadeyle konuştu.

Aaliyah ve ben onlara Thierry Mulch ve kaçak annesi Lydia'dan bahsettik. Sonra Ava ve Gloria Jones'un Mulch'un annesini [Ancestry.com](https://www.ancestry.com)'da hem kızlık soyadı hem de evlilik soyadıyla aradıklarını ve hiçbir şey bulamadıklarını anlattık. Ama sonra, Atticus Jones'un onun birlikte kaçtığı adamın Montana ya da Oklahoma'dan olduğunu düşündüğünü hatırlayarak, her iki eyalette de arama yaptılar.

"Lydia Mulch'un Batı Virginia'da son görülmesinden yaklaşık altı ay sonra Butte, Montana'da adını değiştirdiğine dair bir kayıt buldular," dedim. "Adını Bea Townsend olarak değiştirmiş."

Dedektif Çavuş ayağa kalktı, söylediklerime odaklanmıştı ama Box etkilenmemiş görünüyordu.

"Altı ay sonra," dedim, "Bea Townsend Omaha'da Calvin Daley ile evlendi ve başka bir isim aldı. Daley maden mühendisiymiş. Henüz doğrulamadım ama Buckhannon'da danışman olarak çalıştığına bahse girerim."

Lydia Mulch'un kaybolduğu sıralarda. Hepsi ekleniyor." "Neye ekleniyor?" Box ağladı.

"Sebep," dedim.

"Kimin için?" Çavuş sordu. "Thierry Mulch," diye cevap verdim.

"Resmi olarak ölü olan oğul mu?" Box alay etti.

"Ve ailemi benden alan adam," dedim soğukkanlılığımı koruyarak ve Dedektif Çavuş'la konuşarak. "Bunu göremiyor musun Jan? Geride hiçbir kanıt bırakmayan ve suçla hiçbir bağlantısı olmayan gizemli bir davetsiz misafirden ziyade, şimdi karşınızda aşağılanmış ve intikam almaya kararlı, cinayete meyilli bir oğul var. Plan yapıyor, bir kar fırtınası gecesini bekliyor, içeri giriyor, evdeki herkesi öldürüyor ve sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyor."

"Görüyorum," derken Çavuş uzaklara bakıyordu. "Kahretsin, hadi ama Jan," diye başladı Box. "Bu-"

"Doğru," dedi. "Uyuyor, Brian. Bir düşün: Adli tabip en son Bea Daley'nin öldüğünü söyledi."

Başımı salladım. "Mulch onun bunu hissetmesini istedi. Önce ailesini öldürdü, ona cesetleri gösterdi ya da belki kocasının ve çocuklarının ölümünü izletti, sonra da kendi annesinin boğazını kesti."

BÖLÜM

60

Arabada uzun bir sessizlik oldu. Sokağın aşağısında, Thierry Mulch'un annesini ve ikinci ailesini katlettiğine inandığım evden otuzlu yaşlarında bir kadın çıktı. Posta kutusuna giden kadının yanında küçük bir çocuk yürüyordu ve kadın içeri girmeden önce bize uzun uzun baktı.

Box sonunda, "Ben hâlâ ," dedi.

"Neden olmasın?" Aaliyah sordu. "Bana çok açık görünüyor."

"Öyle mi?" Box dedi ki. "Ama bunun gibi bir toplu cinayet daha işlendi. Bana Mulch'un o cinayetle de bağlantısı olduğunu söyleyin, ben de her şeyin arkasında bu ölü adamın olduğuna inanmaya başlayayım."

"Akıllı adam," dedim.

"Dr. Cross," diye başladı Dedektif Çavuş.

"Hayır, o haklı," dedim. "Buna ihtiyacım var ve bende yok. Ofisinizde bir masa ve bilgisayar kullanabilir miyiz?"

Box dedi ki, "Sen-"

"En azından bunu ," dedi Çavuş.

Yirmi beş dakika sonra Aaliyah Omaha Polis Departmanı'nın Cinayet Bürosu'nda bilgisayar başında çalışıyordu, ben de telefon görüşmeleri yapıyordum. Önce Ned Mahoney'i aradım, yüz tanıma yazılımı sayesinde bir eşleşme bulmayı umuyordum, ama şu ana kadar hâlâ arama yaptığını söyledi. Ona Mulch'un Daley cinayetlerindeki bir şüpheliye benzediğini söyledim.

"Mulch'u Fort Worth'taki cinayetlerle ilişkilendiren bir şey var mı?"

diye sordu. "Henüz yok," dedim. "Sana haber veririm."

Daha sonra John Sampson'ı aradım ve onu bilgilendirdim. Bilgisayar uzmanlarımızla birlikte Virginia kırsalındaki domuz ahırında kemikleri bulunan ölü programcı Preston Elliot'ın dosyalarını inceliyordu.

"Bir şey mi?" Ben sordum.

"Şimdiye kadar değil," diye itiraf etti. "Ama yaklaşık bir saat önce bazı şifrelenmiş dosyalar buldular. Belki onları kırdıklarında şansımız yaver gider."

Sonra Fort Worth Polis Departmanı'nı arayıp Dedektif J. P. Vincente'yi sordum ve onun artık Teğmen J. P. Vincente olduğunu öğrendim.

"Alex Cross," dedi Vincente. "Kahretsin, dostum, o lanet şey için çok üzgünüm."

Şu anda etrafında dönen boktan dünya, kardeşim."

Vincente zeki ve saygısız biriydi ve onu çok severdim. Yoksulluktan gelmişti ve yorulmak bilmeyen bir işçi ve her yönüyle iyi bir adamdı.

"Minnettarım JP," dedim. "Sana yardımcı olabilecek bir yardıma ihtiyacım var." "Ne konuda?"

"Monahan cinayetleriyle ilgili soruşturmalarınız sırasında Thierry Mulch adının geçtiğini hiç duydunuz mu?"

Bir süre durakladıktan sonra, "İsmim bir şey çağrıştırmıyor. Neden? Kim bu adam?"

"Bea Daley'in oğlu ve ailemi kaçıran orospu çocuğu."

Açıklamam biraz zaman aldı. Bitirdiğimde Vincente dedi ki, "İsim bana uymuyor. Ama izin verin dosyayı açayım."

"Anneyi Mulch'a ya da Batı Virginia'ya bağlayan herhangi bir şey ya da göze çarpan herhangi bir şey arayın."

"Sana geri döneceğim," diye söz verdi ve kapattı.

Dedektif Çavuş bizi akşam yemeği için mükemmel bir biftek lokantasına götürdü. Et harikaydı - ne de olsa Amaha'daydık - ama iştahım yoktu ve tüm alkol tekliflerini geri çevirdim. Aynı anda o kadar çok şeyle başa çıkmaya çalışıyordum ki, muhakeme yeteneğimi gölgeleyecek hiçbir şeye şans veremezdim.

Aaliyah saat dokuz civarında iyi geceler dileyip Hyatt'ta kiraladığımız odalardan birine gittiğinde bitkin görünüyordu. Kendimi bitkin hissediyordum ve nereye gideceğimi ya da yatağa uzanmanın ötesinde ne yapacağımı bilmiyordum.

Çifte cinayetin video kanıtını teslim etmek için son tarih vardı. Ama Gloria Jones ve Los Angeles'taki arkadaşı çoktan bir şeyler hazırlamaya başlamışlardı. Tek yapmam gereken, ertesi gün bir ara sahte cinayetteki rolümü filme almak için bir yer bulmakmış.

Bu arada benim için yapacak bir şey yoktu.

Bu beni korkutuyordu. Hareket ettiğim, yeni bir araştırma yolu denediğim sürece, ailemin durumunun beni etkilemesini engelleyebiliyordum. Ancak şimdi, yatağымda uzanmış tavana bakarken, ezici bir güç gibi üzerime geri geldi.

Evet, hepsinin hâlâ hayatta olduğuna dair bir umut vardı ama Mulch'u Daley cinayetleriyle ilişkilendirmek, zamanı geldiğinde tüm ailemi öldürmekten çekinmeyeceğini anlamamı sağlamıştı. Ama o zaman ne ? Benimle oynamaya daha ne kadar devam edecekti? Onları bulmak için yeterli zamanım var mıydı?

Tanrı'ya bir söz vermeyi düşündüm: Ailem bana sağ salım geri dönerse bu sürekli soruşturma dolu hayatı bırakacaktım. Ama sonra Nana Mama'nın bana on beş ya da on altı yaşındayken söylediği bir şeyi hatırladım.

Tanrı'yla pazarlık yapamazsın, Alex. İyi niyetlerini ifade edebilirsin, istediğin hayatı hayal edebilirsin ama O'nunla pazarlık yapamazsın. Tüm kartlar O'nun elindedir.

Yatağa uzandım, gözlerimi kapattım ve ailemi olabildiğince canlı bir şekilde hayal ettim.

olabilir. Yeni ek binadaydık. Kolum Bree'nin beline sıkıca sarılmıştı ve sanki oradaymış gibi kokusunu alıyordum. Ali yeni mobilyaların arkasında silahlı çatışmadaymış gibi davranıyordu. Jannie, Damon'la birlikte kanepede oturmuş, küçük kardeşlerine gülüyordu. Mutfakta bir gölge gördüm ve-

Cep telefonum çaldı. Bir Teksas alan kodu.

"Buna hazır mısın?" Teğmen Vincente söyledi.

BÖLÜM

61

Oturdum, ışığı açtım ve dedim ki, "Devam et JP. Ben hazırım."

"Tamam," dedi. "Alice Monahan Alaska'da doğdu, Massachusetts'teki Deerfield Akademisi'nden mezun oldu ve Rice Üniversitesi'nde lisans ve yüksek lisans yaptı."

"Akıllı kadın," dedim.

"Çok," dedi ve güldü. "Bu yüzden neredeyse kaçıırıyordum."

"Anlat bana."

"Her nedense Deerfield'daki transkriptini kızlık soyadıyla almıştık," dedi. "Evrakları düşürmemiş olsaydım, transkriptin altını ve Deerfield'a transfer olmadan önce birinci ve ikinci yıllarında *Buckhannon, West Fucking Virginia*'da liseye gittiği gerçeğini göremeyecektim. Babası, madenlerle iki yıllık sözleşmesi olan yüksek profilli bir jeologdu."

Kalbim hızla çarpıyordu. Buckhannon! bir tesadüfün olma ihtimali neydi? Batı Virginia'da aynı küçük kasabada yaşayan iki kadın aynı korkunç şekilde mi öldürülmüştü? Milyonda bir mi? Daha çok on milyonda bir gibi. Bu tesadüf değildi. Mulch, Alice Monahan'ı tanıyordu. Bundan emindim ama kanıtların zihnimde netleşmesini istiyordum.

"Bayan Monahan'ın kızlık soyadı neydi?"

"Littlefield."

"Buckhannon Lisesi'ne gittiği yıllar mı?"

Vincente'nin birkaç saniyesini aldı ama buldu ve bana söyledi.

"Eğer kalsaydı Mulch'la aynı sınıfta mezun olacaktı," dedim, parçaların bir araya gelmeye başladığını hissederek. "Ve o da Mulch gibi harika bir öğrenciydi. Tahminimce Mulch'un transkriptiyle onunkini karşılaştırsak, birlikte ders almışlar."

"Yani Alice'in ona kötü bir kız gibi davrandığını ve onun da intikam aldığını mı düşünüyorsun?"

"Doğru hissettiriyor," diye cevap verdim. "Kadın zeki ve varlıklı. O da zeki ve bir domuz çiftliğinde yaşıyor. Belki de Mulch annesini ve ikinci ailesini öldürerek psikolojik olarak rahatladıktan sonra düşünceleri Alice ve ailesine yöneldi."

"Düşünceleri şimdi size ve mi döndü?"

Bu soru beni sinirlendirdi ama "Her ne sebeple olursa olsun, JP" dedim.

"Hey, Alice Monahan hakkında kiminle konuşman gerektiğini biliyor musun?" "Kimmiş o?"

"Davalar hakkında kitap yazan şu lanet Harvard'lı adam. Adı neydi onun?"

"Pazar günü," dedim. "Marcus Pazar."

BÖLÜM

62

SUNDAY bir duple espresso yudumladı ve gözlerini otoyoldan ayırmadı. Saat on olmuştu; Little Rock'tan on mil uzaktaydı ve önünde uzun bir yolculuk vardı. Ama yolculuğu memnuniyetle karşıladı. *İçimdeki serseri ve avcı* bu, diye düşündü. *Ben sadece dolaşmak ve öldürmek için doğmuş adamlardan biriyim.*

Aynı zamanda filozof Epikuros , iyi ve kötüyü zevk ve acıyla bağlantılı görüyordu. İyi bir yemek zevk vericiydi ve bu nedenle iyiydi. Akşamdan kalma olmak ise şarabın kötü potansiyelini gösterirdi.

Ancak acıdan alınabilecek zevk hakkındaki düşünceleri daha karmaşık ve çelişkiliydi. Gerçekten de, akıllı Acadia Le Duc'e doğru kayarken, onun yaklaşan acısından aldığı zevki hissederek ve bunun iyi olacağını bilerek yoluna devam etti.

Çok, çok iyi.

Sunday'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve Cochran'ın dizüstü bilgisayarına baktı. Kamyondan aldığı tek şey oydu.

TIR'dan ayrılmadan önce içeriği tamamen silmiş, perdeleri kapatmış ve sonra kamyon durağındaki hareketliliğin artmasını beklemişti. Uyuyan sürücülerin sık sık yaptığı gibi kamyonu rölantide bıraktı, kapıları kilitledi ve marketin arkasında dolaşarak kameraları aradı.

Orada kimsenin olmadığını gören Sunday, kamyon durağının bitişiğindeki çalılık çamların arasına girdi ve güneye yöneldi. Beş mil yürüdükten sonra kamyoncu kasketini çöpe atarak bir taksi çağırdı ve taksi onu bir Enterprise'a getirdi.

Kiraladığı kamyonetin servise gitmesini beklerken, Cochran'ın dizüstü bilgisayarını kullanarak internete girmiş ve dört banka hesabının yanı sıra kredi kartlarındaki tüm hareketleri izlemeye başlamıştı. Son birkaç saat içinde Memphis'teki ve nehrin karşısındaki Arkansas'taki ATM'ler aracılığıyla hesaplardan yaklaşık on iki bin dolar nakit çekilmişti.

Daha da kötüsü, yüz seksen bin dolara yakın bir meblağ Meksika'daki adını hiç duymadığı hesaplara havale edilmişti. Bunu yapabilecek tek bir kişi vardı; ATM kartlarının kopyalarını, şifrelerini, banka hesap numaralarını ve bu havalelerin yönlendirme bilgilerini alabilecek tek bir kişi.

Acadia.

Zeki, hırsız bir yaratıktı, değil mi?

Kadının Malibu'yu Avis'e Memphis havaalanında bıraktığını ve sonra bir şekilde para çekmek için nehri geçtiğini görmüştü. Ama nasıl? Kadının kendi kredi kartlarını kullandığını düşünmüştü ama ne yazık ki hesaplarına girmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu onu çok kızdırdı. *O benim numaralarımı öğrenmeyi düşündü ama ben onunkileri öğrenmeyi düşünmedim, diye* hiddetlendi. Bu da kızın kaçabileceğini düşündüğü üç yerden hangisine gitmiş olabileceği konusunda bir şanssızlık olduğu anlamına geliyordu.

Her birini tekrar düşünmeye fırsat bulamadan telefonun çaldığını duydu. Bu, profesyonel ve yazarlık hayatında kullandığı yasal cep telefonuydu. Cebinden çıkardı, ekranda tanımadığı bir numara gördü, Acadia olup olmadığını merak etti ve Cevapla'yı tuşladı.

"Marcus Sunday?" dedi bir adam. "Onunla konuşuyorsun."

"Gecenizi böldüğüm için özür dilerim ama Los Angeles'taki reklamcınızdan numaranızı aldım ve-"

"Kimin için yazıyorsun?" Sunday sordu. Kitap çıktığında hakkında bir sürü hikâye yazılmıştı ama aylardır hiçbiri çıkmamıştı.

"Ben kimse için yazmıyorum. Ben Alex Cross. Beni hatırladınız mı?"

BÖLÜM

63

Üç yavaş vuruş boyunca, Sunday için zaman durdu ve hayatında ilk kez beyinde hiçbir düşünce titreşmedi.

"Dr. Sunday?" Cross söyledi. "Alo?"

Sonra zaman ve Sunday'in zihni tekrar senkronize oldu. Cross'la konuşmak mı? İşte bu ilginçti.

"Buradayım, Özel Ajan Cross," dedi Sunday. "Ve tabii ki sizi hatırlıyorum."

"Artık Büro'da çalışmıyorum."

"Hayır mı?" Sunday heyecanla, düello yapıyormuş gibi hissettiğini söyledi.

"Bunu duymamıştım."

"Bakın, kitabınıza yaptığım eleştiriden sonra benimle konuşmamak için bir nedeniniz olduğunu biliyorum, ama durumumun farkında mısınız?"

"Durum mu?" Sunday hafif bir sordu. "Hayır. Yurtdışındaydım ve daha yeni döndüm. Sizin durumunuz nedir?"

"Thierry Mulch adında bir adam DC bölgesinde birkaç kişiyi öldürdü ve ailemi rehin aldı."

"Tanrım," dedi Sunday. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bunu en kötü düşmanıma bile dilemezdim."

"Teşekkür ," dedi Cross. "Onu hiç duydunuz mu? Thierry Mulch?"

Sakin ol, diye düşündü Pazar. *Sorunsuzca devam et*. Ama Cross'un oyunu neydi? Ne kadarını biliyordu? Sunday ne kadarını söylemeliydi? Geçmişteki en yakın müttefiki olan içgüdülerine karar verdi.

"Bu ismi daha önce duyduğumu söyleyemem, ne kadar sıra dışı olsa da," diye yanıtladı Sunday. "Kim o?"

"Bea Daley'nin oğlu," diye yanıtladı Cross.

Sunday'in akli bu ifadenin içerdiği anlamlarla dolup taşı. Cross'un elinde, Sunday'in bildiği kadarıyla başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir bağlantı vardı. Ama bu bağlantı hiçbir şekilde Cross'un Mulch'u Sunday'e bağladığını göstermiyordu. Bundan emindi.

"olmalısınız, Dr. Cross. Bea Daley'nin oğlu Ross, ailenin geri kalanıyla birlikte o evde öldü."

"Daley'le tanışmadan önce başka bir hayatında başka bir oğlu olduğu ortaya çıktı." "Ne? Nerede? Montana'da mı?"

"Buckhannon, Batı Virginia," dedi Cross. "Bea, Lydia Mulch'du."

Sonra. Orada bir kömür madeninde mühendis olarak çalışırken Calvin Daley ile tanıştı ve oğlunu geride bırakarak onunla kaçtı. Montana'da yasal olarak adını değiştirmiş ve Omaha'ya taşınarak Calvin'le evlenmiş. Montana'da büyüdüğüne dair insanlara anlattığı hikâye kurguydu."

"Yani ne diyorsun?" Sunday soğukkanlılıkla konuştu. "Sence Daley ailesini bu Thierry Mulch denen adam mı öldürdü?"

"Biliyorum," dedi Cross.

"Ama katil hiç kanıt bırakmamış," dedi Sunday. "Yani bir şey söyleyemezsiniz.

Ya da yapabilir misin?"

"Jüri için yeterince iyi değil, eğer kastettiğiniz buysa," diye itiraf etti Cross. "Ama dahası da var. Alice Monahan mı? Bir zamanlar Alice Littlefield'dı."

"Doğru. Sanırım Anchorage'da doğmuş."

"Doğru," dedi dedektif. "Buckhannon Lisesi'nde iki yıl okuduktan sonra Deerfield Akademisi'nden mezun olmuş."

"Ben... Ben bunu bilmiyordum."

"Kanıtların arasında vardı." Cross içini çekti. "Ama şimdiye kadar kimse buna bir önem atfetmedi."

"Pekala," dedi Sunday, sesinin kederli çıkmasına özen göstererek, "sanırım benim mükemmel suçlum o kadar da mükemmel değilmiş."

"Mulch mükemmele yakındı," dedi Cross. "Onlarca yıl boyunca her türden insanı öldüğüne inandırdı. Bir dizi toplu cinayette kimse bir hayaletten şüphelenmez."

"Peki beni tam olarak neden aradın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cross, sanki ağır bir yük taşıyor gibiydi. "J. P. Vincente, Mulch ailemi öldürmeden önce onu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şeye rastlamış olabileceğini düşündü."

"Mulch'un nerede olduğunu bilmiyor musunuz?" "Hiçbir fikrimiz yok."

Cross'un sesi sinirli ve samimi çıkınca Sunday'in omuzları gevşedi ve sakinleştirici bir sesle, "Korkarım size yardımcı olamayacağım, Dr. Cross. Çok üzgünüm ve içinde bulunduğunuz... korkunç, çok korkunç durum için özür dilerim."

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

"Vaktimi boşa harcamadın," dedi Sunday. "Aslında bana bir iyilik yaptın."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Beni uyardınız," diye cevap verdi. "Şimdi kitabı düzeltmem gerekecek ve muhtemelen Bay Thierry Mulch'u ve Buckhannon, Batı Virginia'yı araştırarak başlamalıyım. O yerin adı buydu, değil mi?"

"Doğru. Hazır başlamışken, bana atfettiğiniz alıntıları da düzeltir misiniz? Doğru değiller."

Sunday, "Bana nasıl okunmasını istediğinizi söyleyin," dedi. "Eğer sizi yanlış aktarıysam çok özür dilerim."

Cross "Özür kabul edildi" demeden önce bir sessizlik oldu.

"Güzel. , Dr. Cross? BAŞKENTTE MI?"

"Omaha. Sen?"

"Memphis, bir okuma için. Geçen hafta Philadelphia'daydım ve bundan sonra Austin'e gidiyorum," dedi Sunday. "Söylesene, tüm bunlar bittiğinde bir röportaj yapmayı kabul eder misin?"

Cross tereddüt etti, sonra "Tabii, kayıt cihazı çalışırken belki," dedi ve telefonu kapattı.

Kazıyı görmezden gelen Sunday, dedektifle yaptığı konuşmanın tetiklediği adrenalinin ve Cross'un Thierry Mulch'un geçmişini öğrenmiş olsa bile şu anda Bay Mulch'u nerede bulacağına dair hiçbir fikri olmadığını bilmenin verdiği memnuniyetin etkisiyle sırttı. Sunday açıkça üstünlük sağlamıştı ve hâlâ iki, hatta belki üç adım öndeydi.

Sunday gülerek ve neşeyle yumruğunu vurarak gaz pedalına bastı ve gecenin içinde hızla ilerledi.

BÖLÜM

64

Pazar günü Marcus'la yaptığım görüşmeyi yine bir çıkmaz sokağa girmişim gibi hissederek **kapattım**. Onu neden aramıştım ki? FBI ve polis, Monahan ve Daley cinayetleriyle bağlantılı olarak Thierry Mulch'u hiç duymadıysa, Sunday'in onun ismine rastlamasını neden bekleyecektim ki?

Çünkü boşa kürek çekiyorsun, Alex.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendime kızdım. Lanet olsun ki boşa kürek çekiyordum. Ailem on gündür ortalıkta yoktu. Mulch on gün boyunca benimle bir kuklaymışım gibi oynamıştı ve o zalim bir kuklacıydı. Bree, Anneanne, Damon, Jannie ve Ali'yi bulmama yardımcı olacak her türlü saman çöpüne, ipe ya da düşünceye sarılabilirdim.

Ancak saat gece yarısına yaklaşıyordu ve yapabileceğim başka bir şey, başka bir çare olmadığını fark ettim. Telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna aldım ve derin bir uykuya daldım.

Gece üçten kısa bir süre sonra sersemlemiş bir şekilde yüzeye çıktım ve sonra kendimi gerçeklikten o derin, karanlık soluklanmaya geri dönmeye zorlamaya çalıştım. Bunun yerine, Mulch'u, Ali'nin okuluna giden o kızıl sakallı adam olarak, onu terk eden annesini öldürecek bıçağı taşıyarak kar fırtınasında Daley'lerin evinin yanından geçerken gördüğüm rüyalara daldım. Mulch o sırada içerideydi, parlayan bir Noel ağacının yanından sürünerek geçen bir Grinch gibi. Merdivenleri tırmandı, ilk yatak odasının kapısını iterek açtı. Orta boy bir yatağın yorganının altında yatan şekiller vardı.

Mulch battaniyeleri geri çektiğinde, şimdi Daley'lerin evinde yaşayan kadını gördüm. Yanında, onun oğlu olmayan oğlum Ali cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Mulch bıçağı Ali'nin boynuna dayadı ve sertçe geriye doğru çekti. Kan havayı buğulandırdı.

Çılgılık attım ve rüyamda döndüm, koridorda yan yatak odasına doğru koştum. Ama Mulch bir şekilde çoktan oradaydı ve Damon ve Jannie ile işi bitmişti. Bree'yi korumaya çalışarak koşmaya devam ederken koridor uzadı.

Ben oraya varmadan Mulch kapısından çıktı ve bıçaktan damlayan kana bakarak gülümsedi, sonra da beni son yatak odasının kapısına kadar takip etmem için işaret etti.

Oraya gittiğimde, büyükannemin yanında duruyordu, tıpkı on yaşındayken beni almaya geldiği günkü gibi görünüyordu: o sevgi dolu ama hayır-

Saçma sapan bir ifade, öğretmeninin net duruşu, giydiği mavi elbise, ona uygun şapka ve el çantası ve beyaz kilise eldivenleri.

Nana Mama, Mulch'un bıçağı boğazına doğru kaldırdığından habersizmiş gibi bana baktı ve yumuşak bir sesle, "Alex, yeni bir hayata hazır mısınız?" dedi.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" diye nazikçe çıkıştı büyükannem. "O zaman yanlış düşünüyorsun, genç adam. İşin özüne indiğinde insanlar arasındaki fark budur. Düşünceleri onları tanımlar. O yüzden sana tekrar soruyorum, yeni bir düşünce tarzına hazır mısınız?"

"Hayır!" Bıçak gümbürtüye benzer bir sesle onu keserken çığlık attım. "Hayır!"

Beynimdeki gümbürtü o kadar yüksek sesle vurmaya başladı ki, ter içinde sarsılarak uyanıp otel odasında çılgınca etrafıma bakmadan önce kafatasımın yarılacağını düşündüm. Saat neredeyse sabahın beşiydi.

Bu sefer vurma sesi beni korkuttu. Biri kapımı çalıyordu. "!" Bağırdım, ayağa kalkmaya çalıştım ve uyuduğumu fark ettim. Kıyafetler. koktuğumu sadece Tanrı bilirdi.

Kapıda gözetleme deliğinden baktım ve Tess Aaliyah'ın Jannie'nin küçükken çışı geldiğinde yaptığı gibi hareket ettiğini gördüm, bir ayağından diğerine tedirgin bir şekilde sallanıyordu, yüzü konsantrasyon içindeydi.

Midem alt üst oldu ve başımı öne eğerek dua ettim: "Sevgili Tanrım, lütfen bana söyleyeceği her neyse onunla başa çıkabilmem için bana güç ver."

Sonra kapıyı açtım.

Dedektif Aaliyah rahatlayarak, "Bir an için öldüğünü sandım," dedi. "Telefonuna cevap vermiyor musun?"

"Rahatsız Etmeyin'e almıştım. oluyor?"

"Mahoney ve Sampson son bir saattir sizi aramaya çalışıyorlardı," diye cevap verdi. "Bunu size onlar söylemek istedi ama olan oldu."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yüz tanıma yazılımı Karla Mepps'in fotoğrafında sağlam bir isabet yakaladı. Mahoney ve Sampson onun kim olduğunu bildiklerini düşünüyorlar."

BÖLÜM

65

NED MAHONEY ve John Sampson'ın yüzleri dizüstü bilgisayar ekranını dolduruyordu. Aaliyah ve ben Aaliyah'ın odasındaydık ve Skype aracılığıyla onlara bağlıydık.

Mahoney, "Biyometrik analiz Louisiana ehliyetine göre yapıldı," diye açıkladı. "Bir saniye içinde göndereceğim."

"Kim o?"

"Acadia Le Duc," dedi Sampson. "Eski bir hemşireyken serbest fotoğrafçı olmuş. Ehliyetindeki New Orleans adresi eski ve elimizde güncel bir şey yok ama Preston Elliot'ın bilgisayarındaki şifreli dosyalarda Acadia ismine rastladık. Belli ki Elliot, Acadia için bazı işler yapmış."

"Nerede?"

"DC'ye benziyor," dedi ortağım. "Dosyadaki notlarda 'Acadia' yazıyordu. İş tamamlandı. Borçlu olunan hizmetler.

Kalorama." "Dosya ne zaman oluşturuldu?"

"Üç ay önce," dedi Sampson. "En son iki hafta önce güncellendi." Bunu sindirip, "Yani ailem kaçırılmadan hemen önce başkentteymiş," dedim.

"Öyle görünüyor," dedi Mahoney.

"Kredi kartlarına erişimimiz var mı?"

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyoruz."

"Bayan Le Duc'un sabıkası var mı?" Aaliyah sordu.

Sampson, "Yetişkin olarak bir şey yok," dedi. "Ama Louisiana, Jefferson Davis Parish'teki juvey dosyalarında onun ismiyle ilgili bir geri dönüş aldık."

Mahoney, "İzninizle, onun hakkında genel bir bülten yayınlayacağız," dedi. "Ülkedeki her ajan ve polis memuru yarına kadar Acadia Le Duc'un yüzünü görmüş olacak."

İlk başta bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ama sonra vazgeçtim.

"Bunu bir gün bekleyebilir miyiz? Önce Le Duc hakkında daha fazla şey öğrenebilir miyiz?" "Neden?" Sampson sordu.

"Sanırım Mulch'un suç ortağını tespit ettiğimizi dünyaya duyurursak neler yapabileceği konusunda endişeliyim."

Ortağım Mahoney'e baktı, o da "Senin yönteminle yapacağız" dedi.

"Teşekkürler. Dinle, şu çocuk raporunu takip edeceğim. Neredeydi?"

Bu FBI ajan baktı at onun Notlar, dedi,

"Jefferson Davis Parish.

Adliye binası ilçe merkezi Jennings'te."

Telefonumu açık tutacağıma ve her saat başı kontrol edeceğime dair söz verdikten sonra Skype görüşmesini sonlandırdım, Aaliyah'a baktım ve "Açlıktan ölüyorum" dedim.

"Ben de öyleyim," dedi.

Otelin restoranına indik ve ben dört yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması, patates ve kahve sipariş ettim. Aaliyah yulaf ezmesi ve meyve sipariş etti. Yemeğin gelmesini beklerken, internetten Jennings, Louisiana polis departmanının numarasına baktım ve sonra aradım. Bir kadın memur cevap verdi. Kendimi tanıttım ve Acadia Le Duc'un çocuk mahkemesinde mühürlü bir dosya aldığı yıldan kalan herhangi bir dedektif ya da memur olup olmadığını sordum. Uzun bir duraksamadan sonra Jefferson Davis Parish şerifinin ofisiyle konuşmam gerektiği söylendi.

Yemeğimiz geldi. Bunun uzun ve zor bir gün olabileceğini hissederek, şerifin telefon numarasını aramadan önce hepsini yedim. Telefonu açan şerif yardımcısı, Şerif Paul Gauvin'in arama kriterlerime uyduğunu, ancak bir eğitim seminerinde olduğunu ve bir saat kadar sonra döneceğini söyledi. Şerif yardımcısı, Şerif Gauvin aradığında ona numaramı vereceğini söyledi.

Erken olmasına rağmen Jennings, Louisiana'daki mahkeme katibini aradım. Şaşırtıcı bir şekilde telefona cevap verdi. Çocuk dosyasından reddedileceğimi düşünerek, Le Duc soyadına sahip herkesle ilgili tüm hukuk ve ceza dosyalarını arayıp arayamayacağını sordum.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve "Kızın üzerinde doksanlı yılların sonlarından kalma bir şey var ama mühürlü. Arazi sınırlarıyla ilgili yirmi yıldan daha eski iki dava var. Ve babayla ilgili birkaç eski ceza davası var ama Jean doksanlı yılların sonundan beri ölü."

Tezgâhtarın *doksanlı yılların sonlarına* vurgu yapan son cümlesini söyleme şekli tuhaf geldi ve ben de "Nasıl öldü?" diye sordum.

"Timsahları onu yakaladı," diye cevap verdi katip. "Bundan daha fazlasını şerifle konuşmanız gerekir. O zamanlar bütün o pis işlerle o ilgileniyordu."

Başka bir şey söyleyemeden memur telefonu kapattı ve ben de Şerif Gauvin'in aramasını beklerken bir yandan da memurun *doksanlı yılların sonları* ifadesinin Acadia'nın mühürlenmiş çocuk davasının babasının timsahlar tarafından öldürülmesiyle bir ilgisi olduğu konusunda beni uyarmak isteyip istemediğini merak ediyordum.

Eğer öyleyse bu biraz çarpık bir anlam ifade ediyordu. Ne de olsa Thierry Mulch babasını ve Preston Elliot'ı domuzlara yem etmişti. Mulch ve Acadia nasıl tanışmıştı? Bir canavar diğerini hissedip sırrını mı vermişti? Bunu daha önce de görmüştüm, genellikle genç çıraklar edinen erkek seri katiller arasında.

Ama farklı cinsiyetlerden canavarlar arasında bir ittifak? Bonnie Parker ve Clyde Barrow dışında bir örnek bulamadım ve bu da en iyi ihtimalle zayıf bir durum gibi görünüyordu, çünkü onlar öldüren banka soyguncularıydı, kaçırın katiller değil.

BÖLÜM

66

O sabah saat on bir buçuk sularında Sunday, kiraladığı kamyonetin içinde oturmuş, Teksas, Corpus Christi'de bir ara sokaktaki küçük, kahverengi bir bungalovu izliyordu. Yaz erken gelmişti. Dışarısı kavurucu sıcak, gölgede doksan iki derece ve inanılmayacak kadar nemliydi. Daha da kötüsü, son otuz saat içinde neredeyse hiç uyumamıştı ve Memphis'ten ayrıldığından beri bir şişeye işiyordu. Altı yirmi civarına geldiğinden beri ara sıra uyukluyordu ama ne zaman bir araba ya da yaya geçse uyanıyordu ve Acadia'nın eve girmediğinden emindi. Ayrıca sıcakta oturduğu ve birkaç dakikada bir klimayı açtığı neredeyse beş saat boyunca kimsenin evden çıkmadığından da emindi ve pencereyi yumruklamak istiyorum.

Acadia'nın buraya daha önce gelmiş ve arabasını altı yirmiden önce garaja koymuş olma ihtimali her zaman vardı. Ya da yanlış tahmin etmiş olabilirdi. Ama Acadia'nın kargaşa zamanlarında gitmesi en muhtemel üç yeri düşündüğünde, içgüdüsünü dinlemiş ve ilk buraya gelmişti. Ne kadar zaman vermeliydi?

Başı dönmeye ve çarpmaya başlamıştı ve karar verecek durumda olmadığını biliyordu. Pes edip uyumak zorunda kalacaktı.

Sunday tam arabayı ve klimayı açıp gözlerini bir saatliğine kapatmak üzereydi ki dikiz aynasından caddeye dönen yeşil bir Mini Cooper gördü. Hemen koltuğun üzerine kayarak başını eğdi ve Mini geçene kadar bekledi, sonra yolcu kapısından süzülerek çıktı ve mavi şortu, kolsuz tişörtü, koşu ayakkabıları, güneş gözlükleri ve gözlerinin üzerine kadar indirdiği siperliğiyle kaldırımında dörtlüala koşmaya başladı.

Mini yavaşladı. Araba yokuş yukarı giden kısa yola döndüğünde bungalovun garaj kapısı yükseldi. Sunday de yavaşladı, gözleri banliyö sokağında devriye geziyor ve günün kavurucu sıcaklığında ıssız olduğunu görüyordu. Mini'nin burnu garaja girdiğinde, etrafına son bir kez baktı ve çaprazlamasına garaja doğru patladı.

Mini içerideydi. Kapı devreye girdi ve inmeye başladı. Sunday güvenlik girişinin üzerinden atladı ve ardından garaja doğru yuvarlandı. Bir saniye sonra sol arka tamponun arkasına çömelmiş ve garaj sokaktan kapatılmıştı.

Sunday, sürücü kapısı açılıp kapandığında ve ayak sesleri duyduğunda donup kaldı.

bir dizi ahşap merdivene doğru yürüyordu. Bir anahtar kilidin içinde döndü. Kapı açıldı ve aralık durdu. Sunday ilk bip sesini duydu ve harekete geçti, garajda daha fazla bip sesi yankılanırken Mini'nin önü boyunca dans etti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Güvenlik kodunun sistemi kapattığını bildiren yüksek sesli bir vızıltı duyuldu. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Sunday kapıdan girip arkasından ona saldırdı, çığlık atmasına fırsat vermeden bir eliyle ağzını kapadı ve onu koridorun karşısına geçirip duvara yasladı.

Kalçalarını sertçe kadının arkasına dayadı ve yüzünü mor hastane önlüğü giymiş kızıl saçlı dehşet içindeki kadının sol kulağına yaklaştırdı.

"Merhaba Jillian," diye hırladı. "Vardiyadan yeni mi çıkıyorsun?"

BÖLÜM

67

Acadia'nın hemşirelik okulundaki eski sınıf arkadaşı ve eski sevgilisinin sonsuza dek en yakın arkadaşı olan Jillian Green, Sunday'in eline doğru öyle bir ciyakladı ki, sesi kesime giden bir dişi domuzun sesine benziyordu ve neredeyse gülecekti.

"Acadia nerede?" diye hırladı. "ya da yalan söylersen canını yakarım. Bunu yapmak istemiyorum. Ama yaparım. Anladın mı?"

Jillian Green'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve titreyerek başını salladı.

Marcus elini çekip yüzünü ona çevirdiğinde, "Lütfen Marcus," diye sızlandı.

Jillian kalın ve iri göğüslüydü, hiç de onun tipi değildi ama yine de ön kolunu Jillian'ın boğazına dayayıp "Nerede benim kızım?" demekten mutluluk duyuyordu.

"Bilmiyorum," dedi Jillian umutsuzca. "Haftalardır ondan haber almadım."

"Yanlış cevap," dedi Sunday, kolunu kızın boğazına daha sert bastırarak ve serçe parmaklarından birini tutarak. "Şimdi tekrar dene, yoksa önce bu parmağını, sonra da diğerini şaklatıp gırtlığını ezerim. Anladın mı Jillian?"

Yine ağlıyordu ama başını salladı.

Sunday boğazındaki baskıyı kaldırdı ama serçe parmağını sıkıca tuttu.

Jillian hıçkırarak, "Ona zarar verme, lütfen." dedi.

"Ona zarar vermek mi?" dedi, şaşırmış gibi yaparak. "Acadia'ya zarar vermekle, sana zarar vermekle ilgilendiğimden daha fazla ilgilenmiyorum, Jillian. Sadece dün benden çaldığı parayı istiyorum. Parayı hesabıma geri yatırmasını istiyorum, sonra da yoluma devam edeceğim. yok. Gerçek şu ki, o ve ben bir süredir ayrıyız ve terk edilmeye katlanabilsem de bir hırsıza tahammül edemem."

"Ona zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?"

Sunday, "Sevgili annemin ruhu üzerine," diyerek onu temin etti.

Jillian yutkundu ve "Son bildiğim, gece yarısına doğru, tam ben vardiyaya girerken, arabası bozulmuş ve buraya gelemeyeceğini söylemişti" dedi.

"Tamam," dedi makul bir şekilde. "Nereye gideceğini söylemişti?" "New Orleans'taki dairesine," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde.

Sunday bir yalancıyı bir mil bile fark edebilirdi. Gülümsedi ve "Demek annesine gidiyor." dedi.

Jillian'ın yüzüne bir korku dalgası yayıldı. "Marcus, hayır, o-"

Tekrar boğazına , "Şşşt, şimdi. Artık bunu yapma. Birkaç saat uyuyacak bir yere ihtiyacım olacak. Burada kalabilirim, değil mi?"

"Bu iyi bir şey değil-"

Adam boğazındaki baskıyı tekrar artırdı ve kadın yutkunup başını salladı.

Sunday onu serbest bıraktı ve yolu göstermesine izin verdi. Küçük, düzenli bir mutfaktan geçerlerken, tezgâhın üzerindeki bir bıçak bloğunun yanından geçerken tereddüt ettiğini gördü.

"Bunu aklından bile geçirme, sevgilim," dedi.

"Ne? Acıktın mı diye merak ediyordum."

Öyleydi ama bu bekleyebilirdi. Dedi ki, "Şimdilik sadece uyumak istiyorum. Daha sonra yemek yerim, o zaman benden kurtulmuş olursun."

Koridora girdiklerinde duruşundaki sertlikten, Sunday ona inanmakta zorlandığını anladı. Ama sorun değildi. Kendisi de inanmakta zorlanıyordu.

Jillian durdu, açık bir kapıyı işaret ederek, "Orada kullanabileceğiniz bir ilave yatak var," dedi.

"Hayır, hayır," dedi, onu ileri doğru iterek. "Birlikte uyuruz diye düşünmüştüm, böylece kalkarsan ya da telefon etmeye çalışırsan haberim olur."

"Ben olsam yapmazdım," dedi, koridorun sonundaki kapıdan geçerken sesi çatallaşıyordu.

"Aynen öyle," dedi Sunday, onu takip ederek, kesinlikle kadınsı bir dokunuşa sahip, zevkli ve düzenli bir alan olan ana yatak odasına girdi.

"Duş almam lazım," dedi.

"Bu harika bir fikir," dedi. "Ama sonra, daha sonra."

Jillian döndü ve onunla göz göze gelmeden, "Sonra mı?" dedi.

"Hadi hayatım, sen şu önlükleri çıkar, Marcus'a neler kaçırdığını göster, o da sana Acadia'nın neler kazandığını göstereyim," dedi.

"Lütfen Marcus," diye inledi.

"onları," dedi. "Yoksa onları senden koparırım."

Aşağılanmış görünerek üstünü ve altını çıkardı ve ardından sütyenini ve külotunu çıkardı.

"Jillian, beklentilerimi aştığını söylemeliyim," dedi Sunday koşu şortunu çıkarırken. "Rubens'in resmettiği gibi bir Afrodit gibisin, solgun ve şehvetli. Şimdi yüzükoyun yatağa uzan ve yaşlı Marcus'un senin üzerinde çalışmasına izin ver. Sen de izle; bu aramızdaki gereksiz gerginliği azaltacak, Jillian. Bu ikimizin de harika bir öğleden sonra uykusu çekmesine yardımcı olacak."

BÖLÜM

68

TESS AALİYAH VE ALEX CROSS öğleden kısa bir süre sonra otelden ayrıldı ve havaalanına doğru yola çıktı. Oraya yerleşmek Cross'un fikriydi ve Aaliyah da bu stratejiye katılıyordu. Ülkenin herhangi bir yerinde herhangi bir mola verilerse, mümkün olduğunca hızlı hareket edebilmek istiyorlardı.

Havaalanının içindeki bir kafeye gittiler ve orada kahve içerek, yemek yiyerek ve davayı her yönüyle gözden geçirerek yaklaşık beş saat geçirdiler. Cevaplanmasını istedikleri soruları belirlediler ve Thierry Mulch ve Acadia Le Duc hakkında bildikleri ve bilmedikleri arasındaki boşluğu hayal güçlerinin ve araştırmacı içgüdülerinin boyamasına izin verdiler.

Dedektif Aaliyah Cross'la daha fazla zaman geçirdikçe ona daha fazla saygı duymaya başladı. Sıradan bir adam - polis ya da başka biri - bu tür bir baskıyla karşı karşıya kalsaydı uzun zaman önce boyun eğebilirdi. Ancak Cross, hayal bile edemeyeceği bir zarafetle yükü bir omzundan diğerine taşıyarak omuz silkiyor gibiydi. Başarılarına bakılırsa Cross kolaylıkla her şeyi bilen ya da kendini beğenmiş biri olabilirdi ama yine de mükemmel bir dinleyiciydi, kendini feda ediyordu ve o müthiş vücudunda egoist bir hücre bile yok gibiydi.

Ayrıca bölümlere ayırma konusunda da olağanüstü bir yetenek sergiledi. Aaliyah ile ailesinin hayatını doğrudan etkileyen şeyler hakkında konuşuyor olsalar da Cross, davanın rahatsız edici derecede duygusal yönlerinden kendini soyutlayabiliyor ve soruşturmayı rasyonel ve mantıklı bir şekilde yürütmeye devam edebiliyordu.

Aaliyah beşe çeyrek kala tuvalet molasından döndüğünde Cross, "Birkaç saat daha bekleyelim, sonra tekrar bir otel buluruz," dedi.

"Peki ya yapman gereken cinayetin videosu?"

Cross, "Gloria Jones'un benim için hazır olduğunda beni araması gerekiyor," dedi. "Başka bir not, babanın kalçası bugünlerde nasıl?"

Genel bir kural olarak, Dedektif Aaliyah babasının izni olmadan ondan bahsetmezdi ama Bernie, Cross'un çalışmalarının hayranıydı ve onun bunu sorun edeceğini sanmıyordu.

"Biliyor musunuz bilmiyorum ama leğen kemiğinin sağ tarafı paramparça olmuş," dedi. "Dört ameliyat geçirdikten sonra etrafta rahatça dolaşabiliyor ama hala onu rahatsız ettiğini söyleyebilirsiniz."

"Kalça mı yoksa işte olmamak mı?"

Gülümsedi. "İkisi de."

"Onun nasıl bir makine olduğunu hatırlıyorum," dedi Cross. "Onu çıldırtmış olmalı. Kariyerini bitirmiş olmak yani."

"Başlarda öyleydi," dedi Aaliyah. "Annemi delirteceğini düşündüm ve bir süre alkol kullandı ama sonra annem hastalandı ve geçen yıl vefat edene kadar hayatının odak noktası annem oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Baban şimdi ne yapıyor?" "Bol bol balık tutuyor, bahçeyle uğraşıyor ve bir kız arkadaşı var." "Bu senin için sorun olur mu?"

Aaliyah başını eğdi, onu yeniden değerlendirdi ve "Demek telepati ve X-ışını görüşüne sahip olduğun doğru" dedi.

Cross kıkırdadı. "Sadece vücut dilini okuma becerisi." "O zaman gidip Vegas'ta poker oynamalısın."

"Bu onun bayan arkadaşıyla aranızın iyi olmadığı anlamına mı geliyor?"

Tanrım, o çok iyiydi, diye düşündü. Nazik ama acımasız.

"Onunla sadece bir kez tanıştım," diye Aaliyah. "İyi biri. Ve bilmiyorum, sanırım babamın daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum."

Cross, "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum," dedi. "Sizin için de zor olmalı çünkü o normalleşme yolunda mücadele ediyor ve siz günlük olarak bunun bir parçası değilsiniz."

Aaliyah bunu daha önce bu şekilde düşünmemiştii ama Cross'un analitik yönünün yanı sıra geniş bir duygusal zeka rezervine sahip olduğunu fark ederek başını salladı.

Telefonu beş buçukta çaldı. Cross açtı, dinledi ve şöyle dedi: "Evet Şerif, ben Alex Cross. Acadia Le Duc hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Tekrar dinledi ve sonra şöyle dedi: "Anladığım kadarıyla mühürlenmiş. Ancak şunu bilmelisiniz ki DC Metro Polisi ve FBI onu bir adam kaçırma ve cinayet serisinin suç ortağı olarak görüyor."

Cross, Aaliyah'a başıyla onay verdikten sonra yaklaşık on beş dakika boyunca yorum yapmadan dinledi. Sonunda, "Hayır, keşke ben oraya gelene kadar bunu , ama bu arada o kulübeyi gözetim altına almalısınız. Bunu nasıl yapacağımızı daha iyi anladıktan sonra size tahmini varış süremizi bildireceğim."

Sonra Cross telefonu kapattı, yeniden enerjik görünüyordu ve "Mümkün olan en hızlı şekilde Jennings, Louisiana'ya gitmemiz gerekiyor" dedi.

BÖLÜM

69

JILLIAN GREEN'İN Corpus Christi'deki apartman dairesinde Marcus Sunday dinç bir şekilde ve belinde hoş bir sızı ile uyandı. Saatini kontrol etti, esnedi ve çıplak bir şekilde ayağa kalktı.

Sunday yatağı darmadağın bir halde bıraktı, battaniyeler bir yığın halindeydi ve çarşaflarda sanki tırnakları oymuş gibi uzun, ince yırtıklar vardı. Banyonun kapısını iterek açtı ve çamaşır suyu kokusunu aldı. Başını eğdi ve Acadia'nın en iyi arkadaşının küvette yattığını, boynuna kadar su içinde olduğunu, onu arkadan becerirken kemeriyle boğulduğu için gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü.

Seks sırasında boğulmanın bazı kadınlarda daha güçlü orgazmlara neden olduğunu duymuştu ve bunu denemeye karar vermişti. Jillian'ın bunu kesinlikle kanıtladığını düşündü. Sonunda la-la diyarına gitmiş, ölmeden hemen önce inanılmaz bir şekilde titremişti.

Sunday duşu açtı, ısınana kadar bekledi ve sonra ölü kadınla birlikte soğuk suya girdi. Antibakteriyel sabunla tepeden tırnağa yıkanırken cesede aldırış etmedi.

İşi bittiğinde Jillian'ın başını çamaşır suyunun altına soktu. Üç dakika sonra küvetin fişini çekti, paspasın üzerine çıktı ve duş başlığını tutmak ve Jillian'ın vücudunu soğuk suyla durulamak için bir bez kullanırken kurulandı. İşi bittiğinde, gidere üç kapak Drano döktü, duş kontrollerini bezle sildi onu ve banyo paspasını ana yatak odasına getirdi.

Sunday yatağı soydu, çarşafları ve battaniyeleri çamaşır makinesine götürdü. Onları içine koydu ve sıcak çalıştırmadan önce yarım fincan Clorox ekledi. Makinenin düğmelerini sildi ve elektrik süpürgesini buldu. Küvetin kenarından ana yatak odasına kadar süpürdü ve sonra tekrar koşu takımlarını giydi. Sonra evin dışına, mutfaka ve garaja giden yolu temizledi.

Elektrik süpürgesinin torbasını çıkardıktan sonra nemli bir bezle süpürgeyi sildi ve sanki her zaman orada duruyormuş gibi makineyi bir köşeye yerleştirdi. Elindeki bezle garaj kapısı açacağına bastı ve tamamen açılana kadar bekledi. Bisikletli bir çocuk yanından geçti ama ona doğru bakmadı.

Sunday düğmeye bastı ve havalandı, merdivenlerin tepesinden atladı, Mini Cooper boyunca koştu, sonra güvenlik girişini aştı.

Otuz saniye sonra sokağın aşağısında ve kiralık kamyonun içindeydi. Vakum torbasını I-10'da doğuya doğru giderken bir dinlenme tesisinde bıraktı.

BÖLÜM

70

O akşam şiddetli bir hava dalgası güney ovalarını kasıp kavurdu. Gök gürültülü fırtınalar kalkış ve inişimizi geciktirdi, böylece Houston'da United Airlines uçağından indiğimizde saat sekiz olmuştu. Yolculuk tam bir rodeo havasında geçmişti ve gece boyunca Teksas'ın doğusundan Louisiana'nın batısına kadar hortum faaliyetlerinden bahsediliyordu ki ne yazık ki biz de oraya gidiyorduk.

Kiraladığım Jeep Cherokee'yi sağanak yağmur altında havaalanından çıkarırken Aaliyah, "Bunun vahşi bir kaz kovalamacası olmaması için dua ediyorum," dedi.

"Elimizdeki en güçlü koz bu," dedim. "Jennings'i GPS'e koyun."

Yaptı ve makine önümüzde yüz yetmiş sekiz millik bir yol olduğunu söyledi. Neyse ki yolun büyük bir kısmı Eyaletlerarası 10. Yol'dan geçecekti. Teorik olarak on buçuk gibi orada olabilirdik.

Ancak rüzgâr ve yağmur arabayı savurdu ve bizi yavaşlattı. Bu değer miydi? Tüm hava durumu uyarılarına rağmen gece yolculuğunu riske atmaya değer miydi?

Şerif Gauvin'in bana telefonda anlattıklarını gözden geçirdikten sonra hâlâ öyle . Gauvin, Acadia Le Duc'un babasının kazara öldüğünü ihbar ettiği gece teşkilata yeni katılmıştı. Thierry Mulch'un babası gibi Jean Le Duc'un da şiddet ve içki konusunda bir ünü vardı. Karısını ve kızını birkaç kez dövmüştü ama ikisi de adam aleyhinde tanıklık etmeyi reddetmişti.

Gauvin ve şerif sağanak yağmurun ardından bir sabah erkenden Jennings'in dışındaki bir bataklığın kıyısındaki kulübeye vardıklarında annenin gözleri yeni morarmıştı. Acadia ve annesi, Jean Le Duc'un bir önceki akşam zil zurna sarhoş olduğunu ve hıncını karısından çıkardığını, karısıyla kızının da onun tiratlarından kurtulmak için her zamanki yöntemleri olan penceresiz arka odada barikat kurmayı başardıklarını söyledi.

Bütün geceyi orada geçirdiklerini iddia ettiler. Acadia, kulübeyi ve barakayı boş bulduklarında babasını aramaya çıktı. Rıhtıma indiğinde babasını hava botunda sızmış halde bulmayı umuyordu ki bu sık rastlanan bir durumdu. Sonra babasının evcil timsahlarını tuttuğu ağılda bir kargaşa duydu.

Gauvin, "Geriye kalan tek şey sağ ön koluydu ve bu kolun de uygun bir şekilde tanımlayıcı bir dövme vardı," . "Bu ve diğer kanıtları

Acadia ve annesinin ya da Acadia'nın kendi başına hareket ederek yaşlı Jean'i öldürüp timsahlara yedirdiğine inanmamıza neden oldu. Ama bunu asla kanıtlayamadık ve buradaki çoğu insan 'İyi ki kurtulduk' dedi."

Acadia mezun olduktan sonra Jennings'ten ayrılmış ve Loyola'da hemşirelik programına girmek için New Orleans'a taşınmış. Bu bir süre önce olmuş ama şerif onu yılda birkaç kez annesini ziyarete geldiğinde gördüğünü söyledi.

"Yani annesi onunla nasıl iletişime geçeceğini biliyor mu?" diye sordum. "Öyle tahmin ediyorum," dedi.

"Başı derde girse oraya mı giderdi? Annesinin evine mi?"

"Olabilir," dedi Gauvin.

"Le Duc bir yer?"

Şerif, "Ev bir çöplük ama ek binalar var ve arazi büyük," dedi. "Ve Bayou des Cannes'da. İzole edilmiş. Bir mil, belki daha fazla bir mesafede başka bir ev yok."

Kısacası, Mulch gibi bir delinin beş rehine tutabileceği türden bir yerdi. Şerif bazı sorular sormak ve etrafa göz atmak için Le Duc'un annesinin evine gitmeyi teklif etti ama ben ailemin orada tutulma ihtimaline karşı orada olmak istediğimi söyleyerek *bunu* rica ettim. Bunun yerine, oraya giden yolun kontrol edilmesini istedim.

Ondan kısa bir süre sonra yağmur biraz hafifledi ve direksiyonu ölümüne kavrayışımı gevşetebildim. Yağmur tabakalar halinde yağıyordu ve cep telefonum tekrar çaldığında ıslak yolun parıltısı gözlerimi kısmama neden oluyordu.

BÖLÜM

71

ARAYAN NED MAHONEY'Dİ. Cevap verdim ve telefonu hoparlöre

aldım. "Alex?" Mahoney söyledi. "Şu anda neredesin?"

"Beaumont'un yaklaşık on mil batısında," diyen Aaliyah'a baktım. "Le Duc'un annesi hakkındaki önsezin işe yarıyor olabilir," dedi Mahoney.

"Le Duc'un kredi kartlarına ulaştık. Yaklaşık beş saat önce Natchitoches'da benzin almış. Ondan dört saat önce de Texarkana'da benzin ve yiyecek almış. Kiralık mavi bir 2014 Dodge Avenger kullanıyor ve size doğru geliyor."

Hızlandım ve yeniden sert bir şekilde yağmaya başlayan yağmuru görmezden geldim. "Benzin istasyonlarından fotoğraf var mı?" Aaliyah söyledi.

Sampson, "ilettik," dedi.

"Kiralama şirketine arabanın GPS'ini takip ettirebilir misin?" dedim.

"Biz de bu talepte bulunduk," dedi Mahoney. "Hertz buna uymak istiyor, ancak bir arama emri görmeleri gerekiyor ve biz konuşurken bunun üzerinde çalışılıyor."

"Texarkana'dan önce neredeydi?" Ben sordum.

Sampson, "Son birkaç aydır başkentte epey zaman geçirdi," dedi. "Kalorama ve çevresinde."

"Bir adresimiz var mı?" Aaliyah sordu.

"Onun adına hiçbir şey yok."

"Bölge dışına başka seyahatiniz var mı?" Ben sordum.

"Çok fazla," dedi Mahoney. "Geçen Salı Philadelphia'da bir gizemli kitapçıdaydı, Cuma günü de St Louis'de havaalanındaydı. Cumartesi günü ise doğuya dönmüş, Cumberland, Maryland'de bir restorandan yemek alıyordu."

"Bekle," dedi Aaliyah. "Cumberland'deki yemeği ne zaman aldı?"

Sampson "10-12" demeden önce bir duraksama oldu. Baltimore Caddesi'ndeki Café Mark'ta on sekiz dolar ve bozuk para aldı."

"Frostburg'dan yirmi mil uzakta değil," dedi Aaliyah. "Claude Harrow'un öldürüldüğü ve evinin ateşe verildiği zamana da uyuyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm, Tess," dedi

Sampson. "O kafede kimseyle konuştun mu?"

Ben sordum.

Mahoney, "Yarın sabah yediye kadar kapalıyız," dedi.

"Başka alışverişiniz var mı?" Aaliyah sordu.

"Evet," dedi Sampson. "Cumartesi öğleden sonra, altmış

Kalorama Caddesi'ndeki Harris Teeter gıda marketinden otuz dolar ve Dupont Circle'daki kullanılmış giysi konsinye mağazası Secondi'den otuz yedi dolar."

"Kalorama'dan yürüyerek gidilebilir,"

dedim. Mahoney de "Kolayca," diye

onayladı.

Aaliyah, "Belki de Mulch onları orada tutuyordur," dedi.

Bu tamamen mümkündü. Son birkaç ay içinde Acadia Le Duc, harcamalarını yapmak için tekrar tekrar şehrimdeki o mahalleye dönmüştü. Belli ki o bölgede yaşıyordu. Mulch'la mı? Sanırım evet. Ama neden St. Louis'e gitmişti? Ve neden şimdi Louisiana'daydı?

"Peki ya geçtiğimiz Pazar?" Aaliyah sordu.

Sampson, "O tarihte herhangi bir ücret talep etmedi ama dün meşguldü," dedi. "Reagan National'da erken bir kahvaltı satın aldı ve indikten yaklaşık dört saat sonra Memphis havaalanında Dodge kiraladı. Dün gece benzin almış ve Fort Smith, Arkansas'taki Hampton Inn'de bir oda tutmuş, sonra Texarkana'daki benzin alımına kadar hiçbir şey yapmamış."

Raporun son kısmını zar zor duydum. Zihnim neredeyse yirmi dört saat geriye gitmişti ve ellerim titremeye başlamıştı.

"John," dedim titreyen bir sesle. "Sadece teyit etmek için. Arabayı *Memphis* havaalanından aldığını mı söyledin? Ve Philadelphia'daki gizemli kitapçıdan bir şey aldığını söylemiştin?"

"İkisi de doğru," dedi ortağım.

Elim ağzıma gitti ve araba öyle bir savruldu ki ayağımı gazdan çekip frene basmak zorunda kaldım.

"Tanrım," dedi Aaliyah. "Bu da ne-"

"Sanırım Thierry Mulch'un kim olduğunu biliyorum," dedim. "Ya da en azından şimdi." Sesleri aynı anda yükseldi. "Ne? Kim?"

"Marcus Sunday," dedim, içimde öfke biriktiğini hissederek. "Hani şu Daley ve Monahan cinayetleri hakkında kitap yazan Harvard'lı adam, *Kusursuz Suçlu*. Tanrım, o egomanyak orospu çocuğu kendisi hakkında yazıyordu!"

Dördüncü Bölüm

BÖLÜM

72

ACADIA LE DUC, Interstate 10'dan Evangeline Otoyolu çıkışına geldiğinde hava zifiri karanlık ve yağmurlu olacak şekilde zamanlama yapmıştı. Jennings, Louisiana'dan kuzeye doğru dokuz mil ilerledikten sonra kiralık Dodge'u çamurlu iki patikalı bir yola çevirdi ve bir pirinç tarlasının bataklıkla buluştuğu yere park etmeden önce bir setin tepesinde birkaç yüz metre boyunca sekerek ilerledi.

Acadia küçük bir kızken bu bataklıklarda kilometrelerce dolaşırdı. Şimdi yağmurun altında kendinden emin bir şekilde arabadan indi ve kendisine yol gösterecek bir ışık olmadan doğruca arapsacı ve sarmaşıkların arasına daldı. Damon Cross'un Kraft Okulu'ndaki yurdunun arkasındaki ormana gizlice girdiği gece yaptığı gibi, kendini kolunda dövmesi olan panter gibi düşündü ve Bayou des Cannes'ı besleyen şişmiş derelerde ölü hesaplamalarıyla yönünü buldu.

Panter, yosun kaplı selvi ağaçlarından oluşan kümelerin arasından geçti. Aşırı büyümüş tupelo bahçelerinden ve kudzu ile boğulmuş eski çam tarlalarından geçti. Sazlıkların arasından mücadele ederek ilerledi ve çamurdan uzak durmak için nereden yürümesi gerektiğini biliyordu. Yağmur aralıksız yağıyordu ama tüm sesleri bastırıyordu, bu iyi bir şeydi.

Acadia hareket ederken, düşünceleri Marcus Sunday'e döndü. Koşmaya başlayalı neredeyse otuz saat olmuştu. O bunu nasıl karşılamıştı? Kötü, emindi, özellikle de birkaç hesabını yağmaladığını anladıysa. daha önce bir yük ve tehdit idiyse, şimdi katlanarak daha büyük bir yük ve tehditti.

Acadia sadece Cross'un kaçırılma planı ve Claude Harrow'un Sunday için işlediği iki cinayetle ilgili her şeyi anlamakla kalmamış, Sunday'in tüm kirli hikâyesini, babasının domuz çiftliğini kömür şirketine satarak kazandığı parayı nasıl ortadan kaldırdığını, ölü taklidi yaptıktan sonra nasıl yeni bir kimlik yaratmayı başardığını ve hatta Harvard'a girmesini sağlayacak kadar zekice sahte akademik transkriptler düzenlediğini de biliyordu.

Acadia, Sunday'in annesinin ailesinin ölümünü nasıl planladığını da biliyordu. Her birini nasıl öldürdüğüne dair en ince ayrıntısına kadar anlatılanları duymuştu. Teksas'taki Monahan cinayetleri hakkında da aynı türden ayrıntıları biliyordu. Kısacası, çok fazla şey biliyordu.

Marcus tanıdığı en zeki, kendini en çok gerçekleştirmiş adamdı.

Kendi kurallarını yaratmış bir yabancıydı, en temeli de hayatta kalmaktı. Er ya da geç, onu avlamaya başlayacaktı.

Yani Acadia'nın birkaç seçeneği vardı. Bu geceden sonra devam edecek miydi? Meksika'ya ve oraya taşıdığı paraya mı gidecekti? Yoksa polisle, hatta belki Alex Cross'la temasa geçip dokunulmazlık ve tanık koruma karşılığında bir anlaşma mı yapacaktı? Ya da polisle temasa geçip Sunday'i yakalamaları ve aileyi kurtarmaları için yeterli bilgiyi verdikten sonra başka bir hayata mı karışacaktı? Marcus bunun yapılabileceğini kanıtlamıştı, değil mi?

Acadia bataklığa girdikten bir saat sonra hâlâ ne yapacağına karar verememişti. Yağmur biraz yavaşladı. İlerideki ışıkların zayıf parıltısını yakaladı ve hızını emeklemeye bıraktı. Her adımdan sonra durdu ve etrafındaki ormanda çıkan her hışırtı ve çıtırtıyı dinledi. Garip kokular için havayı kokladı ama sadece ozonun yıkanmış kokusunu ve yağmurun parfümünü yakaladı. Ama ışıklara yaklaştıkça nefesi eski ve acı anıların tadına varıyordu.

Acadia'nın doğduğu, büyüdüğü ve baba katili olmaya zorlandığı yer yaprakların arasından parça parça görünüyordu. Yabani otlar, taş temelinden hafifçe eğimli olan kulübeyi çevreliyordu. Çatı sarkmış ve perdeli sundurma yerçekimine meydan okuyordu. Solunda, karanlıkta bir yerde, eski iskele gıcırıyor ve inliyordu.

Acadia daha da yaklaştı ve yıpranmış perdelerin arkasındaki ışıkları gördü. Ayrıca kabinde bir radyonun gospel kanalına ayarlı olduğunu ve bir televizyonun annesinin en sevdiği program olan *CS*'in tema şarkısını çaldığını duydu.

Bir ağacın arkasında durup neredeyse on dakika boyunca kulübeyi ve bahçeyi inceledi. Eski Ford pikap büyük selvinin altına park edilmişti. Sundurmanın saçaklarının altında ve kapının yanındaki çıplak ampulün etrafında birkaç güve uçuşuyordu.

Esinti değişti. Acadia bataklıktan gelen pis su ve çürümüş et kokusu karşısında burnunu kırıştırdı. Aradan yıllar geçmişti ve annesi hâlâ babasının cesediyle beslenen timsahları besliyordu.

"Neden olmasın?" derdi hep. "bizi özgür bıraktı, değil mi? Onlara borçluyum, değil mi?"

Ancak Acadia, yaşlı piçin öldüğü geceden beri babasının evcil hayvanlarının yaşadığı durgun suya yaklaşmamıştı. Yirmi dönümlük çiftliğin etrafındaki herhangi bir yere giderdi ama asla oraya gitmezdi. Doğası gereği batıl inançları olan biri olmamasına rağmen, o sulak alanın lanetli olduğunu düşünüyordu.

Radyoda bir vaizin kurtuluş vaazının ve televizyonda Gil Grissom'ın röntgen analizi hakkında gevezelik etmesinin gürültüsü arasında Acadia tencere ve tava seslerini duydu. Annesi muhtemelen akşam yemeğinden sonra temizlik yapıyordum.

Acadia birkaç dakika daha orada, gölgelerin hemen içinde durdu, beynini yokladı, bu yerden daha önce bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı.

Pazar günü. Belki bir kez. Belki French Quarter'da bir barda tanıştıkları o ilk sarhoş gecede, ama bir daha asla. Sunday'e Slidell'in kuzeybatısındaki Mississippi sınırında büyüdüğünü söyleyerek bundan emin olmuştu.

CSI'da yoğun bir şeyler oluyor olmalıydı çünkü televizyondan gelen müzik tüyler ürpertici bir hal almıştı. Sonra annesinin öksürmeye ve hıçkırmaya başladığını duydu. Bu Acadia'yı cesaretlendirmeye yetti ve sonunda ağaçların arasından çıkıp avludan kulübeye doğru ilerledi.

Acadia, annesinin sevgili pitbull'u Mercury'nin kendisini karşılamak için dışarı fırlamasını beklerken, kapının mandalına dokunup perdeli verandanın kapısını açtı. Onun yerine horultular duydu ve yaşlı köpeği köşedeki saman yatağında gördü.

"Bazı korumalarınız var," dedi.

Merkür homurdandı, iç çekti ve osurdu. Kulübenin kapısı aralıktı. "Anne?"

Acadia kapıyı yavaşça itip açarken seslendi, bir odada kurumakta olan bulaşıkları gördü.

Lavabonun yanındaki raf.

İçeriye, kaba yontulmuş zemine adımını attı ve *People* dergisinin ünlüler bulmacasına kadar açık olan son nüshası dışında boş olan annesinin aşırı doldurulmuş sandalyesini gördü. Birkaç kutu Diyet Kola, kül tablası ve açık bir Pall Mall paketinin yanındaki televizyon masasının üzerinde duruyordu. *CSI*, yumuşatıcılarda çığır açan bir buluşu tanıtan bir reklama bırakmıştı. Radyodaki vaiz kurtuluştan, Tanrı'nın önünde tüm günahkârlar için lanetlenme ve cehennem ateşi temasına geçmişti.

"Anne, ?" Acadia daha yüksek sesle seslendi. "Benim."

Annesinin zayıf sesi yatak odasından cevap verdi. "Buradayım, bebeğim. Gelip bana yardım eder misin? Yağmur yüzünden eklem iltihabım azdı."

"Hemen geliyorum," dedi Acadia ve gazete yığınlarının, *People* dergisinin eski sayılarının ve boş Diyet Kola kutularıyla dolu plastik bir torbanın yanından geçti.

Yaşlılık kokan kısa bir koridorda, eski dergi yığınları ve istifçi annesinin kesinlikle kurtulmayı reddettiği küflü hazine kutuları arasında manevra yaptı. Acadia yatak odasının kapısını iterek açtı, içeri girdi ve sola döndü, annesinin geceliğini ilikleme ya da bornozunu bağlamaya çalıştığını görmeyi bekliyordu.

Onun yerine, dehşete düşmüş annesi kolları, göğsü ve ayak bilekleri koli bandıyla sarılmış halde yatakta yatıyordu. Yaşlı kadın, "Özür dilerim bebeğim, yapmazsam beni vuracağını söyledi" diye inledi.

Acadia kaçamadan tabancanın soğuk namlusu başının arkasına çarptı.

"Sakın kıpırdama sevgilim," diye fısıldadı Sunday arkasından. "Bunu dolapta buldum ve sanırım tetiğin emniyeti biraz gevşek."

Onu aşırı doldurulmuş bir sandalyeye doğru ve "Kabul et, sen

Ŗok oldum. Ama unutmamalısın ki, üstün bir zekam var, Acadia. Tamamen hatırlıyorum. İlk gece Jefferson Davis Parish'in merkezinde büyüdüğünü söylemiştin, ondan sonra hep Slidell olduğunu söyledin. Ha. Bu nasıl bir hafıza?"

"Marcus," dedi. "Beni terk ettin, hayır-"

Silahın kabzası Acadia'nın kulağının arkasına sertçe çarptı ve yıldızlar patlayarak onu karanlığa doğru uçurdu.

BÖLÜM

73

Fırtınalar dinmiş ve Tess Aaliyah saatte yetmiş mil hız yapabiliyor olsa da, telefonuna "Hazır mıyız?" diye sorduğumda Jennings, Louisiana'nın batısına hala elli dakikalık mesafedeydik.

"Öyleyiz," dedi Mahoney. "Akıllı bir psikiyatrist gibi davranın ve adamlarımın üçgenleme yapmasına yetecek kadar uzun süre konuşmasını sağlayın."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve Aaliyah'ın telefonunu ona geri verdim.

Batı Virginia'da Ava'yla birlikte aldığımız kullan-at cep telefonunu elime alarak, anlamaya başlayamadığım bir yazılım kullanan FBI teknisyenlerinin Sunday'in bulunduğu yere en yakın üç baz istasyonunu hızlıca tespit edebilmeleri için dua ettim.

Son on beş dakikadır ailemi elinde tutan adama ne söylemem gerektiği konusunda yoruyordum. Adı ne olursa olsun, Mulch ya da Sunday, öldürmekten çekinmeyecek şeytani bir orospu çocuğuydu ve ben onun telefon numarasını tuşlarken hiç olmadığım kadar gergindim.

Sunday üçüncü çalışta telefonu açtı ve esnedikten sonra "Dr. Cross? Sen misin?"

"Özür dilerim, Dr. Sunday," dedim. "Sizi uyandırdım mı?"

"Ben de tam otel odasının ışıklarını kapatmak üzereydim," diye cevap verdi. "Yarın için planladığım büyük bir gün var."

"Austin'de mi?"

"Bu doğru. Hala Omaha'da mısınız?"

"Başkente döndüm ve tekrar aradığım için üzgünüm ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Sunday ve tekrar esnedi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biliyorsun, kitabınla ilgili bir sonuca varmıştım," dedim. "Ve bunun için tekrar özür dilemek istiyorum. Bana atfettiğin alıntılar konusunda farklı düşündüğümüzü biliyorum ama bu akşam kitabı tekrar gözden geçirdim ve mükemmel suçlunun ya da şimdi Thierry Mulch'un zihnine nasıl girdiğinden gerçekten etkilendim."

Bir duraksama oldu ve arka planda çalan gospel müziğine benzer bir ses duydum, ardından şöyle dedi: "Bu övgü sizden geliyor, Dr. Cross. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

" ederim. Her neyse, merak ediyordum da.

Mulch'un geçmişini, karakteri ve aileme neler yapmış olabileceği hakkında daha derin bir kavrayışa sahip olup olmadığınızı dışunme şansınız oldu mu?"

Sunday, "bakarsanız Dr. Cross, bana mükemmel suçlunun o olduğunu söylediğinizden beri tek dışındığım Thierry Mulch," demeden önce bir duraklama daha oldu, bu seferki daha uzun sürdü.

"Ve?"

"Narsist gibi görünmek istemem ama sanırım onu olağanüstü bir doğrulukla çizdim."

"Nasıl yani?"

"Kitapta, mükemmel suçlunun aslında bir varoluşcu, evrende doğru ya da yanlışın, nihai bir ahlak kuralının olmadığına inanan biri olması gerektiğini oldukça güçlü bir şekilde ifade ettim."

"Bunu gördüm," dedim, telefonunu kulağından çekip devam et hareketi yapan Aaliyah'a bakarak. "Mulch'un bir varoluşcu olduğunu mu dışnyorsun?"

"Kesinlikle yle," dedi Sunday. "Yıllar boyunca attığı sert adımları bir . Kendini kurtarmak ve zenginleştirmek için babasını öldürdü, sonra da sahte bir ölüm numarası yaptı. Sonra da annesinin ailesini ve Mulch'un lisedeyken tanıdığını söylediğiniz kadının ailesini katlettiğini?"

"Alice Littlefield," dedim.

Sunday, sanki akademik bir sempozyumda konuşuyormuş gibi, "Evet, bu yüzden bu adamı deli diye reddetmek çok kolay olur," dedi. "Tam tersine, bence bu sert eylemler onun aşırı uçlarda dışnceli ve dikkatli ama uygulamada cesur olduğunu gösteriyor, bu da normların dışında işlediğini, ahlaki bir evrenin aptallık olduğunu dışındığını ve eylemlerinin sadece bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu bildiği anlamına geliyor. Doğru yok. Yanlış yok. Sadece amaçları için bir araç."

Durakladım, Aaliyah'a baktım, o da başını salladı. "İlginç," dedim. "Peki bunun sonu ya da amacı ne ?"

Bir anlık sessizlikten sonra Sunday, "Bilmiyorum. Belki bir gün onu yakaladığınızda bunu ona sorabiliriz."

"Dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle," dedi Sunday. "şimdi, gerçekten, Dr. Cross, yarın uzun bir gün olacak ve uykuya ihtiyaım var."

"Son bir soru daha?"

İçini çekti ve "Bir tane daha" dedi.

"Araştırmanız sırasında," dedim. "Acadia Le Duc adında bir kadına hiç rastladınız mı?"

BÖLÜM

74

MARCUS SUNDAY, ayaklarının dibinde baygın yatan Acadia Le Duc'u görünce gözlerini kapadı, uzun, yavaş bir nefes aldı ve sonra, "Böyle bir ismi istesen de unutamazsın. Dürüstçe söyleyebilirim ki Acadia Le Duc yolumun üzerinden hiç geçmedi."

"Huh," dedi Cross. "Bu çok komik."

"Komik olan ne?" Sunday gözlerini açarak, "Komik olan ne?" dedi.

Cross, "Geçen hafta Philadelphia'daki Whodunit Books'ta imza gününüz olduğunu söylemiştiniz ve kredi kartı kayıtlarına göre Bayan Le Duc da oradaymış," dedi. "Hatta kitaplarınızdan birini satın almış."

Acadia'nın kafasına tekme atma isteğiyle savaşıyor Sunday, "O gece en az yirmi beş kişi vardı. Kim bu kız?"

"Mulch'un suç ortağı," dedi Cross. "Onu oğlum Damon'ın kaçırılmasıyla güçlü kanıtlarımız var ve elimizde onun birkaç net fotoğrafı var. Sabah tüm haberlerde yer alacaklar."

Sunday aniden kafatasını bıçak gibi kesen keskin sancılara boyun eğmeyi reddetti, kendini şok olmuş gibi görünmeye zorladı. "Ne yani, bu Le Duc denen kadının Philadelphia'daki okumama Mulch adına gelmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Sunday.

Cross, "Bu mantıklı, değil mi?" demeden önce hatta bir duraklama oldu. Mulch hakkında yazarsan, senin hakkında bilgi edinmek isteyecek, hatta belki seni hedef alacaktır. Bu yüzden Acadia'ya haber gönderdi, hatta belki de onunla birlikte oradaydı."

Sunday neredeyse gülümsüyordu. Bu işin gidişatı hoşuna gitmişti. "Sence Mulch o gece izleyiciler arasında, tam karşımda olabilir ?"

"Neden olmasın?" Cross dedi ki. "Onun hakkında konuşuyordun, değil mi? Ve bu tür suçluların ne kadar kuruntulu olabileceğini bilirsiniz, her zaman yakalanmayacak kadar zeki olduklarına inanırlar."

Yakalanmayacak kadar zekiyim, göt herif, diye düşündü Sunday. Sonra, "Peki, tehlikede miyim?" diye sordu.

"Onun ve Le Duc'ün sizi takip ediyor olabileceğinden şüpheleniyoruz. Belki de sizi kaçırmaya ya da öldürmeye hazırlanıyorlar."

Sunday gergin bir şekilde güldü. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi Cross. "Memphis'te nerede okudun?"

Sunday bir an ama sonra bir önceki güne ait hafızasından bir şey yakaladı. "Laurelwood'daki kitapçılar. Tanrım, o kadar çok şey yapıyorum ki, bazen izini kaybediyorum. Sence onlardan biri dün gece *orada mıydı*?"

Cross, "Acadia Le Duc'u Memphis'e yerleştirebiliriz," dedi. "Dün sabah DC'den uçtu ve Memphis havaalanında bir araba kiraladı."

"Tanrım," dedi Sunday, Mulch'un Atticus Jones'tan kaçmak için ölü numarası yapmasından bu yana ilk kez peşinde köpekler varmış gibi hissederek. "Kitap turunu askıya almalı mıyım?"

"Hayır," dedi Cross. "Devam edin. FBI'ın ajanları etkinliğinizde olacak. Austin'de nerede ve ne zaman?"

Acadia yerde inledi ve Sunday'in başı ağrımaya başladı. Her şeyi açıkladığına inanıyordu ama Cross'un soruları onu üzüyor, her seferinde lafı dolandırmaya zorluyordu. Bir gece önce bir okuma yapmamıştı ve yaklaşan bir okuması da yoktu. Sonra akla yatkın bir açıklama gördü.

"Okuma bu geceydi," dedi Sunday. "Aslında Cuma gecesine kadar Los Angeles'ta başka bir etkinliğim yok ve o da Brentwood'daki Diesel'de olacak."

Acadia yine inledi ve Sunday sanki bir şeye geç kalmış gibi hissetti.

"Brentwood'da dizel," dedi Cross, sanki yazıyormuş gibi.

Pazar günü, neredeyse on dakikadır telefonda olduğu anlaşıldı ve içindeki kuşku, onu takip ettiklerine dair bir inanca dönüştü.

Parazit gibi sesler çıkarmaya başladı ve "Dr. Cross?" dedi.

Sonra cep telefonunu kapatıp açmadan ve pilini sökmeden önce daha fazla parazit sesi çıkardı.

Cross'un gerçekleri tuhaf bir şekilde çarpıtmasına rağmen, dedektifin kendisini Thierry Mulch olarak saptamış olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyordu, bu da bir kez daha işleri hızlandırması gerektiği anlamına geliyordu.

Acadia'yı koltuk altlarından yakalamak için çömeldiğinde, kayıplarını azaltma ve yoluna devam etme zamanının geldiğine karar verdi. Marcus Sunday'e ve onun tüm korkunç takıntılarına bir son vermenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM

75

ACADIA ışık parıltılarına, yüzüne tüküren suya ve etrafını saran rüzgâr uğultusuna irkildi. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve soğuk ve yapışkan bir şeyin içinde sırtüstü yattığını belli belirsiz anlıyordu.

Gözlerini zorla açtığında sadece karanlığın tonlarını gördü. Sonra hareket etmeye çalıştı ve panik içinde alevlendi. Bilekleri bağlanmış ve bir şekilde başının üzerinde tutturulmuştu. Ayak bilekleri de bağlanmıştı. Bağırmaya çalıştı ama ağzına bir bez tıkılmıştı.

Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?

Sonra Acadia, kafatasındaki zonklamaya rağmen annesinin dehşetini ve Pazar günü ona tetiği çekilmiş silahtan bahsettiğini hatırladı.

O nerede? Neredeyim ben?

Gök gürledi. Şimşek gökyüzünü yaraladı. Rüzgâr yön değiştirdi ve mide bulandırıcı bir koku yaydı ve Acadia tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapatarak çığlık attı ve tekrar çığlık attı.

Ama tıkaçtan çıkan sesler, her ne kadar acı ve tiz olsa da, rüzgar tarafından boğuluyordu, evin başka bir yerinde kaynayan bir çaydanlığın ya da uzakta çalan bir tren kornasının gürültüsünden daha fazla değildi, karanlık ve fırtınalı bir gecede kolayca göz ardı edilebilecek bir şeydi.

Acadia kimsenin onu duyamamasını umursamadı. Çığlık attı ve bilekleri ile ayak bileklerindeki deri çiğnenene ve midesi düğümlenene kadar bağlarını çekiştirdi. Babasının timsahlarının beslendiği su birikintisinin üzerindeki kıyıda çamura yuvarlanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bir çıt sesi duyuldu ve başının üstünden ve arkasından yumuşak, parlayan bir ışık geldi. Yaklaştı, güçlendi. Acadia bağlarından kurtulmaya çalıştı, başını arkaya doğru kaldırdı ve Marcus Sunday'in elinde annesinin kasırgalar için sakladığı Coleman fenerlerinden ikisini tuttuğunu gördü.

Sunday onları yere çakılmış çit direkleri arasına gerilmiş dikenli tellere astı. Bilekleri de aynı direklerin dibine bağlanmıştı. Ayaklarına baktığında ayak bileklerinin suya daha yakın olan diğer iki direğe bağlı olduğunu gördü.

"Annen bana ışığın onları getirdiğini söyledi," dedi Sunday, Acadia'nın sağ tarafında belirerek. "Işık ve kan."

Bir çakı çıkardı, bıçağı kilitleyerek açtı ve kadının yanına çömeldi. Kör bıçağı göğüs kafesinin bir yanından göğsüne doğru geçirirken Acadia kar fırtınasında kaybolmuş biri gibi titredi.

"Annen konuşmayı seviyor," diye etti Sunday. "Bazı insanların yayınlanmış bir yazarla karşılaştıklarında böyle olmaları ne tuhaf, içlerini dökmeye ve kendileriyle ilgili her türlü çılgınca şeyi anlatmaya hazırlar."

Acadia ağzındaki tıkaçla "Lütfen ona zarar vermeyin," demeye çalıştı.

"O da ne?" dedi Sunday. "Ne söylemeye çalıştığını anlayamıyorum."

Ona öyle bir çılgılık attı ki, yüzü kıpkırmızı oldu ve şakaklarındaki damarlar şişti.

"Bunu ben de anlamadım," dedi Sunday eğlenerek. "Ama alt metni anladım ve dürüst olmak gerekirse, sevgilim, kendin ya da annen için yalvarman umurumda değil. Senin uyduruk bahanelerini ya da merhamet dilemelerini duymak bile umurumda değil. Sadece ikinizin de yolumdan çekilmesini istiyorum ki yoluma devam edebileyim."

Eliyle önce bataklığı, sonra da kıyıyı işaret etti. "Peki ya bu küçük tablo? Tesadüfün bir armağanı, ömrümün sonuna kadar değerini bileceğim bir ironi."

Acadia çamurda nefes nefese kaldı ve Sunday bıçağı göbeğine bastırıp on beş santim kadar derin bir kesik attığında çılgılık atıp acı içinde kıvrandı. Yaradan kan aktı.

"Şimdi hayal edebiliyorsun, değil mi?" Sunday sordu. "İlk kanayan yer için nasıl gelecekler?"

Acadia o anda tüm kontrolünü kaybetti, tam bir dakika boyunca süren ve onu bitkin ve neredeyse katatonik hale getiren korku kasılmaları içinde çılgılık attı ve ağladı.

"Sen ve ben daha uzağa gidebilirdik," dedi Sunday bıçağı cebine koyarken. "Çok daha uzağa. Ama sen ısrar ettin sevgilim, işte buradasın ve ölü babanın hayvanları da geliyor. Bahse girerim işleri bitmeden sana şarkı söyletecekler."

"Hayır, Marcus," demeye çalıştı Acadia ağzındaki tıkaçtan.

"Lütfen?" Ama Sunday homurdandı, uzaklaştı ve arkasına bakmadı.

Birkaç uzun dakika boyunca sadece rüzgârın uğultusu ve yağmur vardı. Sonra, sanki fırtınanın gözü geçiyormuş gibi, yağmur çiselemeye başladı, rüzgar kesildi ve ay bulutlardaki bir delikten dışarı baktı.

"Yardım edin!" Acadia ağzından uzun ve ısrarlı bir inilti çıkarmayı başarak bağırdı. "Anne!"

Durdu, burnundan kısa aralıklarla nefes aldı ve dinlemeye çalıştı.

Swish.

Plop.

Blip.

Swish.

Acadia bu sesleri hayatı boyunca duymuştu: zırhlı bir kuyruğun *sallanması*

Kuyruksallayanlara karşı, on metrelik bir bedenın suya batma sesi ve yüzeye çıkan bir yaratığın *bip* sesi. Her ses Pazar gününün bıçağından daha derin kesiyordu.

Swish.

Çalkala.

Swish, plop.

Bu son ses sırtına saplanmış sıcak bir kılıç gibi hissettirdi.

Acadia kirpiklerine yaslanarak , kıyıya ve arka kanalın bulanık suyuna baktı, kahvenin kreması gibi girdaplı olduğunu gördü.

Blip.

İlk önce tarih öncesi kafa yarıldı.

BÖLÜM

76

ON BİRDEN KISA BİR SÜRE SONRA, TESS AALİYAH ve ben Jennings'ten çıkıp Evangeline Otoyolu'nda kuzeye doğru, Şerif Paul Gauvin'in kullandığı kruvazörün yanıp sönen ışıklarının arkasında ilerledik. Arkamızda her birinde iki şerif yardımcısı ve birinde de bir polis köpeği bulunan üç araç daha kükrüyordu. Arabaların hiçbirinde siren yoktu.

Aciliyetimiz ve gizliliğimiz için yeterli nedenimiz vardı. Sunday'i üçgenlemenin işe yaraması için yeterince uzun süre telefonda tutmuştum ve bu da adamı Acadia Le Duc'un annesinin yaşadığı kulübenin beş mil yarıçapındaki bir alana yerleştirmişti. Artık en ufak bir şüphe kalmamıştı. Pazar günü Mulch'tu ve birçok cinayetten sorumluydu, benim işkence görmemden ve ailemin tehlikede olmasından bahsetmiyorum bile. Ve Acadia Le Duc da kesinlikle o bölgedeydi. Hertz GPS konum belirleyicisini çalıştırmış ve kiralık arabasını kulübenin üç mil yakınına koymuştu.

Eğer Sunday ve Le Duc Bayou des Cannes'daki ücra bir kulübede bir araya geliyorlarsa, Bree, Damon, Jannie, Ali ve Nana Mama'nın da orada tutulma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündük.

"İyi misin Alex?" Aaliyah sordu.

Başımı salladım ve "Aramadan önce burada olduğunu bilseydim Acadia'dan asla bahsetmezdim. Elimi çok zorlamış olabilirim."

"Onu mümkün olduğunca uzun süre yanınızda tutmanız gerekiyordu," dedi. "Yapılacak en doğru şey buydu. Onun orada olduğunu biliyoruz."

"Ama o ne yapıyor?" Ben sordum. "O ve Acadia ne yapıyor?"

Aaliyah cevap veremedi. Şerif Gauvin ışıklarını kapatıp frene bastı ve ormana giden kaygan toprak yola saptı. İki mil sonra, son model bir Ford pikabın arkasına yanaştı ve sürücü koltuğundan kalktı. Ellili yaşlarının ortalarında, uzun boylu, tombul, testi kulaklı ve hasır kovboy şapkalı bir adam olan şerif, Hollywood versiyonu bir kraker polise benziyordu.

Ama Gauvin bana karşı hiçbir önyargı sergilememişti ve kısa, öz konuşmalarımızdan onun kesinlikle kimsenin aptalı olmadığını anlayabiliyordum. Zekiydi, iyi eğitimliydi ve bölge savaşlarıyla ilgilenmiyordu. Eğer ailemi kurtarmaya ve bu süreçte Acadia Le Duc'u alaşağı etmeye yardım edebilirse, o ve departmanı bunu seve seve yapardı.

Aaliyah ve ben dışarı çıktık ve şerifin yanına gittik.

sivil polisin .

"Tony buraya geldiğinden beri kimsenin girip çıkmadığını söylüyor," Gauvin. "Gerçekten sessiz," diye onayladı yardımcısı. "Rüzgar ve diğer şeyler dışında."

Aaliyah, "Yani yolun gözlenebileceğini düşünerek gelmişler," dedi.

"görünüyor," dedi şerif. "Acadia'nın kiralık arabasını bıraktığı yerden burası vahşi bir bataklık. Bu şekilde girmek kolay değil."

"Ama Pazar gününün buraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedim.

Gauvin, "Bunu sığ bir tekneyle de yapabilirdik," dedi. "Kulübenin hemen yanından geçen bir bataklık kolu var ama böyle bir gecede karanlıkta oraya ulaşmak için ne yaptığınızı bilmeniz gerekir."

Diğer beş şerif yardımcısı, hepsi de genç, taze yüzlü çocuklar, çelik yelek giymiş ve av tüfeği taşıyarak geldiler. Ne kadar eğitim aldıklarını merak ettim ve şöyle dedim: "Gerekmedikçe kimse tetik çekmeyecek. Ailem orada olabilir ve hiçbirinin kazara vurulmasını istemiyorum."

Yardımcılardan birkaçı hakarete uğramış gibi görünüyordu ama umurumda değildi. Egolarını zedelememe rağmen bir noktaya değinmem gerekiyordu.

Altıncı şerif yardımcısı geldi, Shields adında bir kadındı ve Maxwell adında kaslı bir Alman kurdu vardı. Polis köpeklerini severdim. Beni birden fazla kez kurtarmışlardı. Gauvin, "Le Duc'a iki patika yolun yaklaşık yüz metre yukarısında," dedi. "Tek parça halinde yürüyüp dağılmamızın daha iyi olacağını düşündüm.

sarın."

Akıllıca görünüyordu, ben de başımı salladım ve şeriften gelen telsizi kabul ettim. Şerif Yardımcısı Shields ve Maxwell'in önderliğinde dar ve çamurlu bir patikaya doğru sessizce ilerledik. Le Duc'un kulübesine doğru tek sıra halinde ve ışısız ilerlerken ağaçlar ve sarmaşıklar sert esintide hışırdıyor ve üzerimize yağmur suyu püskürtüyordu. Ormanın içinden ilerideki ışıkları ilk gördüğümüzde durduk ve Gauvin adamlarından dördüne evden bu mesafede kalmalarını ve kuzeye doğru etrafında dönmelerini söyledi. Sonra bir çift ayrılacak ve kulübenin tam arkasından yaklaşacak, diğeri de avlunun karşı tarafına gidecekti.

Şerif sessizce, "Şimdilik sadece bakıyorsunuz," dedi. " bu. Bakacaksın, sonra da gördüklerini bana bildireceksin. Anlaştık mı?"

Dört şerif yardımcısı, sanki bu işlerinde yaptıkları en heyecan verici gibi salladılar. Yola çıktıklarında Maxwell canlandı ve usulca mızızlandı.

"Ne oldu evlat?" Şerif Yardımcısı Shields söyledi. Maxwell nefes nefese kaldı ve sonra tekrar sızlandı.

"Bir şeyden hoşlanmıyor," dedi bakıcı.

"O zaman benim de hoşuma gitmiyor," dedi Gauvin ve Maxwell ile Shields hemen peşindeyken dönüp doğruca ışıklara yöneldi.

Kulübe ve avlu görüldüğünde yavaşlayarak durdu. Çamur ve çürüme kokan sıırıslıklam bahçede hiçbir şey kımıldamıyordu. Kulübenin içinden, belki de radyodan, bir tür vaizin sesi geliyordu

kurtuluş ve lanetlenme hakkında. Evin kapısı aralıktı. Yeni yürümeye başlayan çocuklar kadar sağlam görünen birkaç ek bina, çoğunlukla baraka vardı. Ama kaçırılan kurbanları tutuyor olabilirlerdi, değil mi? Öyle sanıyordum ama en olası yerin kulübe olduğunu düşündüm.

Şerif ve ben silahlarımızı çekmiş, verandanın hemen dışında duruyorduk. Telsizinden birkaç rapor geldi. Şerif yardımcılarının perdeli olmayan pencerelerden görebildikleri kadarıyla içeride herhangi bir hareket yoktu.

"Marcus Sunday ve Acadia Le Duc!" Kükredim. "Etrafınız sarıldı! Elinizdeki tüm silahları bırakın ve teslim olun!"

Radyodan başka bir şey duymadık.

Gauvin ve ben Şerif Yardımcısı Shields'ın verandanın kapısını açıp Maxwell'i içeri göndermesini izledik. Verandada tereddüt etti ve sonra hızla eve girdi. On saniye sonra öfkeyle havlamaya başladı.

Shields, "İçeride birini göz hapsinde tutuyor," dedi.

Gauvin, Aaliyah ve ben önden girdik, şerif yardımcısı arkadan geliyordu.

Verandanın köşesinde komada bir pitbull vardı. Kulübenin açık kapısından içeri girdik ve koridorları *People* dergileri ve diyet kola kutuları yığınlarından oluşan bir fare inine girdik.

Havlama seslerini takip ederek aydınlık bir kapıya ulaştık ve Maxwell'i kana bulanmış bir yatağın dibinde otururken bulduk. Acadia Le Duc'un annesinin boğazı Mulch'un kendi annesini öldürdüğü gibi kulaktan kulağa kesilmişti.

Shields sert bir komutla köpeği susturdu.

Sonra radyonun gürültüsü arasında bir kadının korkunç çığlığı duyuldu.

BÖLÜM

77

Aklı başında insanların tehlikeden kaçtığı durumlarda, kolluk kuvvetleri tehlikeye müdahale etmek için koşar. O gece de farklı değildi.

Ama orada bulunan herkesten daha fazla risk almıştım ve dışarı çıkmaya çalışırken neredeyse Aaliyah ve Shields'i eziyordum, vücudumdaki her hücre *Bree, Jannie, Nana, Damon, Ali diye* bağıırıyordu! Verandadan fırlayıp açıklığa çıktım ve bataklığa doğru koşmaya başladım. Çığlıklar aniden kesildi ve sonra acı dolu bir feryatla yeniden yükseldi.

Daha temkinli ilerleyen şerif yardımcılarının yanından geçerek bir ağaç kümesini yuvarladım ve bahçenin eski bir ahşap iskeleye doğru eğimli olan gizli bir bölümünü buldum. Sağımda, durgun bir su birikintisine doğru iki ışık konisi belirdi.

Görünmez bir tuğla duvara çarpmış gibi, o ışık konilerinde o güne kadar tanık olduğum en rahatsız edici sahneyi gördüğümde sendeleyerek durdum, o kadar şok ediciydi ki bir an için olduğum yerde donup kaldım, ağzım açık kaldı, ne düşünebilirdim ne de harekete geçebildim.

Gaz fenerlerinin yaydığı yumuşak ışıktaki bir timsah, sanki elektrik fişine takılmış gibi kıvranan, çığlık atan ve titreyen Acadia Le Duc'un üzerine çömelmişti. Canavar sağ uyluğundan önemli bir parçayı ısırarak koparmıştı.

İkinci bir yaratık beslenmekte olanın etrafında dönüyor, kendi saldırı açısını arıyordu. Bir üçüncüsü ise kıyıdan ayaklarına doğru tırmanıyordu.

Maxwell havlayarak tepeden aşağı uçtu ve doğruca Le Duc'a en yakın timsahın üzerine gitti. Sürünge bir ısıruk daha almak üzereydi ama bunun yerine başını köpeğe çevirdi, kanlı ağzını açtı ve bir düzine telaşlı yılan gibi ses çıkaran bir tıslamayla bıraktı.

Maxwell tereddüt etmeden saldırmaya devam etti, dişlerini sıktı ve vahşi hırıltılarla havlamaya başladı. Bir an için timsahın yerini terk edeceğini sandım.

Bunun yerine, polis köpeği menzile girip yan taraftan daldığında, timsah uzun zırhlı kuyruğunu iki yüz kiloluk bir kırbaç gibi şaklattı ve Maxwell'in sağ omzuna ve başının yan tarafına vurdu.

Nakavt olmuş bir görmek gibiydi. Bir saniye önce köpek timsahın dikkatini dağıtıyor, onu uzaklaştırmaya çalışıyordu ama bir saniye sonra dayak yemişti

Çamurun içine, seğirdiği ve anlamsızca yattığı yere.

Bundan sonra olanlar sonsuza dek aklımda kalacak.

Şerif Gauvin, yardımcıları, Shields ve Aaliyah aynı anda ortaya çıktılar. Herkesin yüzünde soluk soluğa kalmış ve donmuş korku ifadeleri vardı.

"Max!" Shields dedi ve ilerlemeye başladı.

Ama Şerif Gauvin daha hızlıydı. Yardımcılarından birinin elinden pompalı tüfeği aldı ve timsahlara saldırarak "Geri çekilin ve ben söylemedikçe kimse ateş etmesin" diye bağırdı.

Jefferson Davis Parish şerifi yürüyüşünü yavaşlattı, tüfeği havadaydı, kabzası yanağına kaynaklanmıştı. Hiç duraksamadan ikinci timsaha doğru ilerledi; Acadia'nın etrafında dolanıyordu ama şimdi Maxwell'e doğru geliyordu. Açı yaparak hayvanın önünü kesen Gauvin, sol eliyle on iki kalibrelik silahı bıraktı. Sağ eliyle uzanıp namluyu timsahın gözüne dayadı ve tetiği çekip çift kurşunla kafasında yumruk büyüklüğünde bir delik açtı.

İlkel bir sinir sistemi tarafından yönlendirilen yaratığın tüm vücudu bir o yana bir bu yana savruldu ve şerifin bacaklarının kırılacağından ya da daha kötüsünden emin olduğumu düşündüm.

Ama ellili yaşlarının ortalarındaki bir adama göre Gauvin hızlı ve çevik hareket ediyor, ölü timsahın üzerinden sıçırıyor, odaya yeni bir mermi pompalıyor ve ilk merminin iki adım ötesine çömelerek Acadia Le Duc'un üzerine iniyordu.

Polis köpeğine yaptığı gibi, daha büyük olan ve beslenen timsah da kör edici bir hızla tepki verdi, başını yemeğine yönelik tehdide doğru çevirdi ve Gauvin'e kuyruğuyla saldırmadan önce yüksek sesle, yılankavi bir öksürük ve tıslama çıkardı.

Şerif tekrar zıpladı ve altı yüz kiloluk sürüngenin hemen yanına indi, ağzını açıp vücudunun üst kısmı ve kafasıyla yanlara doğru vurdu. Bu şiddetli hareket Gauvin'i sırt üstü yere düşürdü ama bu, av tüfeğinin namlusunu yaratığın boğazına dayamadan önce olmadı.

Timsahın çeneleri tabancanın çelik gövdesine kenetlendi ve tetik muhafazasını kanlı dişlerinin arasında bıraktı. Canavar başını sallayarak tabancanın kabzasını şerifin elinden çekip aldı.

Timsah ileri atılırken tüfeğin kabzası havada dalgalandı, ön pençeleri Gauvin'in bacaklarını bir kez, sonra iki kez yırtarak derin yaralar açtı, şerifin iki eli birden havaya kalkıp silahın açıkta kalan kısmını yakaladı. Başparmağını tetiğin üzerine koydu ve geriye doğru itti.

Saçmalar sürüngenin omurgasını patlattı. Gauvin'in üzerine yığıldı ve hava kaybeden bir lastik gibi ses çıkardı.

BÖLÜM

78

yıllık polislik bunun kadar korkunç çok az yara gördüm. Timsahın tırtıklı dişleri Acadia Le Duc'un kalçasını parçalamış, birkaç parça koparmış ve uyluk kemiğini kırmıştı. Parçalanmış kemik görülebiliyordu ve her kalp atışında kan fışkırıyordu.

"Bu atardamar kanı!" Sunday'in kadınına giderek bağırdım. Yanında duran bir bez parçasını aldım ve kadın feryat ederken, titrerken, ürperirken ve gözleri yuvalarından fırlarken yaraya sertçe bastırdım.

"Ambulans yolda, Acadia," dedim. "Yaşayacaksın." Göz ucuyla üçüncü timsahın tekrar suya girip gözden kaybolduğunu gördüm.

Acadia bana aydaki adammışım gibi baktı ve "Her şeyden sonra beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Pazar günü nerede?" Ben sordum. "Ailem nerede?"

Gözleri kaymaya başladı ve onu sarstım. "Benimle kal, Acadia. Ailem nerede?"

Bileklerinden birini kurtarmayı başarmıştı ve tarifsiz bir acıyla kıvranıyor olmalıydı çünkü şaşırtıcı bir güçle ön kolumu kavradı, bu da kolundaki panter dövmesinin kıvrılmasına neden oldu. Ona baktım ve nazıkçe, "Pazar günü ailemin nerede olduğunu söyle. Buradalar mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana nerede olduklarını söyle," diye ısrar ettim.

Sessiz kaldı ama şimdi bakışlarına kilitlenmişti.

"Acadia," dedim sesimdeki titremeyi kontrol edemeyerek. "Burada kendini affettirebilirsin. Biraz iyilik gösterebilirsin."

Acadia yavaşça gözlerini kırptırdı ve sonra gözleri yumuşadı ve bir an için bana söyleyeceğini sandım.

Sonra fısıldadı, "Marcus kurtuluş olmadığını söylüyor, Cross. Tanrı yok. Mutlak ahlak yok. Marcus kendi başına bir evren. Ben de kendi başıma bir evren miyim-"

Bana odaklanmaya çalıştı; çenesi küçük, düzensiz daireler çizerek hareket etti. "Öldür beni," diye fısıldadı. "Bir hapishanede yaşayamam, Cross. Öldür beni. İntikamını al. Kendi başına bir evren ol."

Sunday'in tüm bu çılgın planında suç ortağına yaptıklarına inanamayarak ve dehşet içinde baktım. Onu timsahlara yem etmişti ama o yine de

onun felsefesi. Ve şimdi benden hayatına son vermemi istiyordu.

"Hiç şansın yok," dedim. "Suçlarının bedelini ödüyorsun. Ama bana nerede olduğumu söylersen-"

Dişlerini sıktı, gözlerini kapattı ve yaralı bacağı elektriksel olarak kasılmaya başladı. Acı onu bayıltana kadar çığlık attı ve çığlık attı. Başı yana doğru eğildi.

Onu tekrar salladım.

"Ailem nerede?" Bağırdım. "Ailemin nerede olduğunu söyle bana!"

Yarasının üzerindeki baskıyı kaldırmak ve kan kaybından ölmesine izin vermek, yokluğuyla dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istedim. Bunun yerine onu tokatladım ve tekrar tokatladım, uyanmasını sağlamaya çalıştım.

Omzumda bir el hissettim ve şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Aaliyah'ın orada durduğunu gördüm. "Mahkemeye çıktığında bu bize yardımcı olmayacak," dedi.

Bir dakika kadar sonra, kulübenin bulunduğu yönden itfaiye ve sağlık görevlileri olay yerine koşarak Acadia ve Şerif Gauvin üzerinde çalışmaya başladılar. İğnenin ve morfinin koluna girdiğini gördüğüm anda, Pazar günkü kadını sorgulayabilmemiz için saatler, hatta günler geçmesi gerektiğini anladım.

Sersemlemiş hissettim ve sanki hiçbiri gerçek değilmiş gibi etrafıma bakındım.

Şerif Yardımcısı Shields, Maxwell'in yanına diz çökerek köpeğin başını okşadı; bilinci yerine gelmişti ama ayağa kalkamayacak gibi görünüyordu.

"Sen çok cesur bir çocuksun," dedi Shields bebek gibi konuşan bir sesle. "Çok cesur, çok cesur bir çocuk."

Sağlık görevlileri timsahı Şerif Gauvin'in üzerinden kaldırırken köpek kuyruğunu tokatladı. Yanına gitmek, ona destek olmak istedim ama yapamadım çünkü bir düşünce beynime girmiş ve beni felç etmişti.

"Pazar günü yarım kalan işleri tamamlamak için buradaydı," dedim. "Aynı şeyi benim aileme de yapmış olabilir. Onları başka bir yerde timsahlara ya da domuzlara yem etmiş olabilir."

"Bunu bilemeyiz Alex," dediğinde Aaliyah'ın yüzüne yansıyan çaresizliğini gördüm. Burada olup olmadıklarını bile bilmiyoruz."

Daha sonra tüm ek binaları kontrol ettik ve ömür boyu biriktirilmiş değersiz çöpler bulduk ama ailemin orada bulunduğu dair hiçbir kanıt yoktu.

Sağlık görevlileri Acadia Le Duc'u taşıyan sedyeyi tepeye çıkardılar ve o anda ondan nefret ettim, ruhuna kötülükten başka bir şey dilemedim. İkinci sedyeye, Şerif Gauvin'in yanına gittim.

"Birkaç kaburgam kırıldı," dedi bana boğuk bir sesle. "Üzerime düştüğünde kırıldıklarını hissettim."

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en cesurca şey olabilir," dedim. Aaliyah da dahil olmak üzere oradaki herkes mırıldandı ya da başıyla onayladı.

"Ben sadece şanslı yaver giden aptal bir ihtiyarım," dedi Gauvin. "Ayrıca eskiden avlanırdık

Çocukken timsahları severdim. Zayıf noktalarını öğreniyorsunuz."

Onu aceleyle ambulansa götürürlerken saatimi kontrol ettim. Saat gece yarısını geçmişti ve Aaliyah önceki sabah beni çok erken uyandırdığından beri ayaktaydım. Kızgın olmak ve bu kızgınlığı devam etmek için kullanmak istedim ama yapamadım. Duygusal ve fiziksel yorgunluk üzerime çöktü ve beni boğdu.

"Şu anda iyi değilim," dedim Aaliyah'a. "Uyumam lazım."

"Sizi bir motele götürmesi için bir şerif yardımcısı bulabileceğimize eminim," dedi endişeli bir ifadeyle. "Ama olay yeri çalışmasının DC'de kabul edilebilir olduğundan emin olmak için birinin kalması gerekiyor."

" sende," dedim.

"Dr. Cross, bu davayla işimiz bitmedi," dedi dedektif, cesaret verici görünmeye çalışarak. "Çok uzak bir ihtimal değil. Bir telefonla FBI Pazar günü tüm bültenleri yayınlar. Eninde sonunda görülecektir."

"Sonunda yeterince yakın olmayabilir," dedim, kendimi kurşuni hissederek. "Dediğim gibi, Mulch temizlik yapıyor. Eğer onları henüz öldürmediyse, muhtemelen öldürmek için yola çıkmıştır."

"Umudunu kaybetme," dedi Aaliyah. "Ve bana nerede kalacağımızı mesaj at."

Ona bir oda ayarlayacağıma söz verdim ve sonra yine yağmur yağmasını umursamadan kiralık arabaya doğru yürüdüm. Mulch buradaydı, kirli işlerini halletmiş ve muhtemelen kayıkla kaçmıştı, muhtemelen Bree, Damon, Jannie, Ali ve Nana Mama'yı tuttuğu yere doğru gidiyordu.

Damon'ın Kraft'taki odasından ayrıldığımdan beri ilk kez korku beni ele geçirdi, beni esir aldı, bana mezar oldu ve Sunday'in hayal gücünün karanlık derinlikleriyle bir kez daha yüzleşmektense ölmenin daha iyi olacağını hissettim.

BÖLÜM

79

MARCUS SUNDAY, bataklıkın karşısından yüksek güçlü dürbünüyle büyük bir kısmını izlemişti. Çikolata suyundaki o girdabın tadını çıkarmış ve ilk timsah kıyıda Acadia'ya doğru ilerlediğinde nefesini tutmuştu.

Saldırıdan önce Acadia'nın yüzündeki ifade giriş ücretine değermişti. Bundan daha iyisinin olabileceğini hiç sanmıyordu. Ama timsah kalçasını parçalamadan birkaç saniye önce ağızındaki lokmayı çıkarmıştı.

Sunday onun çığlıklarını duydukça, kıvranışını gördükçe büyülenmesi katlanarak artıyordu. Bir anda, gladyatörler hayvanlarla dövüşürken eski Romalıların neden Circus Maximus'a akın ettiklerini anladı.

Dürbününü kanlı dramaya tutturan Sunday, yanlış zamanda doğduğunu, burada olmanın, bunu izlemenin olağanüstü bir şey olduğunu, eğer varsa zirve bir deneyim olduğunu düşündü.

Sonra Cross, polis köpeği ve küçük bir polis ordusu birdenbire ortaya çıkmış, bu da Sunday'i şoke etmiş, bu eğlenceli küçük deneyi sona erdiremeden etrafının sarılıp yakalanmaya ne kadar yaklaştığını fark etmesini sağlamıştı.

Sonra köpek timsaha saldırdı, kuyruğundan darbe aldı ve yere savruldu. Ve yaşlı polis ninja gibi davranarak köpeği ve Acadia'yı kurtarmaya gitti. Sunday onun cesur hareketlerine, heyecanına ve kararlılığına hayran kalmıştı ama artık çok geç olduğuna inanıyordu. Kalçasından bu şekilde ısırılan sevgilisinin hayatta kalamayacağı neredeyse kesindi. Değil mi?

Ancak Cross yaraya bir bez bastırıp onunla konuşuyormuş gibi görüldüğünde Sunday'in kendine olan güveni sarsıldı. Dr. Alex onun yanında kaldıkça, paranoya Sunday'in beynine daha fazla girmeye çalışıyordu.

Acadia ona ne söylüyordu? Bir şey söyleyebilir miydi?

Sunday, Acadia'nın başının yana yatışını izledi. Ölmüş müydü? Bilemiyordu. Dürbünü indirdi. Cross onunla otuz, belki de kırk saniye birlikte olmuştu. Bu süre içindekileri dökmesi ve Cross'un ailesinin nerede tutulduğunu söylemesi için yeterli miydi?

Yeterli zaman olduğuna karar verdi. Ama konuşmuş ? Konuşabilir miydi?

Sunday dürbünü tekrar kaldırdı ve Cross'a doğru tuttu, bir tür acele tepki bekliyordu, daha çaresiz olduğuna dair bir işaret

olması gereken yerler. Onun yerine, bir kadın Dr. Alex'in arkasından geldi ve o da orada öylece durup yenilgiyle kamburlaşmış Acadia'ya baktı.

Sunday ince bir gülümsemeye izin verdi.

Tamam o zaman, bilmiyor. Oyunun sonuna geçiyoruz.

Ama bunu en iyi nasıl yapabiliriz?

Kafasının içindeki uyarıcı bir ses ona, Cross'un yenik duruşu olsun olmasın, Acadia'nın Marcus Sunday'in Thierry Mulch olduğunu doğruladığını varsayması gerektiğini söyledi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu Sunday'i pek de rahatsız etmiyordu.

Bir yazar olarak, isimlerin sadece isim olduğunu biliyordu. Onları istediğiniz zaman değiştirebilirdiniz çünkü karakterleri gerçekten tanımlayan eylemleridir, onlara ne isim verdiğiniz değil. Merhum annesi bunu kanıtlamıştı.

Aynı uyarıcı ses daha sonra Sunday'e kayıplarını ve yeni bir kimliğe bürünmesini söyledi. Büyük oyunu unut. Bırak Cross ailesi bulunsun ya da ölsün. İşlerin büyük planında bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Ama Pazar gününün planında önemliydi. Hem de çok önemliydi. Oyunun ana fikrini düşünmüştü. Her açıdan bakmıştı; yani neredeyse. Elbette, yolda birkaç tümsek vardı ama bunun dışında, aşağı yukarı birkaç gün içinde bu noktada olmasını umduğu yerdeydi.

Ama bunu nasıl tatmin edici bir sona ulaştırabilirim?

New Orleans' doğru hızla ilerleyen konteyner mavnasının görüntüsü gözünün önüne geldiğinde, Sunday mavnayı karşılama, konteynerin içine girme ve serum hatlarına hava kabarcıkları atma fikriyle oynadı. Hepsini öldürmek ve çürümelerine izin vermek, Dr. Alex'in kaybın acısını tamamen ve kalıcı olarak çekmesine izin vermek. Sonra da yeni bir kimliğe bürünüp kaçacaktı. Parası ve gerekli belgeleri zaten vardı. Neden daha büyük bir risk alsındı ki? Eğlenmişti ve şimdi yoluna devam etme zamanıydı.

Sunday bu işin böyle bitmesine karar vermek üzereydi. Telefonunu çıkarıp yolda aldığı GPS koordinatlarını girecek, çaldığı kayığa ulaşacak, onu kiralık kamyonetine götürecekt ve sonra New Orleans'a gidecekti.

Ama sonra bataklıkta yanıp sönen ışıklar gitmesini engelledi. Bir ambulans bahçeye girdi ve hızla daha fazla insanla kaotik bir sahne haline geldi. Sağlık görevlileri hızla Acadia'nın yanına gitti ve ona müdahale etmeye başladı. Demek yaşıyordu.

Ve şimdi Cross ve Aaliyah ek binaları arıyorlardı. Sunday'in sırtışı geri döndü. Bu onu doğruladı.

Dr. Cross karısının, çocuklarının ve büyükannesinin nerede olduğunu bilmiyor çünkü Acadia ona söylemedi. İzleyin: Şimdi suç mahallini araştırırken çığnenecek. Kısırlaştırılacak, gidecek hiçbir yeri olmayan bir çark gibi dönüp duracak.

Bir başka şerif aracı bahçeye girdi, ardından Louisiana eyalet polisinin arabası ve sonra bir başkası. Birkaç dakika içinde ortalık karnaval yerine dönecekti. Soruşturma Cross'un kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Zihinsel, ruhsal ve

Duygusal olarak, dedektif Şimdi dolaşıyor olacaktı. İzole edilmiş. Kaybolmuş. Tıpkı Paskalya'dan önceki gece olduğu gibi.

Bir zombi.

Sunday saatini kontrol etti. Gece yarısını geğmişti. Őiřmiř bahar akıntılarında güneye doğru sallanan mavnayı bir kez daha dūřündü. Dürbünü tekrar Cross'a taktı, onun Aaliyah'la konuşmasını ve uzun, zayıf bir ipin bir adam gibi görünmesini izledi, zaten kaybetmekten korkuyordu, zaten son ipi tutmaya istekliydi.

Neyin ipliği? Umut mu?

Son umut ışığı mı?

Bir kazık gibi Pazar gününü vurdu.

Tek bir kör edici içgörü anında, oyunu ve Dr. Alex Cross'un hikâyesini nasıl bitireceğini nihayet anlamıştı.

BÖLÜM

80

Bayou des Cannes'a ulaşan toprak yola doğru iki yol boyunca geri yürürken, esinti yeniden sertleşiyor, yağmurla birlikte batıda yeni fırtınaların gümbürtüleri geliyordu. Cipe binip Jennings'e doğru yol almaya başladığımda, sivri şimşekler gece gökyüzüne işkence ediyordu.

Gök gürültüsünün her çıtırtısı başımın parçalanacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Suyu ihtiyacım vardı. Tylenol'a ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı-

Evangeline Otoyolu'nda batıya doğru kıvrılan bir viraj boyunca Jefferson Davis Parish'in merkezine yaklaşırken tek kullanımlık cep telefonum bir mesaj uyarısıyla çaldı. Bir dur işaretinde telefonu elime aldım ve okudum.

New Orleans'a git, dedi. Tek başına. Big Easy'ye ulaşmak için sabah 4:30'a kadar vaktin var. Craigslist'in Gündelik Karşılaşmalar bölümünde gelişinizi duyurun, erkek arayan kadınlar. Dediğimi yaparsan aileni canlı görürsün. Zekice davranıp herhangi bir kolluk kuvvetini işin içine sokmaya çalışırsan, ailenin öldüğünü görürsün. Bu senin son umudun Cross. Hedefine bu kadar yaklaşmışken bunu mahvetme. Bu arada, bu mesajı gönderen telefon cevabın üzerine yok edilecek.

Dürüst olmak gerekirse, kendi telefonumu paramparça etmek istedim. Yorulmuştum. Oyuna gelmekten bıkmıştım. İçimde daha fazla dayanacak güç olup olmadığını bilmiyordum.

Ancak mesajı ikinci ve üçüncü kez okuduğumda, *son umudunuz* ifadesinde duraksadım. Sanki Pazar günü, zulümden bıkmış, açlıktan ölmek üzere olan kafesteki bir köpeğin üzerinde bir et parçası sallandırıyor. Ulaşamayacağım kadar uzaktaki teklife hamle yapmak istemedim ama yapacağımı da biliyordum.

Öfkeme, yorgunluğuma ve kızgınlığıma rağmen, bardağı taşıran son damlaya tutunmaktan kendimi alamadım. Umudu ölüme terk edemezdim.

Pazar günü geliyorum, mesaj attım. Tek başına.

BÖLÜM

81

I-10'a giden rampanın yakınındaki bir benzin istasyonundan iki jambonlu ve peynirli sandviç ile üç fincan Fransız kahvesi aldım.

Sandviçlerin tadı günler önce yapılmış gibiydi, kahve bayat ve acıydı ama yağmur altında doğuya doğru hızla ilerlerken hepsini zorla yedim. Bree, çocuklar ve büyükannem New Orleans'ta mıydı? Pazar onları oraya mı götürmüştü? Neden oradaydılar?

Mulch'un bazı eylemleri acımasız olduğu kadar rastgele görünüyordu. Belki de bu sadece benim bilgi eksikliğimden kaynaklanıyordu. Bir adamı bunları yapmaya iten şey neydi? Çocukluğundan milyonlarca dolarla kaçmış, sonra da Harvard'da doktora yaparak eğitim arzusunu tatmin etmişti. Marcus Sunday rahat bir zihin hayatı yaşayabilirdi.

Bunun yerine, geçmişinden kaçtığı için annesini ve hala anlayamadığım nedenlerden dolayı Alice Monahan'ı ve tüm ailesini acımasızca öldürmüştü. Sonra da toplu katliamlar hakkında koca bir kitap yazarak, katili hiçbir iz bırakmayan ve asla kimliği tespit edilemeyecek mükemmel bir katil olarak yüceltme cüretini gösterdi.

Çılgınca olan şey, her ne sebeple olursa olsun, beni ve ailemi süregelen cinayet intikamının hedefi haline getirmeye karar vermemiş olsaydı, Sunday'ın haklı olabileceğiydi. Bunu hala anlamamıştım ve Lafayette'i geçip Baton Rouge'a doğru ilerlerken içimi kemiriyordu.

Telefon görüşmeleri ve Sunday'e Post'ta vasat bir eleştiri yazmam dışında - *tamam*, *Post*'ta başparmak aşağı bir eleştiri- adamla bildiğim kadarıyla hiçbir temasım olmamıştı. Peki neden ben?

Belki de üzümden dolayı beni bir tür tehdit olarak görüyordu. Belki de Omaha ve Fort Worth cinayetlerindeki rolünü eninde sonunda ortaya çıkaracağımdan korkuyordu. Ya da belki de tüm bu zalimlik henüz görmediğim ya da duymadığım bir şeyden kaynaklanıyordu.

Bree geçmişte ona bir şey yapmış mıydı? Bunu göremedim. Hayır, bu benimle ilgiliydi. Her zaman benimle ilgiliydi.

Ama ya ben sadece keyfi bir nesneysem? Ya işlevsiz beynindeki bazı kimyasallar doğru zamanda damladıysa ve Mark David Chapman'ın John Lennon'a kilitlenmesi gibi bana takıntılıysa ve hiçbir neden yokken beni cezalandırmaya karar verdiyse?

Sanırım beni en çok bunun tamamen tesadüfi olabileceği fikri üzdü. Son on iki günde başıma gelen her şeye rağmen, hâlâ Rabbime ve Tanrıma ve O'nun hepimiz için bir planı olduğu fikrine inanıyordum. Ama gece boyunca bir hesaplaşmaya ya da pusuya doğru ilerlerken, Pazar günü inancımın sınırlarını test ediyordu.

Bugün ona göndermem gereken çifte cinayet videosu hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Görünüşe göre bu artık onun için önemli değildi, sadece beni New Orleans'ta istiyordu.

Atchafalaya Nehri'ni geçerken, şüphe dalgaları ve gözlerimi yaşartan ham duygu dalgalanmalarıyla sarsıldım. Ya her şeye katlandıktan sonra onları ölü bulduysam? Ya bu kadar tesadüfi olsaydı?

Kolumla gözyaşlarımı sildim ve dua ettim, "Lütfen bunun olmasına izin verme. İstersen beni al, ama sevgili Tanrım, onların yaşamasına izin ver."

Yağmur yavaşladı ve ben de ulusal yaban hayatı sığınağına ve Lafayette'i Baton Rouge'dan ayıran yükseltilmiş otoyola doğru hızlandım. Birkaç mil boyunca, rüzgâr ve yağmur tamamen durduğunda garip bir ölü sükûneti vardı. Daha da hızlandım, artık altmış sekizle gidiyordum.

Sonra birdenbire rüzgâr , dönüştü, arabayı savurdu ve ağaçlardan kopan yaprakları otoyolun zaten kaygan olan yüzeyinde rüzgâr gibi savurdu. Önümde ve sağımda küçük bir sedan ıslak yapraklar üzerinde savruldu, düzeltti ve neredeyse düzleşti.

Sonra benim şeridime doğru şiddetli bir şekilde yana doğru savruldu ve ben de aracımı sert bir şekilde sağa doğru savurarak direksiyonu kırmak zorunda kaldım.

Kariyerim boyunca her türlü defansif sürüş dersini almıştım ama bildiğim hiçbir şey beni sağ ön çamurluğumu korkuluklara çarpmaktan kurtaramazdı.

Çarpma anında altmışın üzerinde seyreden araç ters dönmüş, spiral çizerek yükselmiş ve karanlığa gömülmeden önce korkulukları aşmıştır.

BÖLÜM

82

METEOROLOJİK VERİLER DAHA SONRA o gece güney Louisiana'yı dört farklı hortumun vurduğu sonucuna **varacaktı**. EF2 seviyesinde bir hortum olan üçüncüsü saat 1:35 civarında Ville Platte yakınlarında oluşmuş ve Opelousas'a kadar yıkıma yol açmıştır. Girdap orada şeklini kaybetti, ancak hortumun kuvvetleri, vahşi yaşam sığınağı ve otoyol üzerinde aşağıya doğru süpüren, önümdeki sedanın savrulmasına ve benim de direksiyonu kırmama neden olan, kiraladığım Jeep Cherokee'yi korkuluklara ve ardından yükseltilmiş otoyolun kenarına gönderen güçlü rüzgarlar halinde devam etti.

Düşerken kendimi dışarıda hissettiğimi hatırlıyorum, sanki bu tamamen başka birinin başına geliyormuş gibi. Kalan tek far ışını, arabanın sürücü tarafı ona çarpmadan önce bana yoğun bir orman gölgesini saniyelik bir görüş sağladı. Yanımdaki cam kırıldı ve ardından arabanın altından kopan dallar düşüşü kesintiye uğrattırırken ama durduramazken her şey kaleydoskopik ve herky-jerky oldu.

Arabanın burnu eski bir sedir ağacına çarparak kalan farları söndürdü ve inişimin yörüngesinin değişmesine neden oldu. Jeep, en az on ya da on beş metrelik son ve uzun bir düşüşle arkaya doğru savruldu.

Arabanın arkasının yere çarpması muazzam, kesinlikle kemik kırıcı, belki de boyun kırıcı ve ölümcül olmalıydı. Ve ses sağır edici olmalıydı.

Bunun yerine, bataklık açılmış ve arabanın hızını ve kütlesini, topa vuran bir tenis raketinin takırtısı ile havuza gülle atan bir çocuğun sıçraması arasında tuhaf bir sesle yutmuş gibi görünüyordu. Sazlıklar, bataklık suyu ve sızan siyah çamur arka camdan dışarı fırladı ve durmadan önce arabanın yarısını emdi.

Zifiri karanlıkta birkaç uzun an boyunca astronot pozisyonunda oturdum, tam bir şok içinde geriye doğru sallandım. Sonunda adrenalinden titreyerek hareket ettim.

Kırılmaz cam parçacıkları kollarımdan dökülüyordu, kemiklerimdeki garip hissin dışında kollarım çalışıyordu. Bacaklarım da öyle, boynum da öyle, tıpkı başım ve yüzüm gibi hayatımı kurtaran çamurla kaplanmıştı.

İç ışıklardan birini yakmak için düğmelere bastım ama elektrik sistemi . Pantolonumun cebini karıştırdım, mini-Maglite'ı buldum.

her zaman taşırdım ve içinde bulunduğum durumu tam olarak anlamaya çalışarak etrafıma ışık saçardım.

Bataklık cipin arka yarısını yutmuş ve kapımı kapatmıştı. Kaput çamurdan arınmış bir şekilde üzerime çıkmıştı. Kırık dallar ve uzuvlar tuhaf bir çiçek aranjmanı gibi ızgaradan yukarı doğru uzanıyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve şarjının bittiğini gördüm. Şarj edene kadar arama yapamazdım. Önüme kıran arabanın sürücüsü beni bariyerlerin üzerinden geçerken görmüş olmalıydı, değil mi? Polis muhtemelen uyarılmıştı ya da birkaç dakika içinde uyarılacaktı. Arkamda kazayı görece kadar yakın olan başka araba ya da kamyon var mıydı?

Hatırlayamadım. O geç saatte, kötü hava koşullarında trafik son derece hafifti.

Ya kimse gelmezse?

Sonra zamanın akıp gittiğini fark ettim. Pazar günü bana bir son tarih vermişti. Sabah 4:30'a kadar New Orleans'ta olmalıydım. Bu iki saat kırk dakika . Kurtarılmayı beklemeyi göze alamazdım. Aslında, kurtarılmayı da göze alamazdım. Polis, ambulanslar ve cevaplamaya vaktim olmayan sorular olacaktı.

Emniyet kemerimi çözdükten sonra, başımı ve omuzlarımı ön yolcu koltuğuna, ayaklarımı ve bacaklarımı da sürücü koltuğuna geçirmek için birkaç akrobasi hareketi yapmak zorunda kaldım. Arabanın düşüşü sırasında bir noktada yolcu tarafındaki cam da patlamıştı. Kalan camı delip çıkardım, bitki örtüsünü kenara ittim ve dışarı baktığımda çamurun 15 santim kadar altımda olduğunu görmenin mutluluğunu yaşadım.

El fenerini etrafa tuttuğumda, arabanın burnundan yaklaşık beş metre ötedeki bir bankın üzerinde sedir ve selvi ağaçları gördüm. Işınım, otoyolun o bölümünü destekleyen yirmi beş metrelik çimento direğe en yakın ağaçtaki yara izlerini ve kırık dalları seçti.

Tepemde bir kamyon kükreyerek geçti ve bir tıslamayla gözden kayboldu. Yine yağmur yağıyordu ve siren sesleri geliyorsa da duyamıyordum. Işığı direğe doğru tuttum ve bir metre kadar yukarı çıktım ve aradığım şeyi buldum. *Tamam*, diye düşündüm. *Bir şansım var*.

Etrafıma bakındım, gülümsedim, cebimi karıştırdım ve çakımı çıkardım. Birkaç hızlı kesikle, sürücü ve yolcu tarafındaki emniyet kemerlerini çıkardım ve bir ucunda iki metrelik bir kayış parçasının asılı olduğu kapalı bir toka ile yaklaşık dört fit uzunluğunda derme çatma bir ip oluşturmak için birbirine bağladım ve kopardım. Onu belime bağladım.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra feneri dişlerimin arasına koydum ve başımı, omuzlarımı, vücudumu ve kalçalarımı arabanın camından dışarı çıkardım. O noktada, ön cam çerçevesini kavrayarak garip bir pozisyonda otuyordum.

Başka bir tutamağa ihtiyacım vardı ve ön cam sileceğinin kış ucunu kavradım ve sola doğru eğimli ve dik bir şekilde yükselen arabanın kaputuna kendimi kaldırmak için kaldıraç olarak kullandım. Sağ ayakkabımı arabanın kaputuna dayadım.

Ön cam çerçevesi ve solum silecek tabanına yaslandı ve uzanıp ön ızgaradan çıkan ağaç dallarından bazılarını yakalayabildim.

Pek hoş değildi ama kendimi kaya gibi sağlam olan arabanın burnuna çekmeyi başardım. Çömelmek için üç deneme yaptım, sol dizim dalların arasında, sağ ayağım ızgaranın üzerindeydi.

Diğer iki uzvumu tutarak birkaç derin nefes aldım, bir dua okudum ve sonra uzaya fırladım.

BÖLÜM

83

NEREDEYSE BANKAYA ULAŞTIM. Sağ ayağım aslında daha sağlam bir zemine ulaştı ama sol bacağım uyluğuma kadar çamura battı. Üç ila dört dakika boyunca hiç hareket edemedim. Ama sol ayakkabımı ve muhtemelen sağ ayakkabımı da kaybedeceğim gerçeğini kabullendiğimde, çarptığım ağacın açıkta kalan köküne tutundum ve kendimi yukarı çektim, sol ayakkabım gitmişti ama sağ ayağım hala yerindeydi.

Nefes nefese, yine siren seslerini dinledim ama yine de hiçbir ses duymadım. Zemini, çıplak sol ayağımı nazıkçe yerleştirmemi gerektiren doymuş bir sünger gibi buldum. Direğe kadar olan yaklaşık on metrelik mesafede iki kez süngerimsi toprağı yarıp çamura girdim. İkinci seferde sağ ayakkabım kayboldu.

Çamuru kazmaya zahmet etmedim; çimentonun dik olduğu tarafa doğru süründüm. El fenerimi yaktığımda, direğin alt tarafının pürüzsüz ve kesintisiz çimento olduğunu gördüm. Ama üç metre yukarıda, bükülmüş bir çelik inşaat demiri çıkmıştı. Bunu arabadan görmüştüm.

Üzerinde her iki metrede bir otoyolun alt tarafına ve korkuluklara doğru tırmanan başka basamaklar vardı. Karayolu ekipleri bu tür devasa mühendislik desteklerini yerleştirirken, kurulum işlemi sırasında bir çıkış ve iniş yoluna ihtiyaç duyarlar. Basamaklar bir merdiven oluşturacak şekilde çimentoya yerleştirilir.

Ancak iş bittiğinde, çocukların ya da heyecan arayanların tırmanmasını imkansız hale için ilk dört ya da daha fazla basamağı kesiyorlar. Geriye kalanlar, direğin yukarıdan denetlenmesi gerekmesi ihtimaline karşı yerinde bırakılıyor.

Şimdi, 1.80 boyundayım ve boyum 30 santim ama arabadan bakınca en alt basamağı tek başıma tutma şansımın olmadığını anlamıştım. Emniyet kemerlerinin parçalarıyla yaptığım kayışı çözdüm ve tokası ve gevşek kayışı benden uzakta olacak şekilde tuttum. Sonra yavaşça döndürmeye başladım, düğümlerde herhangi bir esneme olup olmadığını kontrol ettim ve tokanın ağırlığını test ettim.

Doğru yaptığımı düşündüğümde, tokayı elimin altından geçirdim. Basamaktan fırladı ve bana o kadar sert geri döndü ki eğilmek zorunda kaldım. İkinci ve üçüncü seferler de pek iyi geçmedi. Ancak dördüncü denememde taktik değiştirdim, temellere geri döndüm, tokayı sağ elime aldım ve kayışın ucunu sol elimle tuttum.

Çömeldim, sıçradım ve tokayı sanki bir şey yapıyormuşum gibi bıraktım.

dış atış. Basamağın üzerinden geçti ve orada sallandı. Deri kemerimi çıkardım ve bıçağı kullanarak kayışın ucundan yaklaşık üç inçlik bir delik açtım. Kemer tokamı delikten geçirdim ve sonra deriyi tokadan geçirip sıkıca bağladım.

Kemerim kayışın toplam uzunluğuna otuz altı inç ekledi ve emniyet kemeri tokasından sarkan gevşek parçayı sallayabildim ve sonra yakalayabildim. Dokumanın o kısmına bir halka bağladım ve kemerimi ve doğaçlama ipin geri kalanını içinden geçirdim. Gevşek kısmı çektiğimde, cankurtaran halatım basamağa sıkıca sabitlendi.

Dokumaya sıkıca tutunarak ve ayaklarımı yerden kaldırarak test ettim. Dügümler sıkılaştıkça "dıt dıt dıt" sesleri geliyordu ama tutuyorlardı.

Zayıflamış, bitkin halimle muhtemelen tek bir şansım olacağını anlayarak birkaç dakika orada durup bataklığın fırtınadan uyanışını, kurbağaların gümbürtüsünü ve böceklerin ilk vızıltılarını dinledim.

Çoraplarımdaki balçığın bana karşı işe yarayacağını düşündüm, bu yüzden onları çıkardım ve yere daha sağlam bastım. Sonra Maglite'ı cebime geri koydum. Tırmanış sırasında onu ağızımda tutmamın imkânı yoktu. Bunu Braille alfabesiyle yapmam gerekecekti. Bu kötü bir şey değildi. Karanlık daha da konsantre olmamı sağlayacaktı.

Kayışı sağ elimle tuttum, başımı eğdim, ailemi düşündüm ve sonra sol ayağımın altını direğe dayadım ve sol elimle tekrar kayışı bularak başımın üzerine uzandım. Ellerimi parçalayacaktı. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

Ama tutabildiğim kadar sıkı tutundum ve sonra çıplak ayaklarımla duvardan yukarı, elden ele ipten yukarı, kemer tokamı geçip devam eden kör, çılgın bir koşuşturmayaya daldım. Sol elim dördüncü tutuşta kaydı. Emniyet kemeri kayışı kanlı bir oluk açtı ve neredeyse kendimi bırakıyordum.

Ama Mulch'un yüzü zihnimde belirdi ve içimde bir öfkeyi tetikledi. Sağ elim yukarı kalktı, çeliği tokatladı ama tutunamadım. Kayışı tekrar kavradım, bir nefes aldım ve sonra kanlı sol öfkeyle yukarı fırlattım ve basamağı yakaladım.

Bir , merdivenden yukarıya çok az ya da hiç sorun yaşamadan sürünerek çıkabilecek üst vücut gücüne sahip olabilirdim. Ama şimdi sağ dizim en alttaki basamağı bulmadan önce ikinci ve sonra üçüncü basamağa ulaşmak için öfke dolu, tüm gücümle çaba sarf etmem gerekiyordu. Orada iki yüz on beş kiloluk bir güve gibi asılı kaldım, nefes nefese kaldım ve omzumun çıkardığı patlama sesini unutmak ve inşaat demiri diz kapağıma batarken hissettiğim acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Daha fazla dayanamayınca, sağ omzumdan gelen çıtırtı sesiyle irkilerek yukarı uzandım ve çıplak ayaklarımı alt basamağa koydum. Adrenalin patlaması beni hayal edebileceğimden daha güçsüz bıraktı ve birkaç dakikamı daha direğin kenarına tutunarak geçirdim.

güç geri geldi.

Üstümdeki otoyoldan bir kamyon geçti. Titreşiminin çimentodan aşağıya doğru dalgalandığını hissettim ve bu beni tekrar tırmanmaya itmeye yetti. Korkuluklara ulaşıp üzerinden geçtiğimde neredeyse ağlayacaktım.

Batıdan başka bir kamyon geliyordu, arkasında da bir araba. Maglite'ı aldım, açtım ve yaklaşan farlara doğru sallamaya başladım.

Görünürde olmalıydım. Giysilerim yırtık ve çamurluydu. Saçlarım çamurluydu. Yüzüm de öyle. Yalın ayaktım, vahşi gözlüydüm ve ellerim kanıyordu. Geriye dönüp baktığımda kamyonun durmaması beni şaşırtmadı.

Peşinden gelen araba da durmadı.

Beni geçen sonraki üç araç da öyle.

Tüm o arka lambalar doğruya doğru uzaklaşırken orada şaşkın ve sinirli bir şekilde durdum. Kaza yüzünden neredeyse kırk dakika kaybetmişim.

Tepemizdeki bulutlar kırılıp gökyüzüne dağıldı ve ay ile yıldızları ortaya çıkardı. Kanlı ellerim havada, onlara baktım ve Tanrı'ya yardım etmesi, çok geç olmadan birinin beni durdurması için yalvardım.

On, belki de on beş dakika boyunca sadece karanlık vardı. Otoyolun her iki tarafından da ne kamyon ne de araba geçiyordu. Sonra batıdan, Lafayette'e doğru alçak ve geniş bir far kümesi belirdi.

Birkaç saniye sonra, büyük bloklu motorun kükremesi bana geldi ve arabanın sadece hız yapmadığını fark ettim. Bana doğru hızla geliyordu, saatte 100 mil, belki de daha fazla hızla.

BÖLÜM

84

Yakın şeritte durdum ve ışığımı iki kez yaktım ama sonra sürücünün bir bataklık yarattığı için bırakın durmayı, yavaşlayacağını bile düşünmedim, bu yüzden korkuluklara çekildim ve orada durdum. Farlar üzerimden geçti ve araba, kaputundan krom bir üfleyici çıkan eski bir Pontiac GTO, kükreyerek yanımdan geçti. Motorun titrek bir sesle durduğunu duyana kadar arkasından bakmaya zahmet etmedim.

Altı yüz metre ötemde arabanın fren lambaları parladı. Geri vites lambaları yandı ve araba bana doğru dönmeye başladı. Bir kamyon geçti, kornasını çaldı ve geçiş şeridine girdi, ama GTO gelmeye devam etti.

Kaslı araba gümbürdeyerek ve titreyerek yanımda durdu. Yolcu camı açıldı ve içeriye baktığımda otuzlu yaşlarında, sarışın, saçları küt kesimli, dövme ve steroidli vücudunun üzerine beyaz V yakalı bir tişört giymiş yaşlı bir adam gördüm.

Çelimsiz bir kadın sesi, "Kötü bir gün geçiriyor gibisin, hacı," dedi.

O zaman onu fark ettim, arka koltukta oturuyordu, bir battaniyenin altında büzülmüş ve güneş gözlüğü takmış küçük, yaşlı bir kadın. Yüzü uzun zaman önce yaşadığı bir travmadan dolayı korkunç bir şekilde yara bere içindeydi.

"Ambulans çağırmamızı ister misiniz? Polisleri mi?" diye sordu şoför.

"Ben bir polisim," dedim. "Adım Alex Cross, Washington DC Metropolitan Polisi'nde dedektifim ve New Orleans'a gitmem gerekiyor. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Gördün mü, Lester?" dedi kadın. "Sana söylemiştim."

Lester omzunun üzerinden bakarak, "Şu anda senin düşüncelerin umurunda değil, anne," diye cevap verdi. "Üstünde bu kadar çamur varken buraya giremez. Birini çağıracağız."

"Saçmalık," diye tersledi. "Yaşam ve ölüm."

"Keçimi temizlemek bir haftamı alacak." Lester inledi. "O zaman bir hafta sürer," dedi. "Al, bunun üzerine otursun."

Battaniyeyi ona uzattı. Lester kaşlarını çattı ama battaniyeyi deri koltuğun üzerine serdi. Özür dileyerek ve hiçbir şeye çamur bulaştırmamaya çalışarak arabaya bindim, elimi uzattım ve "Ailem tehlikede. Durduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Lester elimdeki kana ve kire baktı ve burnunu çekti. "Bu annemin fikriydi, benim değil. Seni zar zor gördüm."

Kapıyı kapattım ve gaza bastığımda emniyet kemerini takmaya çalışıyordum. Keçi krom üfleycisinin ağzından böğürdü. Kaslı arabanın arka tarafı battı ve ön tarafı neredeyse bir teknenin hızlanırken yaptığı gibi yükseldi.

Ama bu sıradan bir tekne değildi. Lester'ın arabası kendi deyimiyle "en üst seviyeye çıkarılmıştı". Dört yüzden fazla beygir gücü, o vitesleri değiştirip bizi saatte doksan mile çıkarırken beni koltuğa yapıştırdı.

Süspansiyon modern bir spor arabada bulabileceğiniz gibi değildi. Süspansiyonda bir oynama vardı ve Lester'ın ileri geri hafifçe direksiyonu kırmasıyla eyaletler arası yolda hafifçe sola ve sonra sağa kayıyor gibiydik. Bizi saatte yüz milin üzerine çıkardığında sallanma arttı.

"Ya kenara çekileceksin ya da bu arabayı takla attıracaksın," dedim.

"Hayır," dedi Lester. "Bunu her zaman yaparız. Eyalet polisinin vardiyasının son saati sabah üç ile dört arası; yolda neredeyse hiç polis yok. Tarayıcıya göre çoğu Jennings'in kuzeyinde bir cinayet mahallindeymiş. Peki ya ben? Keçi ve ben biriz, hacı. Bir kazaya hiç yaklaşmadık."

"Lester direksiyon başında çok yeteneklidir, Dedektif," dedi annesi. "Adın neydi senin?"

New Orleans'a doğru hızla ilerlerken bir yanım ön camdan dışarı bakmaya devam etmek için yanıp tutuşsa da, Lester'ın sakat annesinin gölgesini görmek için koltuğumda döndüm. Ancak o zaman kucağındaki beyaz bastonu gördüm ve kör olduğunu anladım.

Ona adımı söyledim ve onunkini aldım. Minerva Frost ve oğlu Galveston'dan gelmişlerdi. Lester onu işe götürüyordu.

Ne tür bir iş yaptığını soramadan ailem hakkında sorular sordu ve ben de bunları saklamak için hiçbir neden göremedim. Ona neler olduğunu, nereye ve neden gittiğimi küçük bir taslak halinde anlattım.

Lester etkilenmiş görünüyordu. "Geçen gece haberlerde bununla ilgili bir şeyler duydum. Yüce Tanrım, bu çok zor."

Sanırım Minerva Frost'tan sempatik bir tepki bekliyordum ama o sessiz kaldı.

Oğlu ise önce bana, sonra da dikiz aynasına bakıyor ve telaşlanıyordu. Lester sonunda, "Anne, bugün çalışmak zorundasın, biliyorsun. Söz vermiştin."

Minerva Frost sessiz kaldı.

"Anne, randevusu olan insanlar var. İnsanlar sana güveniyor."

Yine de annesi sessiz kaldı ve ben neler olduğunu anlayamadım.

"Anne," dedi Lester. "Ne dediğimi duydun mu-"

"Sağır değilim, Lester," diye cevap verdi sonunda. "Ve iş beklemek zorunda."

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Kafam karışmış bir halde sordum.

Minerva Frost, "Sanırım bize ihtiyacınız var, Bay Cross,"

diye cevap verdi. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece beni New Orleans'a götürün."

"Arabanız var mı, Dedektif Cross? Ayakkabılarınız?"

Bu beni şaşırttı. Ayakkabı giymediğimi nereden biliyordu?

"Ayakkabı yok ama getiririm," dedim. "Gerçekten, benim yüzümden işe gitmemenize gerek yok Bayan Frost."

"Katılmıyorum," dedi sertçe. "Ve hepsi bu kadar."

"Siktir," dedi Lester nefesinin altından.

"O da neydi oğlum?" diye sordu annesi.

"Kamyon önde, anne," dedi Lester ve şerit değiştirerek on sekiz tekerlekli bir kamyonun yanından sanki duruyormuş gibi geçti.

"Ne iş yapıyorsunuz Bayan Frost?" diye sordum. "Sen onu boş ver," dedi. "Yardım etmekten memnun olurum."

"Ne, utanıyor musun yoksa?" Lester annesine sordu.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi Minerva Frost. "Sadece Bay Cross'un nerede durduğunu bilmiyorum ve bunu bir sorun haline getirmek istemiyorum."

"Neyi sorun haline getireyim?" Koltuğumda tekrar döndüm ve parmak uçlarımdan kollarıma ve omuzlarıma kadar uzanan ağrıdan irkildim.

Cevap vermedi, ben de Lester'a baktım, o da gazı kısıp geri tepmeye başladı, sonra da şöyle dedi: "O benim annem, Dedektif Cross, bu tür şeylere inanırsınız ya da inanmazsınız, ama arkanızdaki o küçük yaşlı kadında yetenek var, dostum, gerçekten."

BÖLÜM

85

MINERVA FROST hediyesini dokuzuncu yaş gününden sonraki yaz, babasının Galveston'da işlettiği otomotiv tamirhanesinde geçirdiği korkunç bir kazada üzerine akü asidi sıçramasından ve görme yetisini kaybetmesinden on sekiz ay sonra aldı.

Baton Rouge'a yaklaşırken vites küçülten Lester, "Bir şeyler görmeye, şeyler duymaya başladı," dedi. "Biz onlara onun fikirleri diyoruz."

Yıllar boyunca polislerin medyumlarla çalıştığını ve bazılarının başarılı olduğunu duymuştum elbette, ama hiç biriyle şahsen çalışmamıştım.

"Bu doğru mu Bayan Frost?" dedim.

"Sayılır," dedi usulca. "Sadece o yıl çok fazla yalnız zaman geçirdim. Yani, hangi çocuk böyle görünen biriyle arkadaş olmak ister ki? Ve o yalnızlık içinde sesler duymaya ve zihnimde bir şeyler görmeye başladım. Eskiden bunları körlük yüzünden hayal gücümün çıldırması olarak geçiştirirdim ama sonra gördüğüm bazı şeyler gerçek oldu."

Bayan Frost yaklaşık yirmi yıl boyunca seslerden ya da imgelemlerden kimseye bahsetmediğini iddia etti. Ancak yetmişli yılların sonunda ekonomi iflas edince ve ailesinin paraya ihtiyacı olunca New Orleans'a gitmiş ve kendini "Madam Minerva, Palm Okuyucu" olarak tanıtmış.

"Avuç içi okumuyor bu arada," dedi Lester. "Sadece öyle görünmesini sağlıyor. İnsanlar nedense bundan hoşlanıyor ve onu görmek için çok para ödüyorlar. Big Easy'de ayda bir uzun gün, geri kalanlar da telefonda, ihtiyacımız olan her şeyi aldık."

Şüphecilğim ortaya çıkmış olmalı, çünkü Lester, "Hey, dostum, onun yeteneği gerçek. Dediğim gibi, seni orada dururken zar zor gördüm ama o gördü ve bana başının belada olduğunu ve durmamı söyledi."

"Bu doğru mu?" Ona sordum. "Beni *gördün* mü?"

"İhtiyacı olan birinin görüntüsü," dedi Minerva Frost.

"Beni nasıl *gördünüz*?" diye sordum.

"Mekaniğini mi kastediyorsun? Fiziğini mi? Tam olarak bilmiyorum, hacı. Sanki bir antenim varmış gibi, diyebilirsin, ve arada bir bir şeyler duyuyorum ya da görüyorum, sanki uzaydan ya da başka bir yerden ışınlıyorlarmış gibi, ve sen oradaydın, yalınayak ve pislik içinde. Yardıma ihtiyacı olan çaresiz bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Johns Hopkins'te psikoloji doktorası yaptım ve hayatım boyunca yaptığım işler bana söylenen her şeye şüpheyile yaklaşmamı sağladı. Ama Minerva Frost'u sorgulamak istemedim. Sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı ona inanmak istedim.

"Ailem hakkında bir şey gördün ya da duydun mu?" Ben sordum. "Ya da Marcus Sunday?"

"Bilmiyorum," dedi üzüntüyle. "Ama eğer öğrenirsem ve öğrendiğimde, bunu ilk öğrenen kesinlikle sen olacaksın."

Lester Frost'un bizi Baton Rouge'dan New Orleans'ın batı eteklerine kadar götürdüğü beyaz mafsallı yolculuğun geri kalanında çok az konuştuk. Sabah 4:22'de I-10'dan ayrıldık ve yirmi dört saat açık Phillips 66 kamyon durağına girdik. "Bana bir iyilik yap, benzin paranı ödeyeyim," dedim Lester'a.

Şüpheli. "Ne iyiliği?"

Ona cep telefonumu ve iki yirmiliğimi uzattım. "Oraya bu şekilde giremem ama bu telefonu kamyon duraklarından birinden aldım ve şarj girişine takılan bir yedek pil sattıklarını hatırlıyorum. Benim için getirebilir misin?"

Lester reddetmeye hazır görünüyordu ama annesi "Elbette " dedi.

Lester kaşlarını çatarak benzin pompasını çalıştırdı ve kamyoncu dükkânına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra elinde yedek aküyle çıktı. Söylendiği gibi tam şarj olmamıştı ama içim rahatladı, telefonu çalıştırdı ve tarayıcıdan Craigslist New Orleans'ı arayabildim. Sunday'in bana söylediği gibi, Gündelik Karşılaşmalar bölümünde, erkek arayan kadınlar, "Sunday'i bekliyorum" başlığı altında ilan verdim.

Mesajımda "*Buradayım, Mulch.*" yazıyordu. Sıra sende.

Lester depoyu doldurup ön camı böceklerden ve yapraklardan temizlerken orada oturdum. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Şafaktan eser bile yoktu.

Minerva Frost , "İşte şimdi oldu," dedi.

Şaka yapmıyorum, bir saniye sonra, ben daha ona bakamadan telefonum bir mesajla çaldı.

Vazgeçtiğini sanmıştım, yazıyordu. *Yalnız gel. Yoksa oyunu bitiririm ve her şeyini kaybedersin.*

Bunu, Mississippi Nehri'nin doğu kıyısında, New Orleans'ın hemen güneyindeki Arabi'de, Esteban Caddesi'ndeki bir adres izledi.

Lester Frost içeri girdi ve "Bunu anneme verir misin?" dedi.

Kahveyi aldım. Elini ama ben arka koltuğa uzandığımda fincanın çok uzağına gitti. Parmaklarını ona doğru yönlendirmek zorunda kaldım. Teni bir bebeğin poposu kadar yumuşaktı ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı ona dokunduğum için kendimi daha sakin hissettim.

Ona adresi verdiğimde Lester suratını astı.

GTO'yu çalıştırırken, "Katrina yüzünden o bölgenin çoğu harap oldu," dedi,

O kadar gürledi ki neredeyse bana bağıracaktı. "Set yıkıldığında 15 fit su aktı. Çatı katlarında cesetler buldular. Burası perili. Bahse girerim o adrese gittiğimizde göreceğimiz tek şey bir çimento yığını, deniz otları ya da en iyi ihtimalle bir ev iskeleti olacak."

Arka koltukta Madam Minerva, "Arabi hayaletler için bir yer, Dedektif Cross, ama peşinde olduğunuz adam sizi oraya yakın bir yerde bekliyor. Ve aileniz de yakınlarda, beşikte sallanıyor."

BÖLÜM

86

ROCKING, NANA MAMA'yı derin, karanlık ve şaşırtıcı bir yerden uyandırdı.

Cross'un büyükannesi ilk başta sadece suda yüzüyormuş gibi bir o yana bir bu yana kaydığını hissetti, başka bir şey hissetmedi. Çok uzun bir süre boyunca kim ya da ne olduğunu bilmiyordu.

Ama sonra şakaklarında kalp atışlarının pompalandığını ve kızardığını ve daha tiz ve seyrek bir şey duydu. Keskin ve tıbbi bir şeyin kokusunu aldı. Bu tiz sesin ve antiseptik kokunun kaynağını bulmak için gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı.

Gerçek bilinç çıldırtıcı bir şekilde yavaşça, bir adım ileri ve iki adım geri geldi. Zihni, yavaş yavaş gelişen hislerin -dokunma, ağız kuruluğu ve o koku- titreşen bir bölgesinde dalgalandı ve sonra o derin, karanlık ve şaşırtıcı yere geri çekildi.

Ölüm müydü?

Bu onun ilk gerçek düşüncesi idi: *Bu ölüm mü? Ölüyor muyum? Öldüm mü?*

Ama ölüm neydi?

Kelimeyi tanımlayabilmesi sonsuza kadar sürdü. Tanımladığında, başka şeyler de aklına geldi. O Regina Hope'tu. O Nana Mama'ydı. Ve çok yaşlıydı. Sırt üstü yatıyordu. Her yeri ağrıyordu ve hafifçe bir o yana bir bu yana, yukarı aşağı sallanıyordu.

Bu sallanmaya ne sebep oluyor? Nana Mama, karanlık onu bir kez daha ele geçirmeden önce düşündü.

BÖLÜM

87

O sabah beşe çeyrek kala Tess Aaliyah, adli tabibin Acadia Le Duc'un annesinin cesedini siyah bir torbaya koyup evden çıkarmasını izledi. Aklına kendi annesinin ölüm döşeğinden kaldırılışının görüntüsü geldi ve hangisinin daha kötü olduğunu merak etti: Kanserden uzun süre mi, yoksa bir anda hayatının kesildiğini hissetmek mi?

Kör edici yorgunluk Aaliyah'ı o zaman vurdu ve hala olay yerinde olan yardımcılardan birine, Earl Muntz adında taze yüzlü bir çocuğa, şehre bırakıp bırakamayacağını sordu.

"Kesinlikle," dedi Şerif Yardımcısı Muntz. "Ama önce hızlıca bir şeyler yapmam lazım, beş dakikadan fazla sürmez. Sorun olur mu, yoksa sizi oraya daha çabuk götürecek birini bulabilir miyim?"

"Hayır," dedi Aaliyah. "değil."

Şerif Yardımcısı Muntz'la birlikte Le Duc'un evinden yukarıya doğru yürürken orada gördüğü korkunç şeyleri unutup unutamayacağını merak etti ve unutamayacağına karar verdi. Marcus Sunday'in kâbusuna bir anlık bakış o kadar canlı ve korkunçtu ki, silinmesi imkânsızdı.

Ne kadar ileri gidecekti? Merak ediyordu. *Ne kadar ileri gidecek?*

Acadia Le Duc kendine geldiğinde ona sormak istediği sorular bunlardı. Muntz'ın devriye arabasına ulaştıklarında aynı soruların Alex Cross'un da içini kemiriyor olması gerektiğini düşündü. Arabaya bindi ve saatler sonra ilk kez telefonunu çıkarıp otel odasıyla ilgili bir mesaj aradı.

Cross'tan ya da başka birinden hiçbir şey yoktu. Bu garipti. Cross açıkça ona bir oda ayarlayacağını söylemişti ve bu ne zamandı? Bir civarı mı?

Şerif yardımcısı aracı vitesine taktı ve kasabadan kuzeye doğru döndü. Aaliyah, Cross'un tek kullanımlık cep telefonunun numarasını tuşladı. Telefon birkaç kez çaldı ve ardından "Bu mesaj kutusu açılmamıştır" diyen bir kayda geçti.

"Kahretsin," dedi.

"Bu da ne?" Muntz, şafağın ilk solgun ışığında yoluna devam ederken, "Bu da ne?" dedi.

"Cross'u bulamıyorum," dedi. "Otel odamla ilgili bana hiç mesaj atmadı ve telefonuna da cevap vermiyor."

"Otel odası sorun değil," dedi Muntz. "Budget'ın sahibi baldızımın ailesi. Arayıp size bir tane ayarlarım."

"Teşekkürler," dedi Aaliyah.

Muntz, "Lafı bile olmaz," dedi ve hızlı aramasından bir numara tuşladı.

Aaliyah ona bir oda ayarlamasını zar zor dinledi. Başı dönecek kadar bitkin hissediyordu ve gözleri ağırlaşp kapandı. Kruvazörün yavaşladığının ve döndüğünün farkındaydı. Muntz telefonu kapatmıştı. Lastiklerin vınlamasıyla derin bir uykuya daldı ve sonra araç bir tümseğe çarptığında sıçrayarak uyandı.

Başı öne düştü. Çenesi göğsüne çarptı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah," dedi şerif yardımcısı, aracı durdurarak. "Bunun olacağından korkuyordum gerçekleşmesi için. Uyandırdığım için özür dilerim. Sen burada otur ve uyu, ben de arabanın güvenliğinden emin olmak için yürüyerek gideyim. On dakikadan fazla sürmez."

"Ne arabası?" Aaliyah esneyerek sordu.

"Le Duc'un kullandığı kiralık Acadia," dedi.

"Anahtarlar sende mi?" diye sordu, tamamen kendine gelmiş bir halde.

"Adli tıpçılar onları aldı," dedi. "Kabinle işleri bittikten sonra işlemek için burada olacaklar. Benim sadece kontrol etmem ve arabanın sıkıca kilitlendiğinden emin olmam gerekiyor."

"Slim Jim'in var mı?" Aaliyah sordu. "Lateks eldiven mi?"

Muntz'ın yüzünün rengi soldu. "Kanıtlarla uğraşmıyoruz."

"Hiçbir kanıtla oynamayı düşünmüyorum," dedi. "Sadece önce görmek istiyorum. İnce bir jim var mı yoksa taş mı kullanmam gerekecek?"

Şerif yardımcısı tartışmak ister gibi göründü ama sonra içini çekti. "İnce bir jim ve eldivenlerim var."

Muntz'un büyük Maglite'ını kullanarak pirinç tarlalarının üzerindeki bir setten geçtiler ve mavi Dodge Avenger'ı, tarım arazilerinin yerini sık ağaçlıklara ve bataklığa bıraktığı yerde, yabancı otların arasına park edilmiş halde buldular. Kapılar kilitliydi. Şerif yardımcısı elindeki ince jim ile kapıyı açtı ve arabanın alarmını çalıştırdı.

"Kahretsin," dedi Muntz. "Şimdi herkes içeri girip her şeyi kurcaladığımızı öğrenecek-"

"Kendine gel, Şerif Yardımcısı," dedi Aaliyah. Onu itti ve gösterge panelinin altına uzandı, parmakları plastik elektrik konektörleri kümesini bulana kadar etrafı yokladı. Kabloları çekti, kımıldadıklarını hissetti ve sonra biri koptu, sonra diğeri. Üçüncüsü alarmı kapattı.

Doğruldu, arabanın içine baktı, taradı, görünürdeki her şeyi kataloglamaya çalıştı. Bardak tutucularında diyet kola kutuları vardı. Yolcu koltuğunda, ağzı kıvrılmış ve altından yağ akan şişkin beyaz bir çanta vardı.

Aaliyah diğer kapıların kilidini açtı, yolcu tarafına gitti ve açtı. Çanta hamburger ve patates kızartması kokuyordu ve üstünü açtığında yemeğin kalıntılarını ve birkaç parçalanmış kahve fincanını gördü. Torpido gözünde kira sözleşmesinden başka bir şey yoktu. Orta konsoldaki eşya gözü de boştu.

"Artık düğmeleri ilikleyebilir miyiz?" Muntz sordu. "Orada ya da arka koltukta hiçbir şey yok. Pencereden baktım."

Aaliyah yardımcısına bagajı açmasını söylemek üzereydi ki konsol ile sürücü koltuğu arasına sıkışmış bir şey fark etti.

"El fenerinizi verin lütfen, Şerif Yardımcısı," dedi.

Muntz isteksizce ona uzattı. Çatlağa tuttu ve birbirine zımbalanmış ve katlanmış birkaç kâğıt gördü. Onları eline aldı ve açmadan önce arabadan çıktı.

Aaliyah kâğıtları taradı, 2.129 dolarlık nakit ödemenin lekeli bir makbuzunu ve iki sayfalık bir sorumluluk reddini gördü. Dördüncü ve son sayfa onu durdurdu ve ilk başta nedenini bilmiyordu.

"Ne oldu?" Muntz sordu.

"Bir fatura," dedi. "Konşimento için.."

Bir şey klikledi ve eli ağzına gitti, sonra da yardımcısına bağırdı: "Kapat şunu. Kilitleyin. Buradan çıkmalı ve Cross'u bulmalıyız. Bu belgeleri hemen görmesi gerekiyor!"

Beşinci Bölüm

BÖLÜM

88

Arabi'nin kalıntıları arasında GTO'dan tırmandım.

Lester Frost çok kızgındı çünkü annesi, ayağına şaşırtıcı derecede iyi oturan yepyeni kırmızı Converse ayakkabılarını bana vermesi için ısrar etmişti. Arka koltukta Madam Minerva çenesini kaldırmış, sanki kehanette bulunuyormuş gibi yavaşça ileri geri gidip geliyordu.

"Yüzüyor musun?" diye sordu.

"Neden dedin?" diye sordum.

"Beşik sudur," dedi. "Ve bu, su yolculuğunuzun sadece ilk adımı."

Bunun ne anlama geldiğini soracak vaktim yoktu; sadece başımı salladım ve kapıyı kapattım. Sunday'in bana gönderdiği adres bir blok ötede, batıdaydı. Günün ilk ışıklarıyla buldozerlerle temizlenmiş, bazıları yabani otlarla kaplanmış, bazıları da düşük gelirli evlerin sakat iskeletleriyle dolu şehir arsalarının yanından geçtim.

Madam Minerva ve Lester haklıydı. Orada burada yeni mobil evler olsa da Arabi, hayaletler ve anılar için bir yer gibi hissettiriyordu.

, kendi anılarımın hayaletleri uçuyordu. Nana Mama mutfakta krep yapıyor ve Damon'ın anlattığı bir fıkraya gülüyordu. Jannie ve Ali ön odada *The Walking Dead*'i izliyor ve beni bunun gelmiş geçmiş en iyi dizi olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Bree ve ben tanışmamızdan kısa bir süre sonra bir kulüpte dans ediyorduk ve kalbim onun için erimeye başlamıştı.

Pontalba Sokağı'ndaki adrese yaklaştım ve o değerli anıların hayaletlerini zihinsel dolabıma geri sokup kilitledim. Bu kolaylıkla bir tuzak olabilirdi. Bu kolayca Pazar günkü oyunun sonu olabilirdi.

Yavaşladım ve toparlanan ışıktaki etrafımdaki alanı taradım. Pazar günü ailem bu yıkık binalardan birinde miydi? Ya da çift genişlikteki karavanlardan birinde? Burada mıydılar?

Doğru adreste evin gerçek enkazını görebildiğimde durdum, izledim ve dinledim. Gri ışıktaki bebek mavisi bungalovun ön duvarının içe doğru büküldüğünü ve kalça ağrısı çeken yaşlı bir adam gibi iki büküm görebiliyordum. Pencerele tahtalarla kapatılmıştı. Ve kapının üzerinde bir tür tabela seçebiliyordum, muhtemelen yıkım ilanı.

Hiçbir şey kımıldamadı.

Uzaktan bir gemi borusunun tuba derinliğindeki anırışını duydum. Ama hiçbir şey hareket etmiyordu.

Hareket ettiğimde bunu hızlıca yaptım, aktif savaş pozisyonuna geçtim, silahım ve Maglite'ım önümdeydi ve eve doğru koşuyordum. Her türlü tehdide karşı tetikteydim; gözlerim her gölgeye daldı ve ellerim ve silahım hazır bir şekilde beni takip etti.

Ama hiçbir şey .

Alçak, paslı bir zincir çitin üzerinden atlayıp bahçeye girdim, dikkatim ve silahım şimdi oradaki en karanlık yerlere odaklanmıştı: pencereler, kapı, kırık ön duvar ile kül blok temel arasındaki boşluk.

Ama hala hiçbir şey hareket etmedi. Namlu parlaması yok. Tüfek patlaması yok. Eğer Sunday içeride olsaydı, şimdiye kadar bana ateş etmiş olurdu.

Peki beni neden buraya getirdin?

İçeri nasıl gireceğimi merak etmeye başladım. Pencereler kontrplak levhalarla kaplıydı. Kapı da dörtgen ve vidalarla kapatılmıştı.

Sonra el fenerini kapının ortasındaki bir vidadan sarkan plastik bir kılıfın içindeki kınama ilanının üzerine tuttum. İlanın çevresini görebiliyordum ama belgenin ortasını göremiyordum. Standart bir zarf bunu görmemi engelliyordu ve bu beni durdurdu.

Zarfin üzerinde, yeşil *pastel* boyayla karalanmış, *nehre git, Cross ve mitolojik kutuyu denize düşmeden önce bul* sözleri yazılıydı.

Bunun altında, güvertesinden altı haç yükselen ve üzerlerinde çarmıha gerilmiş altı sopa figürü bulunan bir teknenin kaba bir çizimi vardı.

BÖLÜM

89

Derin bir korna sesi Nana Mama'yı uyandırdı ve kendine eskisinden daha fazla geldi. Göz kapakları, üzerinde yanıp sönen küçük, yumuşak yeşil ışıklar ve onların üzerinde değişen, hafifçe parlayan kırmızı sayılar dışında neredeyse tamamen karanlıkta açıldı: 71, 71, 72, 71 ...

Ne demek istediler?

Regina Hope başını sola çevirdiğinde zifiri karanlıktan başka bir şey göremedi. Ancak tembelce sağa ve yukarı baktığında, yanıp sönen diğer yeşil ve kırmızı ışıkların en ufak parıltısıyla silüet haline gelen uzun bir şeyin kenarını gördü.

Neredeyim ben?

Burası neresi?

*Buraya nasıl
geldim?*

Cross'un büyükannesi anılarını zorladı ve kendisini bir tür minibüsün ön koltuğunda gördü. Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu ve minibüs evden . Şöföre St. Anthony's'in diğer yönde olduğuna dair bir şeyler söylediğini ve ardından keskin bir acı hissettiğini hatırlıyordu.

Nana Mama o anda zihninin gözünde gördü: bacağına bir iğne ve ondan sonra hiçbir şey olmamıştı. Korku içinde dalgalandı, onu daha da uyandırdı. Doğrulamaya çalıştı ama bir şey onu göğsünden ve bacaklarından sıkıca tutuyordu.

Neredeyim ben?

Panik o zaman başladı. Kaçırıldığını biliyordu. Uyuşturulduğunu ve buraya getirildiğini biliyordu.

Ama neresi?

Ne zamandır uyuyorum?

Kıpırdandı ve bağların altında vücudunu, özellikle de bacaklarını hafifçe hareket ettirebildiğini fark etti. Bacaklarını ayırmaya çalıştığında, kateter hattını hissetti ve iç çamaşırı giymediğini fark etti ve korkusu öfkeye dönüştü.

Bunu bana kim yaptı? Neden?

"Alo? Kimsin sen?" diye sordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Ama hiçbir şey duymadı ve ölüp ölmediğini ve buranın onun özel arafı mı yoksa cehennemi mi olduğunu merak etti.

Sonra torununun torunu Jannie'nin sesi zayıf bir şekilde ona geldi ve "Nine?
Sen misin?"

BÖLÜM

90

Friscoville Caddesi'nin eteğindeki setin diğer tarafında Mississippi Nehri kil rengindeydi ve kullanılmış yakıt ve çürümüş bir şey kokuyordu.

Sunday'in sözlerinin kafamda çınladığını duyarak suyun yüzeyini çılgınca tararken Lester Frost'un kaslı arabası arkamdan gürültüyle geliyordu.

Nehre gidin, Cross'a gidin ve mitolojik kutuyu denize açılmadan önce bulun.

Mitolojik kutu mu? Görebildiğim tek şey, bazıları limana, bazıları da güneye, Meksika Körfezi'ne doğru giden devasa okyanus yük gemileriydi. Gemilerin isimlerini görmek için zorladım ama sadece birkaçını seçebildim ve hiçbir mitolojiyi ya da bir kutuyu çağırıştırmıyordu.

Denize açılmadan önce.

Dikkatimi çeyrek mil kadar güneye, bir bomlu vincin düz güverteli bir tekneye malzeme paletleri yüklediği küçük bir iskeleye çevirdim. Sonra iskelenin kuzey tarafında suda sallanan şeyi gördüm.

Koşarak setten aşağı indim, arabanın kapısını açtım, içine girdim ve "Beni şu iskeleye götür" dedim.

Lester Frost bundan hoşlanmadı ama GTO'yu vitesine taktı ve Kuzey Peters Sokağı'ndan aşağıya doğru hızla ilerleyerek okyanus yolcularına erzak taşıyan bir servise ait olan küçük iskeleye çıkan rampaya ulaştı. Dışarı çıkmak üzereyken Madam Minerva, "Kutunun senin mezarın olmasını istiyor, hacı" dedi.

"Bugün olmaz," dedim ve atlayıp rampadan yukarı, küçük bir otoparka ve ofise doğru koştum.

"Tekne mi kiraliyorsunuz?" Tezgâhın arkasındaki kadına sordum. "Bazen," dedi tek gözünü kısarak bana bakarak.

"Ben Washington DC'de polis dedektifiyim," dedim. "Şuradaki fırlatmayı kiralamam gerekiyor."

"Whaler kiralık değil," dedi kesin bir ifadeyle.

"Lütfen," dedim, sesimdeki çaresizliğin acı verici bir şekilde farkındaydım. "Ailemi kurtarmaya çalışıyorum. Neredeyse iki hafta önce kaçırıldılar ve sanırım nehrin aşağısına doğru giden bir teknede tutuluyorlar."

Bana sertçe baktı. "Bu doğru mu?"

"Bir ok gibi. Lütfen. Burada hayatları için yalvarıyorum."

Tereddüt etti ve sonra tezgâhın altına uzanıp bir dizi anahtar çıkardı. "Bu kocamın yeni oyuncuğu. Ne yaparsan yap, üzerine bir çizik bile atma. Ve bana tutmam için bir kredi kartı verin."

Gözlerim başladı, onu kutsadım, ona bir Visa kartı verdim ve anahtarları aldım. Ayrılmak için dönerken, pencerenin kenarında nehre bakan dürbünü fark ettim.

"Şu dürbünleri ben de kullanabilirim," dedim.

Gözlerini devirdi ve sonra onları benim için

aldı. "Senin adın ne?"

"Sally Hitchcock."

"Sally Hitchcock, nezaketinizi asla unutmayacağım."

Sally Hitchcock gerçekten gülümsedi.

Dışarı koştum ve Frost ile annesine teşekkür etmek için el sallamak isteyerek yola doğru baktım. Ama GTO gitmişti.

Beş dakika sonra, gaza bastığımda açıkçası ödümü koparan üç yüz beygir gücünde bir motora sahip Whaler 240 Dauntless ile rıhtımdan uzaklaşıyordum.

Sonraki yarım saat içinde nehrin otuz mil aşağısına, Meksika Körfezi'ne kadar uzanan sulak alanlara doğru gittim, geçtiğim her gemiyi ve tekneyi kontrol ettim ve bir tür yüzen kutu için suyu taradım. Toplamda otuz dokuz gemi gördüm ve hiçbirinin mitolojik bir adı yoktu.

Birkaç mil boyunca rafinerilere ve kömür transfer istasyonlarına yanaşmış mavnalar dışında hiç tekne yoktu. O sabah dokuz buçuk sularında araba vapurunun nehrin doğu yakasından batı yakasına geçtiği Pointe-a-la-Hache Su İşleri'ne ulaştım.

Lester Frost'un vapurdan bana baktığını görünce şok olduğumu söylemek hafif kalır. El salladım. O da bana el salladı, ama pek hevesli değildi. Güvertede onun ötesinde, camları açılmış kaslı arabayı görebiliyordum ve Madam Minerva'nın hala arka koltukta kozmik atışları yaptığından hiç şüphem yoktu.

Beni takip ediyorlar, diye düşündüm. Ama nasıl? Nehirde nerede olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu, değil mi? Her halükarda, kör medyum onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyor gibiydi. Bir yanım feribotu batı kıyısına kadar takip etmek, Madam Minerva'ya son birkaç saat içinde neler sezdiğini sormak istiyordu.

Ancak feribot geçtikten sonra nehrin aşağısına baktım ve yaklaşık bir mil ileride bir nehir mavnasının mavi-beyaz kulesini gördüm. anda içimi bir his kapladı, sanki benim dışımdaki güçler tarafından çekiliyormuşum gibi ve dört yüz metre yakınına gelene kadar mavnanın peşinden hızla gittim.

Gazı keserek dürbünü kaldırdım ve *Pandora*'nın kık tarafına bağlanmış Zodiac tarzı bir sal ve güvertesinde istiflenmiş çok sayıda renkli konteyner arabası gördüm ve hemen anladım ki

mitolojik kutu, ailem ve Marcus Sunday.

Bunun oyunun sonu olduğundan emindim, dürbünü indirdim ve tüm zekamı, gücümü ve kararlılığımı toplamak için gözlerimi kapattım.

Ama sonra telefonum çaldı, bir mesajla uyarıldım: *İnatçısın Cross, ama kendi iyiliğin için çok yavaşsın. Daha fazla bekleyemedim. Ailen mi? Hepsi ...*

BÖLÜM

91

PAZAR YİNE BENİ OYNUYORDU.

Bunu içten içe biliyordum, ama son cümle ve *d* harfinden sonra devam ediş şekli hâlâ içimdeki kararlılığı emmekle tehdit ediyordu.

Sonra manyak orospu çocuğunun mesajı gönderirken bir hata yaptığını fark ettim, hem de büyük bir hata; dikkatim mavnaya yöneldi ve kış tarafını ve kaptan köşkünü taradım. Güvertede kimseyi görmedim, kule ve kaptan köşkünün renkli camlarından da bir şey görünmüyordu. Ama onun orada bir yerde olduğunu, muhtemelen kendi dürbünüyle beni izlediğini biliyordum.

Bu düşünce beni güçlendirmenin ötesine geçti. Beni buza ve çeliğe çevirdi.

Tabancamı çekerek ön camın arkasına eğildim ve gaza bastım. Whaler bir savaş atı gibi şaha kalktı. Beni *Pandora*'dan ayıran dört yüz metreyi saniyeler içinde kat ettim.

Kırk altı mil işaretini geçerken motoru durdurdum ve Whaler'ı mavnanın sancak arka köşesine kırk beş derecelik bir açıyla getirdim, kulenin pencerelerinden o kadar zayıf bir hedef göstereceğimi umuyordum ki Sunday ateş etmekten ve konumunu açığa vurmaktan çekinecekti.

Her halükarda, gazı geri çektim ve motoru bir saniyeden daha kısa bir süre geri vitese taktım ve sonra tekrar kestim. Whaler'ın pruvası mavnanın kış tarafındaki lastik tamponların bir metre yakınına kadar geldi. Kontak anahtarını cebime koyarak ileri doğru koştum, pruvaya bağlı bir ipi yakaladım, yastıklı oturma alanına çıktım ve atladım.

Kaptan köşkünün otuz fit aşağısındaki dar arka güverteye indim ve Whaler'ı bir halata bağladım. Yıllar süren polis eğitimi, ailemi aramaya çıkmadan önce mavnanın çalışma ve yaşam alanlarını temizlememi önerdi.

Silahımı çekmiş halde ilerlerken, kuleye tırmanan dar metal merdivene giden yolda kimseyi görmedim. Arkasında *Makine Dairesi* yazan bir tabela olan bir kapı vardı.

Uzun bir nefes alarak, Maglite'ı dişlerimin arasına aldım ve kapağı açtım. Isı bir yüksek fırın gibi ortaya çıktı ve motorların zonklaması bir iç merdivenin altındaki ambardan yukarı doğru yükseldi.

Makine dairesi oldukça iyi aydınlatılmıştı ve içeriye çelik ızgaralı bir sahanlığa adım attım. Hareket olup olmadığını anlamak için etrafı taradım ve nehir mavnasına güç veren iki büyük dizel motorun arasında yatan buruşuk bir figür gördüm.

Erkek. Otuzlu yaşların sonunda. Yağlı bir kazak ve aynı derecede yağlı bir şort giymiş. Bu kesinlikle kafasının yan tarafına yakın mesafeden sıkılmış bir kurşundu. Makine dairesinde başka kimsenin olmadığından emin olduğumda, güneş ışığına geri döndüm ve kulenin yan tarafındaki işaretlenmemiş bir ambar kapısına doğru ilerlemeden önce kapıyı sessizce kapattım.

Kapıyı açtığımda domuz pastırması kokusu aldım. Kısa bir geçitten aşağı baktığımda bir ocak ve tezgahın bir kısmını görebiliyordum. Mutfaktan country müzik çalıyordu: Miranda Lambert deliliğini saklamak ve bir hanımefendi gibi davranmak hakkında şarkı söylüyordu.

Mutfağın ötesinde başka bir geçit vardı ve bunun yataklara gittiğini düşündüm.

Bir mavna mürettebatında kaç kişi vardı? Merak ettim. İki mi? Üç mü?

Mutfağa adım attığımda sağıma baktım, bir kabin gördüm ve *Pandora*'nın en az iki kişilik bir mürettebat taşıdığını anladım. Dökülmüş bir kahve birikintisi içinde masaya yanlamasına yayılmış, yirmili yaşlarının sonlarında, kumral saçlı ve çıplak göğüslü bir adam vardı. Kendi kalbinin üzerinde kanayan bir kalp dövmesi ve burun köprüsünün hemen üzerinde bir kurşun deliği vardı.

Bir dakika sonra dış merdivenlerden kaptan köşküne doğru sürünerek çıkarken telsiz konuşmalarını ve bir kadının ısrarlı sesini duyabiliyordum. Hafifçe açık kapının yanına kaydım ve içeriye hızlıca bir göz attım.

Chicago Bears tişörtü giymiş kalın enseli bir boğa, kaptan köşkünün ön güvertesine cıvatalanmış bir kaide üzerine monte edilmiş, yüksek arkalıklı, yastıklı bir sandalyede oturuyordu. Koltuğun etrafında at nalı şeklinde bir konsol, pilotun etrafında da kumandalar, bilgisayarlar ve ekranlar vardı. Ekranlardan biri mavnanın nehir üzerindeki konumunu net bir şekilde gösteriyordu.

Ekranın altında, dar bir çalışma alanında dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Kaptan köşkünün geri kalanı boş görünüyordu, bu yüzden tabancam önde, kapıyı açtım ve usulca içeri adım attım.

"*Pandora*? Scotty Creel? Şimdi bana cevap ver, duyuyor musun?" kadının sesi, üstündeki rafa monte edilmiş bir kısa dalga radyodan ciyaklıyordu.

"Shirley, hiç çeneni kapatmaz mısın sen?" diye homurdandı pilot uzanıp sesi kapatırken.

"Efendim?" Dedim.

İrkildi, sandalyede döndü; gözleri irileşti ve başı hızla geri çekildi. Sanırım elinde tabanca tutan, kirli giysili ve parlak kırmızı topuklu ayakkabılı, 1.80 boyunda yabancı bir adamı görmek için dönmek, bir adama ellerini kaldırmanın yanı sıra bunu da yaptırabilirdi.

"Bu da ne böyle?" dedi, dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen de kimsin lan? Bir çeşit korsan mı?"

BÖLÜM

92

Odanın geri kalanına şöyle bir baktım; kapalı bölmeler, çizelgeler, bir kahve makinesi ve başka pek az şey gördüm. "Benim adım Alex Cross. Washington DC'de cinayet masası dedektifiyim. Ya siz?"

"Creel," diye yutkundu, bana kuşkuyla bakıyordu. "Scotty Creel. Ben kaptanım."

"Mürettebatınızın öldüğünün farkında mısınız?" Ben sordum.

Şimdi silahıma bakıyordu, şok olmuş ve neredeyse korkudan çıldırmış gibi görünüyordu. "Onları neden öldürdün?"

"Hayır, onları az önce ölü buldum," dedim. "Biri makine dairesinde. Biri de mutfakta."

"Hawkes?" Creel dehşet içinde konuştu. "Timbo?"

"Sunday nerede?"

Bu ismi hemen tanıdı ve afallamış görünüyordu. "Hayır-sence o adam-"

Sözünü kestim. "Nerede o?"

Kaptanın elleri hâlâ havadaydı ve pencereden arkasını işaret etti. ", araştırma projesini kontrol ediyor. Tanrı o ne-"

"Göster bana," diye emrettim ve odayı geçtim.

Creel sandalyeyi yarıya kadar çevirdi ve kararsız bir şekilde durduktan sonra pencereyi işaret ederek titrek bir sesle şöyle dedi: "Şu güneş panellerinin olduğu yeri görüyor musun? Ana güvertenin önündeki tek olanı? Bir tür soğutma deneyi olması gerekiyor."

"Mavnayı otomatik pilota alabilir misin?" diye sordum.

Kaptan inanamayarak, "Burada mı?" dedi. "Mümkün değil. Nehir aşırı derecede alüvyonlu ve kum setleri sürekli değişiyor. Sülfür Limanı'na kadar olan yirmi mil boyunca bu bir manzara işidir."

"Gemide silahınız var mı?"

"Gerçek bir silah mı?" dedi. "Hayır. İşaret mi? Evet. misin?"

Başımı sallayarak, "Senden yapmanı istediğim şey şu kısa dalgayı açıp en yakın kolluk kuvvetini araman. Onlara bir sağlık ekibi göndermelerini söyle."

"Medevac?" Creel kafası karışmış bir halde, "Tıbbi tahliye mi?" dedi.

"O soğutma ünitesinde rehin tutulan insanlar var," dedim. "Ailem."

"Ne?" dedi, benden pencereye ve sonra tekrar bana bakarken yüz ifadesi inanmazlığa dönüştü. "Hayır, hiç duymadım... bunca zamandır o..."

Tekrar korkmuş görünerek, neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Bakın Dedektif, teknemde birilerinin rehin tutulduğu konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim, Pazar günü bunun bir deneme olduğunu söyledi, bakalım güneş-

"Aramayı yap, sonra konuşuruz," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Sahil Güvenliği arayacağım," dedi, sesi daha sakin geliyordu. "New Orleans dışında bir arama-kurtarma birimleri var."

"Mükemmel," dedim kapıdan çıkarken. "Onlara silahlı bir eskort getirmelerini ve FBI'a bu geminin tamamının bir suç mahalli olduğunu bildirmelerini söyle."

Merdivenlerden inerken Creel'in arkamdan seslendiğini duyabiliyordum. "ABD Sahil Güvenlik, burası *Pandora* nehir mavnası, kırk altı milin güneyinde tıbbi ve kolluk kuvvetleriyle ilgili acil bir durum var. Tekrar ediyorum, bir-"

Kapı çarparak kapandı ve beni merdivenlerden güverteye taşıyan ölümcül bir amaçla baş başa kaldım. Sancak tarafına döndüm, konteyner yığınlarına doğru çömelerek ilerledim. Pruvaya en yakın köşeye ulaştığımda etrafıma hızlıca bir göz attım ve güneş panelleri ile öndeki soğutucu ünitenin bulunduğu konteyner vagonunun on beş metre ötede olmadığını gördüm.

Deponun altında ambar gibi bir kapı vardı. Menteşeleri gevşekti.

Açıklıktan parlayan bir ışık görünce korkudan neredeyse felç olacaktım. Sunday ailemle birlikte içerideydi. Ve benim gelmemi bekliyordu.

Bir sonraki hareketimin ne kadar intihara meyilli olduğunu biliyordum ama yine de yaptım, güvertede hızlı ve sessiz bir şekilde ilerleyerek gevşek kapağın yanına çıktım. Uzandım ve kapıyı olabildiğince sessizce açmaya çalıştım.

"İçeri gelin Dr. Cross," diye seslendi Sunday içeriden. "Uzun zamandır sizi bekliyorduk."

"Baba?" Jannie usulca ağladı.

"Alex?" Nana Mama boğuldu. "Hayır. Git buradan. O gidiyor-"

Bir tokat sesi duydum ve büyükannem inledi. Ölümü kucaklayarak ambar kapısını açtım. Tabancayı kaldırdım, parmağım tetikte, açık bir ateş hattına girdim ve sonra içeri daldım, büyükannemin sessizce hıçkırdığını duydum.

Koku iğrençti: ter, bok ve bayat amonyak. Beni şok etti, gözlerim alışmadan önce bile ailemin kötü muamelesinden acı çekmeme neden oldu. Duvarlara vidalanmış altı ranza.

Biri hariç hepsinde ailemden biri vardı. Her birinin etrafında hastane aparatları vardı. Sağ taraftaki duvarda, Jannie bana dönüp bakmak için bağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Baba?"

"Buradayım küçük kız," dedim, sesim titreyerek.

Yaşadığım onca şeyden sonra onu canlı görmek ve sesini duymak bile neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu ve doğruca ona sarılıp onu rahatlatmak istiyordum.

Ama ne ona, ne onun altında baygın yatan Ali'ye, ne Damon'ın ranzasının altındaki ranzada titreyerek nefes alan büyükanneme, ne de onun karşısında, sağdaki ikinci ranzanın üstünde yatan Bree'ye gidemedim.

Sunday sağ taraftaki iki ranzanın arasına saklanmıştı ve nikel kaplama Colt .357 Magnum'u Jannie'ye, daha küçük bir Ruger dokuz milimetreyi de büyükanneme doğrultmuştu. Yüzü bir çift tıbbi monitörün arkasında kısmen görünüyordu ama yazarın fotoğrafından ve sahte ehliyetindeki kızıl sakallı Thierry Mulch'tan çok farklı görünüyordu.

Sunday'ın yüzü tıraşlıydı ve tuzlu biberli saçları kısacık kesilmişti. Zayıftı, belki otuzlu yaşlarının sonundaydı ama beni en çok etkileyen şey, heyecanla dans eden gri ruhsuz gözleriydi.

"Silahını indir Cross," diye emretti Sunday. "Yoksa de vururum."

Sunday benden yirmi beş, belki de otuz metre uzaktaydı ve içgüdülerim "*Kafasına sıkın!*" diye bağırdı. *Mürettebata yaptığı gibi kafasına sıkın!*

"Baba!" Jannie tekrar söyledi.

"Çabuk ol Cross," dedi Sunday. "Yoksa bu onun duyduğun son sözü olur."

Eğer onu mükemmel noktadan vurursam, ki bu nokta gözlerinin üstü ve saç çizgisinin altıydı, ışıklar söner, tüm kas kontrolünü kaybeder ve silahlarla birlikte yere yığılırdı. Ama en ufak bir hata yaparsam, yere düşmeden önce gerilir, silahlar ateşlenir ve Jannie ile Nana ölürdü.

"Bitti," dedim tetiğe basarak ve alnının ortasında tutmaya çalışarak. "Sahil Güvenlik yolda."

"Öyle mi şimdi?" Sunday eğlenerek söyledi.

Arkamda ayak sesleri duydum ve Yüzbaşı Creel, "Hiç şansın yok Marcus. Peki ya dedektif? Omurgana doğrultulmuş on iki kalibrelik bir silahım var. Onu bırakmak isteyebilirsin."

BÖLÜM

93

PAZAR GÜNÜ BÖBÜRLENDİ. "Takipçi bulmakta ASLA sorun yaşamadım, özellikle de paraya ve yepyeni bir hayata ihtiyacı olanları. Yüzbaşının anlattığına göre, karısı Shirley yüzyılın sürtüğü olmaya adaymış ve artık buna katlanamıyormuş. Son kez söylüyorum, silahını bırak Cross."

"Yapma Alex," dedi Nana Mama.

Silahı indirdim.

"Yere yat ve bana doğru tekmele," diye emretti Sunday. "Sonra dizlerinin üzerine çök, ellerini başının arkasına koy."

Bana söyleneni yaptım. Başka ne yapabilirdim ki?

Creel arkamdan geldi ve koli bandı kullanarak bileklerimi bağladı ve başımın arkasına sıkıca tutturdu. O bunu yaparken, "Yüzbaşı, Sunday size son suç ortağına ne yaptığını söyledi mi?" diye sordum.

"Kapa çeneni," dedi Sunday.

"Onu timsahlara yem etti," dedim.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi Creel. "Ben de aynısını Shirley'e yapmak isterdim ama Kolombiya'da yeni bir hayat kurmak zorunda kalacağım."

"Şimdi ne kadar zamanımız var, Yüzbaşı?" Sunday tabancamı ona

fırlatarak sordu. Creel onu yakaladı ve "Yetmiş dakika" dedi.

"Kontrollerinize geri dönün o zaman. sonrasını ben

hallederim." "Kapağın kapanmasını mı istiyorsun?"

"Lütfen," dedi Sunday ve kapı arkamdan kapandığında uzun, derin bir nefes alıp iç çekerek bıraktı. "Oyun bitti, Dr. Alex. Ben kazandım."

"Oyun henüz bitmedi Mulch ve bana ya da aileme ne yaparsan yap kaybedeceksin," dedim. "FBI şu anda senin peşinde. Ülkedeki her polis de öyle. Biz konuşurken, yüzün tüm haberlerde ve internette. Mükemmel bir suçlu bile kaçamaz. Bize ne yaparsan yap yakalanacaksın ve en sert şekilde yargılanıp cezalandırılacaksın. Senin gibi yüksek profilli bir adam mı? Harvard'da doktora yapmış bir entelektüel mi? Savcılar sizin gibi adamların adaletle yüzleşip kızardığını görmeye bayılırlar."

Sunday, neşe ve küçümseme dolu bir sesle, "Bırak beni avlasınlar Cross. Köpekler ve ajanlar getirsinler. Umurumda değil. Onlara ne kadar çabuk ve kalıcı bir şekilde ortadan kaybolabileceğimi göstermekten zevk alacağım. Her şey ayarlandı. Uzun zaman önce. Ben bir plancıyım."

"Ben de eskiden FBI'daydım. Ben de polisim. Aramaktan vazgeçmeyecekler. Asla." "Bunu Whitey Bulger'a anlat," diye karşılık verdi. Sonra dudaklarını yaladı ve gülümsedi.

"Fantezilerimden birini gerçekleştirdin Cross. Bunu biliyor muydun?" "Ne fantezisi?" Onu konuşturmaya devam etmekten memnun bir şekilde sordum.

"Atticus Jones'u vurmak," dedi, gözleri yine dans ediyordu. "Nasıl bir histi?"

"Hiçbir şey olmamış gibi hissettim çünkü hiç yaşanmadı," dedim. "Ölüyor ama hiçbir şekilde ölmedi."

"Saçmalık. Atışı yaptığını gördüm."

"Hollywood'un A listesindeki bir CGI uzmanının neler yapabileceğini gördün," dedim. "Jones'un kızı Gloria'nın arkadaşı, bir NBC haber yapımcısı."

Bu durum Sunday'in çok canını sıkmışa benziyordu, çünkü yüzünde zalim bir gülümsemeyle başını kaldırmadan önce neredeyse bir dakika boyunca öfkeyle dikildi.

"Hâlâ zaman var," dedi Sunday.

"Ne için?"

"Dersler," dedi. "Hayatın anlamsızlığı üzerine." "Hayat anlamla doludur."

"Seni bu saçma fikirden sonsuza dek kurtaracağım," dedi Sunday, zalim gülümsemesi zevke doğru kıvrılıyordu. "Teker teker, Cross, şimdi aileni senin önünde öldüreceğim. İşim bittiğinde Körfez'de olacağız. Kaptan Creel ile birlikte Zodiac'a binip Meksika'ya kaçacağım ve seni burada cesetlerle kilitli, akıntıya kapılmış halde bırakacağım. Ve garanti ederim, son saatlerinde dünyayı benim gibi görmeye başlayacaksın."

BÖLÜM

94

KORKUM VE KORKAKLIĞIM ortaya çıkmış olmalı, çünkü Pazar günü ötmeye başladı, "Bu seni kıracak, değil mi? Bu kanıt olacak!"

Jannie dedi ki, "O gerçek mi?"

"Oh, ben gerçeğim genç bayan," dedi Sunday. "Sonunda, önemli olacak tek gerçek benim."

İfadesindeki çılgınca inancı gördüm ve ailemin gözümün önünde öldürüldüğünü görme ihtimaliyle o kadar sarsıldım ki ne diyeceğimi bilemedim ve neredeyse arkasındaki hareketi yakalayamayacaktım.

Bree'nin kolu kayışlardan birinin altından çıkmıştı ve eliyle arka duvara doğru dairesel bir hareket yapıyordu. Bakmamaya çalıştım ama sonra Damon'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Ali de hareket ediyor gibiydi. *Uyandılar, sıçancılık oynuyorlar ve-ne? Bana onu konuşturmamı mı söylüyorsun? Onu yaklaştırmamı mı?*

Ama bunlardan herhangi biri duruma yardımcı olur muydu? Silahlar ondaydı ve bildiğim kadarıyla burada bizi arayan kimse yoktu.

Yoksa var mıydı? Lester Frost ve Madam Minerva feribotta beni takip ediyor gibiydiler. Belki de çoktan polisi aramışlardı ve yardım yoldaydı. Belki de umut gerçekten ölmemiştir.

"Peki yeteneklerimin tadını ilk kim çıkaracak?" Sunday sordu. "Uyanık, genç ve atletik kızın mı? Yoksa komadaki, olgun ve dolgun karınız mı?"

Elini uzatıp Ruger'ı beline sokarken hiçbir şey söylemedim. Sonra .357'yi sol eline geçirdi ve Jannie'ye doğru hareket ettirdi.

"Yapma!" diye bağırды. "Seni lanet olası sürüngen!"

Sunday güldü. ", değil mi?"

Dedim ki, "O bir sürüngen değil, Jannie. O yuvarlanan bir domuz."

Yüzünün kızarması ve ifadesinin sertleşmesinden ona tokat attığımı düşünebilirdiniz. "Kim olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi o güne kadar duyduğum en soğuk sesle. "Ben sınırsızım."

"Kim olduğunu ve sınırlarını biliyorum," diye karşılık verdim. "İşin aslına bakarsan Mulch, sen sadece okulda domuz boku gibi kokan bir çocuksun. Alice Littlefield'ı bu yüzden öldürdün, değil mi? Sınıfta senin domuz gibi koktuğunu söylediği için mi?"

Sunday iki uzun adım attı ve karnıma sert bir tekme attı. Patladı.

kesildi ve soluk soluğa yanıma düştüm.

"şimdi çeneni kapa ve izle," dedi sakın bir sesle ama Batı Virginia aksanıyla, dönüp Jannie'nin yanından geçmeden önce. "Kalbini göğsünden söküp çıkaracağım Alex Cross."

Sonra karıma doğru gitti, tabancanın namlusunu başının yanına bastırdı ve bana baktı.

Midem altüst ama Sunday'e hiçbir tepki göstermemeye çalıştım.

Bree'nin eli hâlâ serbestti -fark etmemiş gibiydi- ama kafatasına dayadığı silah tehdidini etkisiz hale getirmişti. Aklıma inşaat alanındaki Breeye benzeyen kadının cesedi geldi. O anın dipsiz kederini tekrar hissettim ve onun gerçekten gözümün önünde öldüğünü görmeye katlanıp katlanamayacağımı merak ettim. Sahte fotoğraf yok. Benzeri yok. Gerçekten.

Harekete geçmeliydim. Bir şeyler yapmalıyım.

Ona saldırmaya devam mı

edeyim? Yoksa Bree'nin hayatı

için yalvarayım mı?

BÖLÜM

95

PAZAR günü benim yerime karar verdi. Boştaki eliyle göğüslerini örten çarşafı indirdi, onlara baktı ve sonra bana göz kırptı.

"Aman, aman, Alex Cross," dedi ve ısıklık çaldı. "Bu güzel kadının her gece yatağında olması bir şey olmalı. Evet, efendim. Evet, efendim."

"Onu rahat bırak, pislik!" Jannie bağırdı. "Uyuşturulmuş, savunmasız."

"Oooh, bu yardımcı olur," dedi Sunday başını sallayarak. "Yukarıda tut, kızım. Karıştır o tencere!"

İşaret parmağını tembelce karımın meme uçlarında gezdirdi, beni izledi ve sanki benim mutsuzluğumdan bir yemeğin ve nefretimden bir şarabın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını şapırdattı.

"Daha fazlasını görelim mi?" Sunday, çarşafı karnının üzerine doğru indirerek sordu. "Hatırladığım kadarıyla orada Brezilya ağdası yok. Uh-uh, Bree'nin en güzel küçük süsleme işi var. Bunu sevdim, senin iş kolundaki bir erkeğe çok yakışıyor. Biraz gizem kalsın, değil mi?"

Thierry Mulch olarak yaşadığı hayattan bahsettiğimde kendini nasıl kaybettiğini hatırlayarak tekrar oraya saldırdım.

"Baby Boar," diye karşılık verdim. "Sana öyle diyorlardı, değil mi? En azından evde. Ama okulda? Sadece Domuz Çocuk ve Küçük Domuzcuk Bok Çocuk olduğunu duydum." Omuzları kamburlaştı. Bir an için tekrar üzerime geleceğini sandım. Onun yerine parmaklarının Bree'nin göğsündeki hareketini izledi ve Thierry Mulch aksanıyla, "En iyisi sen sus, neyin iyi olduğunu biliyorsun," dedi.

senin için, Alex Cross."

Sunday'in parmakları karımın boğazına doğru gitti, sanki onu boğacak ya da beynine kurşunu gönderdiğinde onu tutacakmış gibi.

"Soooweee!" Ona yüksek ve ince bir ses tonuyla seslendim. "Seninle böyle alay etmediler mi, Thierry? Soooweee! İşte, domuzcuk, domuzcuk, bok gibi kokan domuzcuk!"

Sunday mosmor kesildi ve boştaki elini Bree'nin yüzüne usulca sürerken tısladı: "Böyle devam et Cross. Sadece işimi kolaylaştırıyor."

"Peki ya annen? Seni pis kokun yüzünden mi terk etti?"

Sunday acı acı güldü. "O hain kaltak öldüğünde kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Ciyaklayarak ve boğularak öldü."

"Peki Alice Monahan?"

"Ve tüm gençleri," dedi. "Bıçağı almadan önce de aynı şekilde."

Sonra burun delikleri derin bir eğlenceyle açıldı. Üç parmağını Bree'nin gevşek çenesi ve açık ağzının hemen üzerinde oynatırken beni inceledi.

"Dinle, duyuyor musun Cross?" Sunday dedi ki. "Soğukta bile olsa, senin bu dişi domuz ölmeden önce ciyaklayacak."

BÖLÜM

96

Konteyner vagonunun dışında alçak, gıcırtılı bir ses yükseldi.

Sunday telaş içinde çatıya baktı.

Ve sonra orospu çocuğu kan donduran bir çığlık attı.

Sunday parmaklarını Bree'nin ağzından çıkarmak için çırpındı ve çığlık attı. Ama Bree onu sertçe ısırdı ve adam kafasının yan tarafına tabancayla vurana kadar çılgın bir terrier gibi dayandı.

Damon'ın ranzasına doğru sendeleyerek geri çekildi ve şok içinde yaralarına baktı. Serçe ve yüzük parmakları ikinci boğumdan sonra neredeyse tamamen kopmuştu. Orta parmağından kan fışkırıyordu ve acayip bir şekilde bükülmüştü.

Benim için sonraki birkaç dakika ağır çekimde gelişti. Oraya yeterince hızlı varamadım ama her saniyesini garip bir netlikle gördüm.

Ayağa fırladığımda Sunday'in acısı ve inançsızlığı öfkeye dönüştü. Sersemlemiş ve zayıf bir şekilde gülümseyen Bree'ye anlaşılabilir bir şeyler haykırdı, ağzından kan damlıyordu.

Silahlı ona doğrulttu ve çığlık attı, "Geber, seni lanet olası-" Damon'ın dirseği

Sunday'in ensesine çarptı ve dengesini bozdu.

Soluna doğru savruldu. Damon'ın ikinci hamlesi de ıskaladı.

"Yakala onu, baba!" Ellerim hâlâ başımın arkasında bantlıyken hızla yanından geçerken Ali bağırdı.

Sunday geldiğimi duymamış gibiydi; Damon'ın darbesinden kurtuldu ve Bree'ye tekrar nişan almaya çalışmadan önce dişleriyle tuhaf bir takırtı sesi çıkardı.

Çevresel görüşünün dışında beni saldırırken yakaladı ve silahını bana doğru savurmaya çalıştı. Ama omzumu onun ateş hattının altına düşürdüm, dizlerimden patladım ve tüm ağırlığımı ve momentumumla göğüs kafesine çarptım.

Çarpmanın etkisiyle Sunday'in ayakları yerden kesildi.

Konteynerin zeminine öyle sert vurdu ki, 357'lik elinden fırladı, arka duvardan sekti ve Nana Mama'nın ranzasının altına girdi.

Kuvvet beni garip bir açıyla yere düşürdü ve konteynerin zeminine sertçe çarptım, önce yüzüm sonra da sol omzum kırıldı. Yıldızlar gördüm ve kemiklerimin kırıldığını hissettim.

"Öldür onu baba!" Ali bağırdı. "Öldür onu!"

Acı ateş gibi çarparak omzuma ve yüzüme yayıldı. Ama darbe aynı zamanda bir tür adrenalin tepkisini de tetiklemiş olmalıydı çünkü şok içinde yatmak yerine öfkeden deliye dönmüştüm.

Sunday'in sırtı bana dönüktü. Yaralıydı ama ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kıçının yanaklarının hemen altına, diz kapağının üst kısmına tekme attım. Tökezledi ve başını konteynirin duvarına çarptı. Patlayan omzumun ve kırılan yüzümün acısını görmezden gelerek öne doğru kıpırdandım ve ayağımla saldırdım, dizinin arkasına, baldırına, bileğine, herhangi bir yerine tekme atmaya çalıştım.

Kaçırdım.

"Baba, et!" Damon bağırdı.

Sunday tek bir hareketle duvardan uzaklaştı, döndü ve kaburgalarım, kötü kolumun hemen altına tekme atarak havamı söndürdü ve kırbaçlanmış bir köpek gibi kıvrılmama neden oldu. atladı, döndü ve böbreğime daha da sert bir tekme attı.

Sunday bana şok tabancasıyla da vurabilirdi çünkü içimden bir şimşek geçmiş gibi hissettim ve kustum. Sonra kemerini boynuma doladı ve sıkıca bağladı.

"Hayır!" Ali bağırdı. "Yapma!"

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi Cross?" Sunday hırladı ve beni boynumdan tutup yerden kaldırdı, kemeri tam çenemin altına soktu. "Asla öğrenemeyeceksin, değil mi?"

"Asla," diye boğuldum, için mücadele ediyordum.

Beni kendisine doğru sürükledi ve kemeri daha da sıkarak havamı ve beynime giden kan akışını kesti.

"İflah olmaz, bunu görebiliyorum ve seninle birlikte yenilgiyi kabul ediyorum." Homurdandı. "Ama bakalım ailen daha iyi öğrenecek mi? Bırakalım da hayatın bir şey olduğunu görsünler."

Sunday tekrar çekti ve başımı bir o yana bir bu yana sallayarak boğucuya karşı gerildim.

"Anlamsız!" diye haykırdı. "Her şey çok anlamsız!"

Mücadele etmeyi bıraktım ve gözlerim ailemi aradı.

Bree yavaşça gözlerini kırpıştırarak beni izliyordu, başındaki yaradan akan kan yanaklarını çiziyordu. Damon ve Jannie bağlarından neredeyse kurtulmuşlardı ama ranzalarında donmuş, ölmemi izliyorlardı. Ali ranzasından sarkmış, çığlık atıyor ve bana uzanıyordu.

Gözlerimin önünde lekeler oluşmaya başlamıştı ve yeryüzündeki son umuduma baktığımda tek duyabildiğim kalbimin örs darbeleri gibi çarpmasıydı.

BÖLÜM

97

"Bırak onu, yoksa seni vururum!"

Sunday ilk başta emri kimin verdiğinden emin değildi. Cross'un başının tepesine bakıyor, büyük çöküşü, her zaman boğularak ölümü işaret eden altına işeme ve sıçma anını bekliyordu.

Ama sonra başını kaldırdı ve Nana Mama'yı gördü.

Yaşlı kadın ranzasında yatıyordu ve dizlerini çarşafın altına çekmişti. Kemikli elleri 357'yi tutuyordu.

Ona on, belki de on beş metre uzaktan nişan alıyordu ve silahın nikel kaplı namlusu dizlerinin arasına gerilmiş çarşaftan bir beşikte duruyordu.

"Yap !" Nana Mama bağırdı.

Sunday ona tembelce sırtıttı ve kemeri hafifçe gevşetti. Cross öksürmeye ve hıçkırmaya başladı.

"Kendine dikkat et," dedi dedektifin büyükannesine. "Kurşun buralarda sekiyor, kim bilir kimi öldürecek."

"Vur onu, Nana!" Ali söyledi. "Kafasından. Sanki zombiymiş gibi!"

Sunday kendini beden dilini çok iyi yorumlayan biri olarak görüyordu ve yaşlı kadının yüzünden ve titreyen bedeninden onu öldürmek istemediğini ve bunu denemekten bile korktuğunu anladı.

"Artık beni öldüremezsin," diye . "Katolik, güneyli bir kadın ve hepsi. Öldürmeyeceksin. Yapmayacaksın."

Nana Mama'nın her santimi titriyordu şimdi.

"Şurayı görüyor musun?" Sunday, bir cenaze müdürü kadar yumuşak ve samimi bir sesle konuştu. "Nişan bile alamıyorsun, seni yaşlı kaltak. Ateş edersen torununu öldürürsün."

"Hayır," dedi. "*Seni* vuracağım!"

"Hayır, yapamayacaksın," dedi Sunday bilmiş bir sırıtışla, arkasına yaslanıp kemeri tüm gücüyle çekerken. "Benim evrenimde değil. Hayır-"

Parlama, patlama ve çarpma aynı anda gerçekleşmiş gibiydi.

Sanki görünmez bir güç Sunday'e vurmuş, onu bir sinekten farksızmış gibi geriye doğru savurmuştu. Kurşun onu göğsünden yakaladı ve konteyner vagonunun arka duvarına doğru fırlattı.

Sunday aşağıya baktığında parlak kırmızı rengin gömleğinin üzerinde bir gülün açması gibi genişlediğini gördü ve midesi bulanarak duvardan aşağıya doğru kaymaya başladı.

Cross'un boynundaki kemer üzerindeki hakimiyetini kaybettiğinin farkındaydı.

"Hayır," diye homurdandı Sunday, boğazındaki kanın tadını almaya başlamıştı bile. "Hiçbir anlamı yok... eğer yapmazsa hiçbir anlamı yok..."

Konteynırın en ucundaki kapak kan akarken açıldı, nefesi daraldı, hırıltılı bir hal aldı ve Sunday'in yaşamı tükenmeye başladı. Ancak beynine son bir görüntü kaydedilmeden önce değil, ölürken onu şiddetli bir dehşetle dolduran son bir görüntü.

Bir güneş ışını açık ambar kapısından içeri girmiş, konteynerin zemininde ilerlemiş ve iki adım ötede hava almak için çırpınan Cross'u aydınlatmıştı.

BÖLÜM

98

Pazar günü beni tekrar boğmaya başladıktan sonraki anlarda olan her şeyi hatırladığımı söyleyemem, sadece Nana Mama'nın bağırdığını ve sonra ateş ettiğini hatırlıyorum. Ve o atıştan sonra sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kulaklarımdaki çınlama, başıma hücum eden kan ve hava alma isteğimden başka bir şey yoktu.

Sonra biri bileklerimi ve ellerimi başıma bağlayan koli bandını kesiyordu. Omzumdan alevler fışkırdı ve biri beni ters çevirirken boğazımdaki kuru, morarmış hisse karşı öğürdüm. Bu Tess Aaliyah'tı. Gözyaşlarının arasından sırtıyordu.

"Hepsi güvende!" dedi. "Hepsi hayatta!"

Onun ötesine ve etrafına baktım, Damon'ın ranzasının kenarında oturduğunu, Bree'nin uykulu bir şekilde gülümsediğini ve Jannie ile Ali'nin Louisiana eyalet polisleri tarafından serbest bırakıldığını gördüm. Bir ABD Sahil Güvenlik doktoru büyükannemle ilgilenmeye başlamıştı bile.

Hepsi

hayatta.

Hepsi

güvende.

Asla terk edilmedi.

"Kalkmama yardım et," dedim Aaliyah'a sert bir fısıltıyla. "Seni kaldıralım-"

"Kalkmama yardım edin," dedim. "Onları tutmak istiyorum."

Dedektif tereddüt etti ama sonra beni sağlam kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Konteynır araba yüzdü ve sonra sabitlendi.

Önce Bree'ye gittim, elimi çıplak omzuna koydum ve alnımı onunkine yasladım ve baraj patladı ve ağlamaya başladım.

"Asla yapamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu..." Boğuldum.

"Şşşt, şimdi şekerim," dedi karım yanağımı hafifçe okşayarak. "Şimdi iyiyiz. Her şey iyi ve güzel."

Gözyaşlarımdan arasından gözbebeklerinin ve bakışlarının kaydığını görebiliyordum. Başımı geri çektim, kulağında küçük bir kan damlası gördüm ve panikledim. "Kapalı kafa yaralanması var," diye bağırdım.

Konteynere yeni gelen bir başka Sahil Güvenlik doktoru hemen yanına koştu, hızlı bir muayene yaptı ve "Tamam, hayati değerleri iyi ama ilk uçakla gidecek." dedi.

"Ve büyük büyükannem," dedi diğer doktor. "Nefes almakta zorlanıyor ve kalbinin sesini hiç beğenmedim."

Bree'den döndüm ve nefes almakta zorlanan Nana Mama'nın yanına çömeldim. Bana yan yan baktı ve sonra elini uzatıp benimkini sıkıca kavradı.

"Doğru şeyi yaptım, değil mi?" Nefes nefese kaldı. "Kudurmuş köpekleri uyutmak zorundasın, değil mi?"

Başımı sallarken tekrar çökmeye başladım. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Tüm bunlar için. Benim yüzümden-"

"Efendim," dedi sağlık görevlisi. "Onu gerçekten bir hastaneye götürmemiz gerekiyor." "Ben de onlarla gidiyorum," dedim.

İki sağlık görevlisi bakıştılar ve sonra Nana Mama ile ilgilenen kişi "Yer açacağız" dedi.

Louisiana eyalet polisleri ve sahil güvenlik görevlileri sedyeleri getirdi. Çocuklarımın yanına gittim ve her birine sarıldığımda, hayatta oldukları için Tanrı'ya şükrederek yıkıldım.

"Okuldaki insanlar öldüğümü mü düşünüyor?" Damon sordu. "Senin için bir anma töreni düzenlediler. Ben de oradaydım." Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Ne dediler?"

"Sen çok iyi bir insandın. Kraft Okulu üzerinde büyük bir etki bıraktınız. Birçok arkadaşın ve hayranın var. Ve ben seninle gurur duyuyorum."

"Her şeyi berbat ettim," dedi gözyaşlarını geri kırarak. "O kadın. Karla Mepps." "Artık bir önemi yok," dedim. "Onu yakaladık."

Bir süre durakladıktan sonra, "Bazılarımızın hâlâ dışarıdaymışız gibi davranması ve sonra da onu takip etmesi Bree'nin fikriydi," dedi.

"İyi iş çıkardın oğlum," dedim saçlarını okşayarak. "Gerçekten iyi." "Neredeyse parmaklarını ısırp koparıyordu baba!" diye fısıldadı.

"Onu gördüm. Neredeyse."

"Ona asla ama asla bulaşmam," dedi. "Ya da Nana Mama'ya da."

Gülümsedim ve hafifçe kahkaha attım. "Bu ailedeki kadınlara asla bulaşmamayı çok uzun zaman önce öğrendim."

BÖLÜM

99

JANNIE VE ALI, sağlık görevlileri serumlarını çıkarırken ranzalarında oturuyorlardı.

"Bizi aradığınızı biliyordum," dedi Jannie, beni yeniden yıkıma uğratan gözyaşlarına boğularak. "Uyandığımda ilk düşündüğüm şey buydu. *Babam arıyor.*"

"andan itibaren," dedim. "Ve seni bulacağıma ve bir gün tekrar kaçacağına umudumu hiç yitirmedim."

"Yapacak mıyım?"

"Elbette," dedim kararlılıkla. "Bunun seni hiçbir şekilde durdurmasına izin vermeyeceksin." Jannie başını salladı ve beni öptü. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum," diye boğuldum. "Peki ya ben?" Ali sordu.

"Sen!" Sağlam kolumla ona sarılmak için diz çökerek söyledim. "Sen benim en iyi küçük oğlumsun. Benim ..." Bree'yi sedyeye taşırlarken durdum ve hiçbir şey söyleyemedim.

Ali, "Şu kızıl sakallı, okula gelen çocuktu, değil mi baba? Hani şu zombi gibi kokan?"

"Öyleydi," dedim. "Ve bu konuda seni dinlemeliydim, çünkü sen, Ali Cross, zombi konusunda her şeyin uzmanısın."

Gülümsedi ve "Arkadaşlarım da öyle diyor" dedi. "Akıllı çocuklar, arkadaşların."

Önce Nana Mama'yı dışarı çıkardılar. "Ben iyiyim," dedi zayıf bir sesle yanımdan geçerken. "Yakında hepinizle görüşeceğim."

"Anneanne, zombi katili," dedi Ali huşu içinde, ambar kapısından içeri taşınırken.

Askerler eşimin bulunduğu sedyeyi aldılar ve onu dışarı çıkardılar. "Ben Bree ve Nana ile gidiyorum," dedim diğerlerine. "Ama sen haklı olacaksın

."

"Helikopterde mi?" Ali sordu.

"Sanırım öyle."

"Oh, bu çok havalı."

"Biliyorum," dedi Jannie. "Okuldaki hiç kimse buna inanmayacak." "Hiç kimse," diye katıldı Damon.

Aaliyah ambar kapısına kadar bana yardım etti. Thierry Mulch ve Marcus Sunday'e ait olan lanetli, ruhsuz yaratığı örten çarşafa dönüp bakmayı reddettim.

Bunun yerine, geç bir Louisiana sabahının sıcağına ve nemine adım attım ve güneşe gözlerimi kısarak baktım, sanki o klostrofobik kutuda bir saatten az değil de günlerdir kalıyormuşum gibi hissettim.

Gökyüzü inanılmaz bir maviydi ve bitki örtüsü yeşilin en deriniydi. Kuşlar dalıyor ve süzülüyordu, bir böcek yumurtasını avlıyorlardı. Burnumdan derin nefesler alıp tuzlu bataklığı ve nehri kokladım ve daha iyi bir koku ya da daha iyi bir gün olmadığını düşündüm.

İki helikopter konteyner vagon yığınlarının üzerine inmişti. Birinde Louisiana Eyalet Polisi'nin, daha büyük olan diğerinde ise ABD Sahil Güvenliği'nin logosu vardı.

Federal helikopterdeki havacılar, Bree ve Nana Mama için güverteye bir kurtarma sepeti indirmek üzere bir vinçle çalışıyorlardı. Arkalarında bir Sahil Güvenlik subayı, plastik kelepçeli ve umutsuz Kaptan Creel'in yanında duruyordu.

Dedektif Aaliyah'a sanki bir mucize yaratmış gibi baktım ve "Tanrı aşkına bizi nasıl buldun?" diye sordum.

BÖLÜM

100

SAHİL GÜVENLİK kurtarma uzmanları Bree ve Nana Mama'nın bulunduğu sepetleri yukarı çekerken, Aaliyah Acadia Le Duc'un kiralık arabasının içinde konşimento belgelerini nasıl bulduğunu ve ailemin muhtemelen *Pandora* adlı Mississippi Nehri mavnasındaki bir konteynerde tutulduğunu nasıl anladığını anlattı.

Jefferson County şerifi Paul Gauvin hastanede yüksek dozda ağrı kesici alıyordu ve yardımcıları kadının teorisine oldukça şüpheyile yaklaşıyordu. Louisiana polis müfettişleri de sonunda belgelerde adı geçen nakliye ve mavna servisinde çalışan bir kadına ulaşana kadar şüpheyile yaklaşmışlardı.

Adı Shirley Creel'di.

Aaliyah konteyner aracının New Orleans'taki bir multimodal aktarma istasyonunda boşaltılması gerektiğini öğrendi. Mavna kaptanının eşi kocasını cep telefonundan ve kısa dalga radyo aracılığıyla aramaya çalışmış ama cevap alamamış. "Aramaya devam edeceğine söz verdi ama ben de eyalet polisinden bana bir helikopter bulmalarını istedim," dedi. "Önce New Orleans'ta mavnanın konteyneri boşaltması gereken iskeleye uçtuk. Hiç yanaşmamıştı. İşte o zaman nehrin aşağısına doğru yola çıktık ve Sahil Güvenliği aradık. Neyse ki, buradan yaklaşık yirmi beş mil ötede, Venedik istasyonlarında eğitim yapan bir arama-kurtarma helikopterleri vardı. Kısa süre sonra nehrin yukarısına doğru yola çıktı. İkimiz de seni neredeyse aynı bulduk."

Sağlam kolumu omzuna attım ve başının üstünü öptüm. Şaşırarak geri çekildi.

"Teşekkür ederim, Dedektif," dedim. "Tüm bu rezil karmaşada benim koruyucu meleğim gibi davrandınız."

Aaliyah önce ne diyeceğini bilememiş gibiydi ama sonra gülümsedi ve "Yardım edebildiğime sevindim" dedi.

"Babanı gururlandırmaktan çok daha fazlasını yaptın."

Yüzü kızarak yere baktı ve "Teşekkür ederim Alex. Bunun anlamı çok büyük."

Bir Sahil Güvenlik havacısı bana sepete gitmemi işaret etti. Aaliyah'a Whaler'dan bahsettim. Onu geri getireceğine ve çocuklarımı bana getireceğine söz verdi. Helikoptere bindiğimde bir doktor Bree'nin kafa derisindeki yarayla ilgileniyordu. Eşim

Bilinci yerindeydi ama kafası karışık.

Büyükannemin gözleri kapalıydı. Ona yeni serumlar ve monitörler takmışlardı ve Golyat'ı öldüren doksan küsur yaşındaki Davut, yeni doğmuş bir kuş kadar küçük ve kırılgan görünüyordu.

İkisinin arasına oturmak istedim ama bir havacı bana kendimi atlama koltuklarından birine bağlamam gerektiğini söyledi. Yan kapıdaki pencereden dışarıyı görebildiğim bir yere oturdum.

Helikopter titremeye başladı ve biz de havalandık, birkaç eyalet polisi ve sahil güvenlik görevlisini olay yerini kontrol etmek ve mavnanın denize sürüklenmesini önlemek üzere bıraktık.

Yükseldikçe helikopter yavaşça dönerek kudretli Mississippi'yi ve onu çevreleyen uçsuz bucaksız deltayı gözler önüne serdi. Batıya doğru alçak bir ağaç sırasını aştık ve 23. Eyalet Yolu'nun nehir kıyısına ne kadar yakın olduğunu görünce şaşırdım ve Lester Frost'un GTO'sunun dar bankette park ettiğini görünce olumlu anlamda hayrete düştüm.

Dönüp nehrin yukarısına doğru uçmadan önce Madam Minerva'nın kaslı arabanın açık yolcu kapısının yanında durduğunu ve beyaz bastonuyla çılgınca işaretler yaptığını gördüm.

Havacılardan biri "çılgın yaşlı kadını gördünüz mü?" dedi. Başımı sallayamadan ambarın içinde bir alarm sesi duyuldu.

Ve büyükannemle ilgilenen doktor bağırdı, "Mavi kod! Kalbi durdu!"

BÖLÜM

101

Cenaze töreni sona erdiğinde, tabut taşıyıcıları orman yeşili bir kumaş ve Amerikan bayrağıyla örtülü tabutu kaldırdılar. Tabutu ciddiyle kilisenin orta koridorundan aşağıya taşıdılar.

Sıralar tıklım tıklımdı ve Atticus Jones'un tabutu insanlar hâlâ gözlerini ovuşturuyordu. Yanımda Bree'yle birlikte ayakta dururken, yaşlı dedektifi törene katılacak kadar önemseyen insanların sayısı üzerinde durarak yaşadığım büyük kayıp duygusuyla başa çıkmaya çalıştım. Kilisede en az seksen kişi vardı, belki de daha fazla.

İşte anlam dolu bir hayat diye düşündüm ve gözlerimin hissettim.

Tabutun gidişini izledim; onu rahip, diyakoz ve sunak görevlileri takip etti. Daha sonra Jones'un ailesi geldi ve onlar geçerken her birine başımla selam verdim. En son Gloria Jones ve Ava çıktı, ikisi de siyah elbiseler giymişti.

Kiliseden çıkan korteji takip ettik ve *Pandora*'dan uçtukten neredeyse altı hafta sonra ılık, kuru bir Haziran gününe girdik.

Atticus Jones'un kızı bana sarılmak için yanıma geldi.

"Babama huzur verdin Alex," dedi. "Mulch'un işinin bittiğini ve ailenin güvende olduğunu öğrendikten sonra gitmeye hazırды."

"Baban olmasaydı Pazar gününü asla bulamazdık."

"Ve sen de Nana Mama olmadan yaşayamazdın," dedi Ava.

"Hiç şansın yok," diye onayladı Bree.

"nasıl?" Gloria Jones sordu.

Başımı salladım. "O çok sert bir yaşlı kadın ve kalbi için verdikleri ilaçlar işe yarıyor gibi görünüyor."

"Vurulma olayını kastetmiştim," dedi Gloria. "Babam bunun onu nasıl etkileyeceği konusunda gerçekten endişeliydi."

"Yapılması gereken korkunç bir şey olduğunu söylemek dışında bu konuda konuşmuyor," diye yanıtladım. "Ama hayalindeki mutfak tamamlanmış ve onu çok seviyor olsa da, bazen onu dalgın dalgın önlüğünün iplerine ya da tespiline bakarken yakaladığımız oluyor."

Bree, "Ve geceleri birkaç kezden fazla ağladığını duydum," dedi. "Ah, zavallı yaşlı bebek," dedi Gloria. "Ona benden söyle ki o pisliği yeryüzünden sildiği için azizlik mertebesine yükselecek."

"Bunu yapacağım," dedim ve bir kahkaha attım.

"Pekala," dedi Jones'un kızı, "katılmam gereken bir tören daha var, sadece aile için. Törende görüşür müyüz?"

"Aslında gitmemiz gerekiyor," dedim. "Kızım büyük bir yarışta koşacak ve onu izlemek istiyoruz."

Gloria Bree'ye sarıldı ve "Senin de gelmen çok hoştu," dedi. Bree,

"Alex babana bayılırdı," dedi. "O yüzden tabii ki geldim."

Sonra Gloria bana bir kez daha, hafta içinde *Dateline*'da davayla ilgili tam raporu yayınlanana kadar medyayla konuşmayacağıma dair söz verdirdi. Ava'ya destekleyici bir şekilde başını salladı ve onu Atticus Jones'un mezarına götürecek olan siyah limuzine doğru yürüdü.

Ava gergin görünüyordu ve Bree'ye "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Eşim, "Tedirgin ve sinirli oluyorum," dedi. "Ama bunların hepsi iyileşmenin bir parçası."

"Omzun mu?" diye sordu bana.

"Vidalar, iğneler ve teflon tellerle bir arada tutuluyor," diye cevap verdim. "Önümüzdeki hafta bunun için fizik tedaviye başlayacağım, ki bunu dört gözle beklemiyorum."

Çimlere basmaya devam

etti. "İyi misin?" Bree

sordu.

Karıma baktı ve saçının bir tutamını geriye iterken başını salladı. "Gerçekten iyiyim, aslında."

"Bunu duymak harika," dedi Bree.

"Öyle," dedi Ava. "Nankörmüşüm gibi görünmek istemem, çünkü size ve Anneanneme anlayabileceğinizden çok daha fazla minnettarım."

Nereye gittiğini anladım ve "Ama Gloria ile kalmak, Pittsburgh'da yaşamak istiyorsun?" dedim.

Gülümsedi ve başını salladı. "Yeni bir başlangıç. Farklı bir yerde. Liseyi bitir, üniversiteye git ve haber işi hakkında daha fazla şey öğren."

Bree gözyaşları yanaklarından süzülürken, "İyi bir plana benziyor," dedi. "Ama seni özleyeceğim genç bayan ve ziyarete geleceğine söz vermelisin."

"Yeni gösteri merkezini , değil mi?" Ava, Bree'nin kollarına girerken sordu.

Uzun süre birbirlerine sarıldılar ve karım için onu bırakmanın ne kadar zor olacağını biliyordum. Ava en kötü durumdayken bile Bree ondan vazgeçmeyi reddetmişti. Onu bulmak ve tekrar sokaklardan kurtarmak için çabalayan kişi Bree olmuştu.

Ayrıldıklarında Ava, "İkinizi de seviyorum," dedi.

"Biz de seni seviyoruz," dedim ve onu kucaklamak için sağlam kolumu uzattım. "Sen olmasaydın Mulch'u asla yakalayamayabilirdik."

"Bunu Dedektif Jones için söylemişsiniz."

"Ben yaptım. Bu bir takım çalışmasıydı."

Ava'nın yüzü güldü. "Jannie'nin yarışta ne yaptığını öğrenmek için seni arayacağım."

"İyi edersin," dedi Bree ve Ava'nın Gloria Jones ve yeni ailesine yetişmek için izledik.

Eşim gözyaşlarını silerek, "Bu çok zor," dedi.

"Öyle," dedim, sağlam kolumu omzuna doladım ve sonra onu öptüm. "Seni seviyorum, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi sessizce. "Beni tutan şey bu." "Aynen öyle."

"Ditto?"

"Ne söylememi istiyorsun? Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığımsın mı?" "Bu iyi bir başlangıç olurdu," dedi ve beni dürttü.

Güldüm ve "iyi olur yoksa yarışı kaçıracağız" dedim.

BÖLÜM

102

İki buçuk saat sonra arabamızdan aceleyle College Park'taki Maryland Üniversitesi'nin stadyumuna girdik. Tribünler, Virginia, Maryland, District, Delaware ve Pennsylvania'dan en iyi on sekiz yaş altı atletizm yıldızlarını bir araya getiren özel buluşma için kalabalıktı.

Resmi Jannie Cross tezahürat bölümünü bulmamız birkaç dakikamızı aldı. John Sampson ve eşi Billie çoktan hazırды. Damon ve yeni kız arkadaşı, Kraft School'da bana Acadia Le Duc'tan ilk bahseden öğrenci Sylvia Mathers da oradaydı. Onların bir sıra önünde, Ali bir yükseltinin üzerinde, sinirli görünen Nana Mama'nın yanında duruyordu.

"değil mi?" Bana kızdığını fark ettiğimde sordum.

"Jannie seni arıyordu," dedi büyükannem. "Şurada, uzun atlama çukurunun yanında ısınıyor. Burada olduğunu bildiğinden emin olsan iyi olur."

Bree'yi bıraktım ve tribünlerden aşağı indim. Pisti çevreleyen çitlere ulaştığımda, "Hey, sen!" diye seslendim.

Jannie gülümseyerek koştu. "Gelemeyeceksin diye korkuyordum." "Burada olmamızı engelleyen hiçbir şey yoktu."

Çimlere bastı. "Gerginim."

"Olma," dedim. "Koçun senin burada olmak için doğduğunu söylüyor. Buna inanmak zorundasın."

Gözleri cam gibi oldu ve başını salladı. "Seviyorum. Her şeyden sonra bile seviyorum." "Özellikle de her şey yüzünden," diye ısrar ettim. "Bir sebepten ötürü hayatta kaldın.

Sebebi budur."

Jannie kaşlarını çattı ve "Sonra görüşür müyüz?" dedi.

"Seveceksin ve ne olsun seni gerçekten, delice ve derinden seveceğim. Ama silah patlamadan önce?"

"Evet?"

"Kendinize inanmanızı ve Tanrı'nın size verdiği hediyeye inanmanızı istiyorum."

"Tamam," dedi, sonra gülümsedi ve koşar adım uzaklaştı.

"mı?" Bree ben tekrar tribüne çıktığımda sordu.

"Birazcık."

"Bu beş eyalet için, değil mi?" Ali kıpırdanarak sordu.

Damon, "Bu büyük bir şey," dedi. "Burada işe almak için her türden üniversite koçu var."

Kadınlar 400 metre yarışında finalistleri çağırdılar ve Jannie ısınma hareketlerini yaptı, başlangıç kulvarına yürüdü ve sonra güçlü kadınlar arasında güçlü bir kız gibi görünerek sendeleyerek hedefine doğru dans etti. Sahadaki tek on beş yaşındaki kızdı.

Nana Mama'nın ayağa kalkmasına yardım ettim ve kendine sarılan Bree'ye baktım.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Öyleyim," dedi. "Sen mi?"

Kurtarıldığımızdan beri hepimiz birbirimize bu soruyu günde birkaç kez soruyorduk. İki hafta gibi kısa bir süre boyunca, Sunday'in tüm o iğrenç şeyleri -cinayet, adam kaçırma ve aileme zulmetme- benim yüzümden yapmış olmasından dolayı suçluluk duygusuna kapılmıştım. Sırf Bree'ye benzediği için öldürülen ve sakat bırakılan Pennsylvania'lı kadın Bernice Smith ve Damon'a benzeyecek kadar uzun ve sırık gibi olan Baltimore'lu genç Raphael Larkin de dahil olmak üzere pek çok masum insanın Marcus Sunday'den kurtulamamış olmasının yasını tuttum.

Hepsi benim yüzümden olmuştu. Ancak Sunday'in saplantılı, cinayete meyilli bir narsist olduğunu bilmenin ötesinde, eylemlerini tam olarak anlamıyordum.

Acadia Le Duc bu konuda bir röportaj yapmıştı ve Sunday'e defalarca aynı şeyi sorduğunu söylemişti. Bazı zamanlar beni felsefi teorilerinin canlı kanıtı olarak kullandığını söylemiş, bazı zamanlar ise bunu bana sadece yapabildiği için yaptığını söylemiş.

Her iki sebep de beni üzdü. da üzüyorlar.

Ama eski ve bir dostum ve aynı çok iyi bir psikiyatrist olan Dr. Adele Finaly ile konuşuyordum. Yardımı oldu. Bree de konuşacak birini bulmuştu. Çocuklar da öyle. Büyükannemin de rahibi vardı.

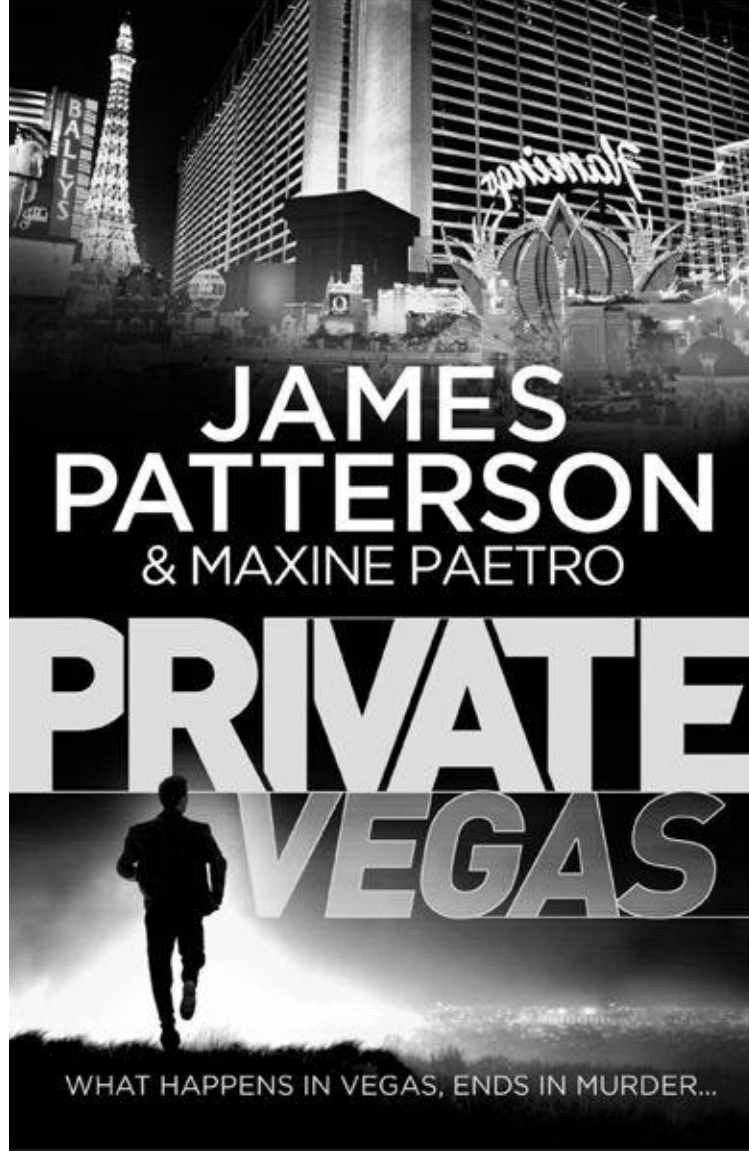
Çoğunlukla *iyiydik*. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık ve başlama vuruşu sporcuları yerlerine çağırırken, hayatımdaki iyi şeyleri kucaklamayı ve Marcus Sunday ile ilgili tüm düşünceleri bir kenara itmeyi seçtim.

"Hazır" dediğinde tüm dikkatimiz Jannie'ye yöneldi.

Silah patladı ve havalandılar.

Çılgılık, tezahürat yaptık ve sanki ailemin başına gelen tüm o korkunç şeyler artık gibiydi çünkü pistteki diğer kızlar rüzgâr gibi koşarken bizim Jannie inandı ve bir kasırğa gibi koşmaya başladı.

VEGAS'TA OLAN... CİNAYETLE BİTER.

BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN.

Fıskiyeler Beverly Hills Otelinin arka tarafındaki yemyeşil bahçelerin üzerine su fışkırtıyordu. Gece . Silahımı kuşanmış, bungalov altından yüz adım ötede bir çalı kümesinin arkasında bekliyordum ki patikadan gelen ayak seslerini duydum. LAPD'den Yüzbaşı Luke Warren, hemen arkasında altı polisten bir çeteyle bana doğru geliyordu.

İlk defa LAPD'yi gördüğüme sevindim.

Gozan Remari ve Khezir Mazul'un, birden fazla tecavüzden şüphelenilen ancak suçlanmayan iki iğrenç caninin, altı numaralı kapının arkasında olduğuna dair bilgim vardı. Ancak işlenmekte olan bir suça dair kanıt olmadığı sürece içeri girme yetkim yoktu.

Yüzbaşıya seslendim, rozetimi gösterdim ve üzerinde *Jack Morgan, CEO, Özel Araştırmalar* yazan kartımı uzattım.

Warren bana baktı ve "Kim olduğunu biliyorum Morgan. Şefin arkadaşı. Yüzde birin başvurduğu adam."

"Etrafta dolaşıyorum," dedim.

Polisler özel dedektifleri sevmez. Özel dedektifler şehir çalışanlarıyla aynı kurallara göre oynamazlar ve özellikle müşterilerimiz, en iyi silah uzmanlığımız ve takdir yetkimiz nedeniyle Özel Dedektifleri işe alırlar.

Kaptan Warren şöyle diyordu, "Tamam, madem aradınız. Hikaye nedir?"

"Otel işiyle uğraşan bir arkadaşım beni aradı ve bu ikisinin Constellation'dan bir oda görevlisine saldırdıkları için atıldıklarını söyledi. Buraya iki saat önce giriş yapmışlar. Pencerelerde birkaç örümcek kamera var ama perdeler kapalı. Müzik ve televizyondan iki erkek ve bir kadın sesi duydum ama yardım çağrısı yok."

"Peki senin bununla ilgin ne?"

"Ben endişeli bir vatandaşım." dedim.

Warren dedi ki, "Tamam. İpucu için teşekkürler. Şimdi sizden geri çekilmenizi ve işimizi yapmamıza izin vermenizi istemek zorundayım."

Ona elbette sorun olmadığını söyledim. Ve hiç sorun *olmadı*.

Görevde değildim ve övgü almak istemiyordum. Orada olmaktan memnundum.

Yüzbaşı Warren arka ve bahçe çıkışlarını tutmaları için bungalovun etrafına iki adam gönderdi, sonra o ve ben Beverly Hills Polisi'nden iki dedektifle birlikte merdivenlerden çıkıp verandadan geçerek ön kapıya gittik. Warren kapıyı çaldı ve anons etti.

Ön kapıdan bir bağırış duyduk; sesi "buradan" gibiydi.

"İçeri gel dedi, değil mi?" dedim.

Kaptan düşünce tarzımı beğendiğini göstermek için gülümsedi. Sonra kart anahtarıyla kilidi açtı, bacağını kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Patlayarak açıldı ve hepimiz mutlak ahlaksızlığın neye benzediğini iyi bir şekilde gördük.

OTURMA ODASI şeftali ve krem renklerinde ipek ve satenlerle döşenmişti. Mermer şöminede kütükler titriyor ve CD çalardan atonal müzik . Boş bardaklar, içki şişeleri ve birçok giysi yere saçılmıştı. Bir oda servisi arabası devrilmiş, yemek ve kırık porselenler İran halısının üzerine dökülmüştü.

ABD Deniz Piyadeleri'nde yıllarca pilot olarak görev yaptım. On bin fit yükseklikten yerdeki bir metal parıltısını ya da bir duman püskürmesini fark etmek üzere eğitildim. Karanlıkta.

Ama pisliği fark etmek için pilot eğitimine ihtiyacım yoktu.

Gozan Remari adındaki adam bir prens edasıyla koltuğuna oturmuştu. Elli yaşlarında, beyaz saçlı, altın renkli, kedi gibi gözleri vardı. Remari pahalı bir el yapımı ceket, iğne çizgili açık bir gömlek, ağır bir altın saat giymişti ve başka hiçbir şey giymiyordu - polislerin kapıdan içeri girmesine şaşırdığına ya da kızdığına dair bir ifade bile yoktu.

Ayaklarının dibinde ipek bağlarla bağlanmış çıplak bir kadın yatıyordu. Kolları ve bacakları açılmıştı ve sanki bir tahtaya tutturulmuş bir luna güvesi gibi elleri ve ayakları bir sandalyeye, bir sedir ve bir masaya sabitlenmişti. Teninde mavimsi el izleri gördüm ve vücuduna yiyecek sürülmüştü.

Sağında bir yatak odasına açılan kemerli bir giriş vardı. Ve orada, göz önünde, Khezir Mazul vardı. Çıplaktı, yatakta oturmuş puro içiyordu. Genç bir kadın, o da çıplaktı, sırtüstü kucağına uzanmış, başı yatağın kenarına düşmüştü. Kadının boğazında ince bir kan çizgisi vardı ve krem rengi saten battaniyenin üzerinde bir bifttek bıçağı gördüm.

Kapı aralığında durduğum yerden kadınların baygın mı yoksa ölü mü olduklarını anlayamadım.

Yüzbaşı Warren, Gozan Remari'yi ayağa kaldırdı ve ellerini arkadan kelepçeledi. "Saldırı suçundan tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin, seni pislik."

Genç pislik ayağa kalktı, kucağındaki kadının kendisinden uzaklaşmasına, yataktan yere yuvarlanmasına izin verdi. Khezir Mazul güçlü yapılıydı, vücudunun büyük bir kısmında tanımadığım sembollerle dövmeler vardı.

Oturma odasına girdi ve Kaptan Warren'a hayal edilebilecek en sıkılmış ses tonuyla, "Hiçbir şey yapmadık. "*Con-shen- sul*" kelimesini biliyor musun? Bu herhangi bir saldırı değil. Bu kadınlar buraya bizimle birlikte kendi istekleriyle geldiler. Onlara sorun. Buraya eğlenmeye gelmişler. Burada dediğiniz gibi, 'Amacımız memnun etmek'."

Sonra güldü. *Güldü.*

Oda servisi arabasının üzerinden geçtim ve doğrudan yanımda yerde yatan kadının yanına gittim. Nefes alış verişi sığırdı ve teni serindi. Kadın

şoka giriyordu.

Bileklerini ve ayak bileklerini çözerken ellerim titredi.

Dedim ki, "Her şey girecek. Adın ne senin? Bana adını söyleyebilir misin?"

Polisler arka kapıdan girdiler ve içlerinden biri tıbbi destek istedi. Ardından otel yönetimi ve iki misafir ön kapıdan girdi. Altıncı bungalov bir sirke dönüşüyordu.

Kanepeden kaşmir bir örtü yırttım ve kadının vücudunu kapattım. Bir sandalyeye oturmasına yardım ettim, ceketimi omuzlarına geçirdim.

Gözlerini açtı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Kızım," dedi kadın bana. "Nerede o? O-"

Arkamdaki polisin telefonda şöyle dediğini duydum: "İki kadın; biri kırklı yaşlarında, diğeri onlu yaşların sonunda, belki yirmili yaşların başında. Boynundaki bıçak yarısından dolayı kanaması var. İkisi de nefes alıyor."

Adını bilmediğim kadına, "Kızınız hemen , yatak odasında. İyileşecek. Yardım geliyor."

Battaniyeyi vücuduna saran kadın, kızının ayağa kaldırıldığını görmek için döndü.

Bir siren sesi duyuldu. Kadın uzandı ve nemli yanağını yanağıma bastırdı. Boştaki koluyla bana sıkıca sarıldı.

"Bu benim hatam. Her şeyi berbat ettim," dedi. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Altı duş başlığından üzerime sıcak su fişkırıyordu. Justine avuçlarını hafifçe göğsüme koydu, kalçalarını benimkilere doğru eğdi.

Dedi ki, "Birinin masaja ihtiyacı var. Sanırım bu sen olabilirsin."

"Tamam."

Yapmak istediği her şey için tamam. On saniye içinde sıfırdan doksana çıkabilen sadece benim arabam değildi. Justine'in de üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Ellerinin arasında duş jelini ovuşturup çam ve ginseng kokusu yayarken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yukarıdan aşağıya mı yoksa tam tersi mi yapacağımı bilemiyorum" dedi.

"Saticının seçimi," dedim.

Cep telefonum çaldığında gülüyor ve üzerimdeki gücünün tadını çıkarıyordu. Telefonu banyoya getirmek benim hatamdı ama uçuşlar arasında beni aramaya çalışacağını söyleyen Budapeşte ofisimizin müdüründen bir telefon bekliyordum.

Justine dedi ki, "Al sana bir şaka. Telefona cevap verme."

Duş kapılarının arasından lavabonun kenarında duran telefonuma baktım. Arayanın kimliğinde *Yüzbaşı L. Warren* yazıyordu. Sadece polislerin Beverly Hills Oteli'nde tutukladığı tecavüzcülerle ilgili olabilirdi.

Justine'e, "Şaka benim üzerimde," dedim. "Ama çabuk olacağım." Üçüncü zil sesinde aramaya yetiştim.

"Morgan. Sumar'dan gelen o serserilerle sorunlarımız var," dedi kaptan. "Diplomatik dokunulmazlıkları var."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Bana kötü haberi ayrıntılı olarak verdi: Gozan Remari ve Hezir Mazul, Sumar'ın BM misyonunda üst düzey diplomatlarımış.

Warren bana "Hollywood'da tatildeler" dedi. "Sanırım güzel zamanlarını mahvedebilir, belki de geldikleri çorak topraklara geri gönderilmelerini sağlayabiliriz, ama hanımlar işbirliği yapmayacak. Şu anda onlarla birlikte hastanedeyim. Doktorların cinsel saldırı testi yapmasına izin vermiyorlar."

"Bu hiç iyi değil," dedim. Justine'e bir dakika içinde geleceğimi bildirmek için parmağımı kaldırdım.

Kaptan bana, "Bayan Grove sana çok minnettar Morgan," diyordu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Onunla konuşmanı istiyorum."

"Tabii. onu," dedim.

Justine suyu kapattı. Raftan bir havlu çekti. Warren, "Kızıyla birlikte bir odada," dedi. "Dinle, gaza basarsan on beş dakika içinde burada . Onlarla yüz yüze konuş."

Justine'e beni beklememesini söyledim.

Cevap olarak kulaklıklarını taktı ve iPod'unu

Mutfakta. Ben evden çıktığımda yoğun bir şekilde soğan doğruyordu.

Ocean Memorial'a arabayla yirmi dakikada varmışım ve kaptanı bulmam bir on dakika daha sürdü. Beni iki yatak ve bir uzanma koltuğu ile döşenmiş bej renkli bir odaya götürdü.

Belinda Grove koltuğunda oturuyordu, üzerinde en son bungalov altıda gördüğüm pahalı giysiler vardı: siyah örgü elbise, dar ceket, siyah ince topuklu Jimmy Choos. Ayrıca saçlarını taramış ve kırmızı ruj sürmüştü. Bugüne kadar onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, şimdi temizlenmişti ve onu sosyete sayfalarındaki fotoğraflarından tanıdım.

Bu Bayan Alvin Grove'du, Çocuk Müzesi'nin yönetim kurulunda, Tiptree İlaçları'ndan Palmer Tiptree'nin kızı ve iki çocuk annesi.

Şimdi anlıyordum. Kızına ve kendisine ne olduğunu kimsenin bilmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

ALEX CROSS KİMDİR?

KİŞİSEL YAŞAM

Alex Cross Winston-Salem, Kuzey Carolina'da doğdu. Annesi o dokuz yaşındayken akciğer kanserinden öldü; ağır bir içici olan babası ise bir yıl sonra. İngilizce öğretmeni ve müdür yardımcısı olan büyükannesi Regina Cross Hope (Nana Mama) ile birlikte yaşamak üzere Washington DC'ye gönderildi. Nana Mama tarafından büyütülmeyen üç erkek kardeşi (ikisi vefat etmiştir) vardır.

Damon ve Janelle (Jannie), Cross'un bir sosyal hizmet görevlisi olan Maria ile yaptığı ilk evliliğinden olan ve asla çözülemeyen bir silahlı saldırıda öldürülen çocuklarıdır.

Cross'un Alex Jr. (Ali) adında bir oğlu daha vardır. Annesi Christine Johnson, Sojourner Truth Okulu'nun müdürüydü. Hiç evlenmemişler.

Alex Cross şu anda DC'deki Beşinci Cadde'de, MPD'de yükselen bir yıldız olan eşi Brianna (Bree) Stone, Nana Mama, Ali, Jannie ve kedi Rosie ile birlikte yaşıyor. Damon ise Massachusetts'te hazırlık okulunda.

HOBİLER

Piyano: Cross, Gershwin ve klasik müzik çalmayı çok seviyor. Kurgu ve kurgu dışı kitapların hevesli bir okuyucusudur. Gençliğinde boks yapardı ve şimdi çocuklarına öğretmekten hoşlanıyor.

Alex, 'Fıstık Ezmeli Adam' ve 'Siyah Samaritan' olarak tanındığı St. Anthony's aşevinde gönüllü olarak çalışmaktadır. Ücretsiz terapi seansları sunuyor.

FAVORİ YEMEK

Beyaz fasulye çorbası. En az sevdiği: Üzümlü jöleli omlet. Kaliteli şarap ve biranın tadını çıkarır.

FAVORI TATIL YERI

Karayıpler.

EĞİTİM

Alex, Baltimore, Maryland'deki Johns Hopkins Üniversitesi'nden psikoloji alanında doktora derecesine sahiptir. Uzmanlık alanı anormal psikoloji ve adli psikolojidir.

Cross mezun olduktan sonra bir yıl boyunca göçmen çiftlik işçisi olarak çalıştı.

İŞ

Alex Cross psikoloji alanında özel muayenehane açtı. Bu işi bırakmadan önce üç yıl boyunca finansal olarak mücadele etti.

DC'deki Metropolitan Polis Departmanına psikolog olarak katılmış, Cinayet ve Ağır Suçlarda suçlu profili uzmanı olarak çalışmıştır. ViCAP (Violent Criminal Apprehension Program) ile FBI ve MPD arasında irtibat görevlisi olarak çalıştı. FBI Kıdemli Ajanı olarak görev yaptıktan sonra Alex özel psikoloji pratiğine geri döndü ve gerektiğinde MPD ve FBI için danışmanlık yapmaya devam etti. Büyük Vaka Ekibi'ne özel danışman olarak MPD'ye yeniden katıldı.

Washington Post Magazine'de yayınlanan derinlemesine bir makale Cross'u 'Son Güneyli Centilmen' olarak nitelendirdi ve Cinayet Masası'ndaki çalışmalarından dolayı övdü.

Alex Cross'un suçlu zihin üzerine makaleleri *Psychiatric Archives* ve *American Journal of Psychiatry*'de yayınlanmıştır. Ayrıca psikopat katil Gary Soneji/Murphy'nin tanısal profilini de yazmıştır.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Sürüm 1.0

Epub ISBN 9781448108329

www.randomhouse.co.uk

Century tarafından

yayınlanmıştır, 2014 2 4 6 8

10 9 7 5 3 1

Telif Hakkı© James Patterson, 2014

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk olarak 2014 yılında Century tarafından Büyük
Britanya'da yayımlandı
Random House, 20 Vauxhall Bridge Road, Londra
SW1V 2SA

www.randomhouse.co.uk

The Random House Group Limited bünyesindeki şirketlerin adresleri şu adreste bulunabilir: www.randomhouse.co.uk/offices.htm

The Random House Group Limited Reg. No. 954009

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir Ciltli

ISBN 9781780890159
Ticari ciltsiz ISBN 9781780890166

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.